

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Η ΖΩΗ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ ΘΕΑΤΡΟ

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΕΣ ΑΝΑΣΚΑΦΕΣ

(Εκείνη σκουπίζει τα μάτια της νοτισμένα απ' τα δάκρυα της ζήλειας).

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Κλαίς;
ΕΚΕΙΝΗ.—Πώς σου δρε;
ΕΚΕΙΝΟΣ (την πλησιάζει). — Κλαίς... (Την αγκαλιάζει). Τι έχεις... (Τη φιλάει). Πές μου... ΕΚΕΙΝΗ (σαν τ'αυτιά, πού άμα τ'αυτιά, κλαίει περισσότερο). — Τι έχω... Ρωτάς τι έχω... ΕΚΕΙΝΟΣ.— Βεβαίως ρωτάω. Πώς είνε δυνατόν να σε παρηγορήσω, άμα δεν ξέρω τι έχεις; ΕΚΕΙΝΗ.— Δεν τ'ο καταλαβαίνεις... ΕΚΕΙΝΟΣ.— Ζηλεύεις... ΕΚΕΙΝΗ.— Τι θά πη «ζηλεύω»! Νοιώθω, απλούστατα, πως δέ μ' αγαπάς πιά, κι' επειδή η αγάπη σου μου χρειάζεται, η ιδέα πως την έχασα πιά με κάνει δυστυχισμένη... Αυτό είν' όλοι! ΕΚΕΙΝΟΣ.—Κι' αυτό είνε λίγο; ΕΚΕΙΝΗ.—Λίγο πολύ, αυτό είνε! Δέ μ' αγαπάς... Καί γι' αυτό... ΕΚΕΙΝΟΣ.—Κι' όλ' αυτά, γιατί... ΕΚΕΙΝΗ.—Νά, πέρασε μιά γυναίκα απ' τη ζωή σου...Κι' αυτό

μου εξηγούνταν ως εβδομήντα φορές την ημέρα—της Κυριακής τ'αυτά... δηλαδή με μιά λέξη, σ' αγαπάω κάθε μέρα ένα πλήρες εικοσιτετράωρο, και σου φαίνεται λίγο... Πώς είνε δυνατόν γ' αγαπήσω και μιά δεύτερη γυναίκα, τη στιγμή που δέ διαστέω παρά ένα μόνο εικοσιτετράωρο;... ΕΚΕΙΝΗ (κλονίζεται). — Ναι, μ'α εκείνη την αγάπης... ΕΚΕΙΝΟΣ.—Μπορεί νατάνε μιά έντονα, κάπως ισχυρότερη ίσως απ' τις άλλες... Μιά γοητεία, κάτι άγνο κι' άπιστο... ΕΚΕΙΝΗ.—Ορίστε! Άγνο, άπιστο, γοητεία... Δέ ντρέπεσαι; ΕΚΕΙΝΟΣ.— Προσπαθώ να σε πείσω, ότι δέν ήταν τίποτε χειροπιαστό, συγκεκριμένο... ΕΚΕΙΝΗ.—Και τώρα; ΕΚΕΙΝΟΣ.—Τώρα πια! "Εγινε άρχειον... ΕΚΕΙΝΗ.—Δέ θά μείνη στη ψυχή σου; ΕΚΕΙΝΟΣ.—"Όπως ό Παρθενών" σαν αρχαιότητα... Για να μ'ο θυμίζει ότι, έκει που σήμερα ύψώνονται πεσμένα κιονόκρανα και σκορπισμένοι μαρμαρίνοι σπόνδυλοι, άλλοτε άπηρχε κάτι ώραιο—νεκρό σήμερα! ΕΚΕΙΝΗ.— Τώρα άνακατέμεικα και την αρχαία Έλλάδα στα επιχρησμένα σου... Είσαι μεγάλος άσκατών! ΕΚΕΙΝΟΣ.— Παρακαλώ. Προσπαθώ μόνο να θρώ επιχειρήματα από παντού... ΕΚΕΙΝΗ.—Άστε, την έχασες; ΕΚΕΙΝΟΣ.— Αυτή τη στιγμή, η συτήνισή σου προκαλεί έχρη μόνο αρχαιολογικό ενδιαφέρον... Δέ ζηλεύεις, κανείς άνασκαφές... ΕΚΕΙΝΗ (τόν αγκαλιάζει). — Κατεργάρι... Πώς να σου κρατήση κανείς κακία, που τ'α λές τόσο ώραιο; ΕΚΕΙΝΟΣ.—Μ' αγαπάς; ΕΚΕΙΝΗ.—Άν μπορώ, άς κάνω κι' άλλους... (Φιλούνται).

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Μάδετε ότι...

...Διά του μικροσκοπίου έχει διαπιστωθή ότι η επιδερμίδα του ανθρώπου σε κάθε τετραγωνική ίντσα (2 1/2 πόνοι) περιλαμβάνει 1.000 πόρους.

...Από τ'ο Βελγικό Κογκρέσο έχ'ε χρόνο εξαγονται σ' όλον τόν πολιτισμένο κόσμο 3.000.000 μπατονέτες.

...Οι Κινέζοι χωρικοί χρησιμοποιούν για ρολόγια τις γάτες. Είνε γνωστόν ότι η κόρη του ματιού της γάτας συστέλλεται όσο προχωρεί η ημέρα, για να γίνη πιο λεπτή τ'ο μεσημέρι. Μετά αρχίζει και διαστέλλεται. "Ετσι οι Κινέζοι ύπολογίζουν την ώρα.

...Ο Εύρωπαιός άγαπά τ'ο μικρό στόμα ό Αθίσιος λατρεύει τ'ο τεράστιο. Γούστα και γούστα, βλέπετε.

...Στη Σαμόα όλα τα παιδιά δίδασκονται κολυμπή πριν άκούμη γίνουν δυο χρονών.

...Οι γυναίκες στην Άραβία δάφουν τ'α δάχτυλά τους κόκκινα και τ'α χείλη τους γαλάζια.

...Οι Γαλιανέζοι επιχρυσώνουν όλα τ'α δόντια τους.

σπασμούς δέν ήξερε αν την έχανε για πάντα ή αν είχε μονάχα αποκοιμηθή όπως όταν άφηνε την άδειανή μουκάλια να κυλιστή στα πόδια της.

Τ'ο πράγμα έκανε όθρυβο. Οι γυναίκες μαζεύθηκαν στη πόρτα για να ίδουν τη Μπεκρού έαπλωμένη στο νεκροκρέβατο και σωριασμένη δίπλα της τόν Ντιμόνι που κρατούσε τ'ο κεφάλι του σκυμμένο σαν όβδι. Κανείς χωριστός δέν καταδέχτηκε να μπει μέσα έκτος από τ'εντέξη φίλους τού Ντιμόνι, ζητιάνους με κουρέλια, άλκοολικούς σαν κι' αυτόν, και τόν νεκροθάφτη.

Πέρασαν τη νύχτα εαγρυπνώντας κοντά στη νεκρή με τη μουκάλια τ'ο κρασί δίπλα. Κι' άμα ήμέρωσε δρέθηκαν γύρω—γύρω στη μακαρίτισσα τύφλα στο μέσσι.

Όλοι όμως έκλεισαν. Την έκλεισαν που δέν μπορούσαν να σηκώθ' να πηή κι' αυτή! "Άχ, τι τυποτένο πράγμα αυτή η ζωή!... Κι' ός τόσο όλοι έκει θά καταλήξουμε.

Κι' έκλεισαν άπαρηγόρητα... Όταν έφτασαν στο νεκροταφείο, η συτήνισή και τ'ο μεθύσι τους κρατούσε άκωχο.

"Όλο τ'ο χωριό από μακριά παρακολουθούσε την κηδεία και την ταφή. Κι' όλοι γελάσαν με τ'ο γελοίο αυτό θέαμα. Οι φίλοι τού Ντιμόνι έβάδιζαν με τ'ο φέρετρο στους ώμους, τρικλιώντας και κουτσαινόντας. Ο Ντιμόνι έργόζον πίσω με την άχώριστη γκάϊδά του κι' έκλεινε με χοντρά δάκρυα.

Μετά τόν ένταφισμό ό Ντιμόνι κι' οι φίλοι του πήγαν σε μιά ταβέρνα και ξαναμέθυσαν.

Από τότε όμως ό Ντιμόνι έλάζε. Άδυνάτως φαίνονταν μελαγχολικός. Δέν έννοοσε πιά να εξαπαλή τη γκάϊδά του. Πάρε και οι περιόσεις στα χωριά τ'α γλέντια στους γάμους και στα πανηγύρια.

Η μοναξιά τόν είχε τσακίσει. Και πρώτα μόνος τόν δέν ζούσε; Ναι, αλλά τότε μεταξύ γνώρισε δυο πράγματα που δέν τ'α ήξερε. Τόν έρωτα και την απελπισία.Δυο πράγματα που άγνωστοε πριν άνατάμωσή τη Μπεκρού.

"Όσο ήταν μέρα έμενε κλεισμένος σαν κουκουβάγια στο χαμόσπιτό του και μόλις νύχτανε έθγαινε κρυφά σαν κλέφτης απ' τ'ο χωριό και πήγαινε τόν τοίχο τού νεκροταφείου. Κι' όταν περιούσαν οι ξενοκτίνες στρατοκόποι άπό τ'ο νεκροταφείο για να γυρίσουν στο χωριό άκούγαν μιά γλυκιά μουσική που φαίνονταν σαν να έθγαινε μέσ' από τούς τάφους.

—Ντιμόνι έσύ είσαι;
—Ο Ντιμόνι δέν άπαντούσε.Στα ματόδες μόνονά τ'ο τραγουδού. Κι' άμα ό διαβάτης προσπερνούσαν, η γκάϊδα ξαναρχίζε τ'ο τραγούδι της πένθιμα σαν ένα παρόνομο, σαν τ'ο μακρινό λυγρό ένός παιδιού που φωνάζει τη μάννα του, ή όποια δέν πρόκειται να ξαναγυρίση κοντά του ποτέ πιά!

ΜΠΛΑΣΚΟ ΙΜΠΑΝΙΕΘ

Στήν Πινακοθήκη

"Αλεξ Τοικλημπήρας, ό εξάδελφος της μαντάς Σουσούς, άστρον της μαύρης αγοράς κι' αυτός που έμεσουράνησε επί άρκετό διάστημα, απέκτησε κάμποσα λεφτά. Όταν συνάντησε, λοιπόν, τήν Σουσού μιά μέρα της εξυμολογήθη τήν επιθυμία του:

— Άκου, Σουσού, θέλω δηλαδή, να πάρω μερικά κάδρα, αντίλαμβάνεσαι. Να σιγουριό το σπiti. Καί μερικά θιθλία να κάνω μιά διδλιθία σου.

— Καλώς, τού είπε η Σουσού.

— Γιατί, αντίλαμβάνεσαι, Σουσού, θλέπω όλα τα καλά σπitia έχουν ώραία κάδρα και θιθλία. Δέν θέλω όμως να με γελάσουν οι μπαγανόδες. Από λεφτά, θέβαια, καθώς αντίλαμβάνεσαι και γνωρίζεις με τήν σεσούλα. Άλλά να τ'α δώσω πάλι κοροϊδιόστικα δέ στέκεται σε μένα. Τ'ο λοιπόν, έσύ που ξέρεις από δαύτα, θά μου κάνης τήν χάρι να με βοηθήσης. Πότε μπορείς να πάμε μαζί να διαλέξουμε μερικά θιθλία και κάδρα;

— Η Σουσού άνοιξε τ'ο καρνέ της, είδε ποιές μέρες της ήσαν κλεισμένες, έγύρισε τ'α φύλλα τόν, έσέκθθηκε, έπέφερε μερικές τροποποιήσεις και ότ'ο τέλος έλεπε τού εξάδελφου της.

— Παρασκευή έλευθέρη.

— Όραιο.

— Θά διατεθί δι'α ταμηνλώ. "Όσον δι'α τ'α θιθλία θά σου κάνω ένα κατάλογο και τ'ο πράγμα εύκολο. Πρώτα, λοιπόν, να σε συμβουλευθώ δι'α ζωγράφους.

Όταν έφθασε η Παρασκευή, ό κ. Τοικλημπήρας, άνθρωπος θαρραλέος, πάμπλουτος και άπορασιόστικός, έπεριμενε τη Σουσού ότ'ο όρισέν έκ τών προτέρων ραντεβού και η σεβαστή πυργώσποινα τού Βουθούλα, άφου κατά τ'α άριστοκρατικά καθήκονμένα, άργησε μισή ώρα, ήλθε.

— Έξκυζε.

— Νέ τάξει.

— Καί με τ'ο μπαρόν, Άλέξ. Θά μεράσωμε πρώτα τόν τήν πινακοθήκη να λάβης μιά ιδέα ζωγραφικής, καθότι χρειάζεται και κατατόσις. Δυστυχώς από δαύτα δέν γνωρίζεις τι είνε Γκρέκος, τι είνε Ιακωβίδης, τι είνε Βελονάκης, τι είνε όλαμανδίκη τέχνη και τ'α ταύτα. Καί πρέπει να γνωρίζης ότι ό Γκρέκος είνε ό μεγαλύτερος ζωγράφος τού κόσμου.

— Πού κάβεται;

— Η Σουσού έμειδίασε:

— Άπέθανε, Άλεξ.

— Ο Άλεξ έλυνθη.

— Κρίμα. Θεός σκωρέστον. Μιά φορά άκουστά τόν έχω. Κι' αν ζούσε, θά μπορούσα ν'α τού δώσω μερικές παραγγελίες να μ'ο φτιάξη μερικά κάδρα να γεμίσω τ'ο σπiti μου να ησυχάσω.

Η Σουσού πάλι έμειδίασε. Τέλος πάντων, η ύψηλή αυτή συτήνισή περι ζωγράφων και ζωγραφικής συνεισέχθη, έως ότου έφθασαν στην Πινακοθήκη. Έμπηκε η Σουσού με τ'ο ύφος τού ανθρώπου που τ'α μαζάει αυτά τα πράγματα, έμπηκε κι' ό εξάδελφος με κάποια συστολή.

— Βλέπε.

— Βλέπω, Σουσού.

— Πρέπει να γνωρίζης ότι έκ τών μεγαλύτερων ζωγράφων τού κόσμου παρομοίως είνε και ό Μιχαήλ Άγγελος και αυτά μάθε τα, όστε άμα τύχη συτήνισις να μ'ην είσαι κουμπούρας σαν τόν Παναγιώτακη.

— Κι' ό άλλος πού είπες;

— Λέγεται Γκρέκος.

— Τόν θυμάμαι.

— Καί αυτός είχε τ'ο ίδιωμα να κατακευάζη τ'α πρόσωπα μακρουλά. "Ενώ ό Μιχαήλ Άγγελος κατακευάζει τ'α πρόσωπα στρουγγυλά. Τώρα ένας φιλότεχνος, αν τού γουστάρουν τα στρουγγυλά, προτιμά Μιχαήλ Άγγελο. "Αν τού γουστάρουν τ'α μακρουλά, προτιμά Γκρέκος. Άλλά αυτ'α είνε δύσκολα πράγματα, Άλέξ, και ύψηλή τέχνη, που δέν μπορείς να τ'α πληροφορήσης μιά κι' έζω. Πρέπει να σου κάνω ειδική διδασκαλία.

Έν τ'ο μεταξύ έγύριζαν τις διάφορες αίθουσες της Πινακοθήκης και έδλεπαν τ'α διάφορα ταμηνλώ. Έξαφνα η Σουσού σταμάτησε κάτω από τόν Γκρέκο.

— Νάτος!

— Ποίος είνε;

— Γκρέκος!

Και η Σουσού, σαν γυναίκα που έκατα λάβαινε και έννοιθε θαθεία τήν τέχνη, εστάθηκε κάτω από τ'ο ταμηνλώ, μισόκλεισε τ'α θλέφαρα, έφερε τα φασμαίν κοντά στα μάτια και έκτυτταζε τήν εικόνα.

— Είνε ώραιο αυτό, Σουσού;

— Άριστοურνημα.

— Και πόσο κάνει;

— Δέν γνωρίζω.

— Μιά φορά αξίζει;

— Άλέξ, αγαπήτ'ε μου, όταν λέμε άριστοურνημα, αξίζει τα πάντα. Ένα τέτοιο να έχης σπiti σου σε θαυμάζουν όλοι. Καί έγώ είχα γεμάτο Γκρέκους σ'ο σπiti μου σ'ο Κολωνάκι.

Ένθουσιάζοντο ό Άλέξ. "Αφ'οσε μιά στιγμή τη Σουσού και έστράφη σ'όν κλητήρα:

— Ψίτ!

— Ορίστε, κύριε.

— Πού είνε ό άρμόδιος;

— Ποίος άρμόδιος;

— Έδώ, τού μαγαζιού, έννοω, διευθυντής, διοικητής, πώς τόν λένε...

Ο κλητήρας έννοισε ότι ήθελε τήν διεύθυνση και τού έδειξε τ'ο γραφείο. Ο Άλεξ Τρικλημπήρας έσπευσε, έκτύπησε τήν πόρτα και μπήκε.

— Καλημέρα.

— Ορίστε, κύριε.

— Άκουσε, κύριε, με τ'ο μπαρόν που σ'ας ένοχλώ, άλλα θέλω να κάνωμε λιγάκι άλιθερίσι. Άπ' όσα κάδρα είδα μου άρεσε έκείνος ό...

— Ο;

— Ο Γρέγος.

Ο διευθυντής έμειδίασε.

— Λοιπόν;

— Πόσο τόν κάνεις;

— Πώς;

— Λέγε μιά τιμή καλή, να συνεννοηθούμε. Μιά φορά μου άρέσει. Άν συμφωνήσουμε τ'ο παρνω.

Κατάπληκτος τόν έκτύτταζε ό άνθρωπος.

— Ν' αγοράσετε!

— Ναι, ντέ.

— Δυστυχώς, τού είπε ειρωνικά ό διευθυντής, στοιχίζουν πολλά αυτά τα κάδρα και δέ θά μπορέσετε να πληρώσετε. Πληγαινε σε κανένα άλλο μαγαζί που θάχ'ις ίσως φθηνότερα.

Έθιγη ό Άλέξ.

— Αδερφάκι μ'ο μ'ο λές έμένα για μετρητό, γιατί σου κάνω πέντε φορές ταπεισάρια με πεντοχιλίαρα όλόκληρα τ'ο χτίριο. Λέγε τιμή.

— Πληγαινε, κύριε.

— Γιατί;

— Σ'ας παρακαλώ, κύριε. Καί μ'ας καί μ'ας πέρασσε για μιά μερίδα; "Όσα θέλετε! Έμπρησι!

Και λέγοντας αυτά ό εξάδελφος της Σουσούς, έθγαλε από τις τσέπες τόν δέσμες από πεντοχιλίαρα και τ'α έκτύπος αέ πείσμα έπ'ανω σ'α γραφείο.

— "Ιδού τ'ο ράβον, ίδου και τ'ο πηδύμα!

Έν τ'ο μεταξύ η Σουσού έφθανε σ'α γραφείο:

— Τι συμβαίνει;

— Λέει πως έχει ακριβιά ό Γρέγος, Σουσού, και δέν θέλει να μ'ο τόν δώση.

— Η Σουσού έπ'ανωσε.

— Άλέξ Άλέξ! Έδώ είνε Πινακοθήκη. Δέν πουλιούνται!...

Ύστερα γυρίζοντας κατακόκκινη σ'όν διευθυντή:

— Έξκυζε, μοσιέ.

— Άλλα κατάλαβε τ'ο φιλότιμο τού Άλεξ.

— Γιατί θρέ δέν πουλιούνται. Από λεφτά; Τ' αγοράζω όλα θρέ! Τ'α κλείνω όλα! Άλεξ Τρικλημπήρας.

Η Σουσού τόν έπιασε από τ'ο μπράτσο.

— Άλλέ! Άλλέ!

— Όταν δρέθηκαν σ'ο δρόμο η Σουσού τού είπε κατακόκκινη:

— Άλέξ! Τι έκανες! Θά λένε τώρα ότι έγώ έθλω να τ'α αγοράζω όλα και να τούς καταπλήξω! Καί να κλείσω τ'α Πινακοθήκη! Όταν είσαι μαζί μου να είσαι προσηκτικός! Προσηκτικός, άνόητε!

Δ. ΨΑΘΑΣ

Τ' ανάποδα ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΤΟΥ ΑΥΡΗΛΙΑΝΟΥ ΣΧΟΛ

Στη ζωή μ'ας συμβαίνουν καθημερινώς ένα σωρό μικροπράγματα κ'αίς με γαλή σημασία τα όποια όμως μας συγχίζον, μ'ας ένοχλούν εξαιρετικά.

Ίδου μερικά απ' αυτά:

— Τ'ο να κάθεστε σ' ένα σαλόνι, κοντά σε κάποιον κύριο... άλλοιθωρο και να τ'ο άπαντάτε... τη στιγμή που άπευθύνεται σ' ένα άλλο πρόσωπο της παρέας!

— Να έχετε πάει σ' ένα σαλόνι έχοντας σ'όν τοπέν σας δυο θαυμάσια πούρα της "Αθάνας και όμως να είσθε άναγκασμένος να καπνίζετε σ' όλη τη διάρκεια της συναναστροφής, σιγαρέτα για να μ'ην άναγκασθήτε να προσφέρετε τ'ο δεύτερο πύρο σ' έναν ένοχλητικό κύριο που σ'ας έχει στριμώσει σε μιά γωνία της αίθουσής για να σ'ας λιμάρη.

— Να περάσετε σ'ο δάχτυλό σας, σ'α άσπια ένα πολυτίμο δαχτυλίδι που σ'ας έδωσε για να τ'ο όπτε, μιά όκι και πολύ γνωστή σας κυρία, και τ'ο δαχτυλίδι... να μ'ο θγαίνη πλέον από τ'ο δάχτυλό σας. Άποτέλεσμα: Είσθε άναγκασμένος να τρέξετε σ' ένα γειτονικό χρυσοκοείο για να σ'ας λιμάρουν τ'ο δαχτυλίδι ή σ' ένα κρεπωλείο για να σ'ας κόψουν τ'ο δαχτυλίδι!

— Νάχετε κέφι να μιλήσετε για τόν έαυτό σας και να συναντάθε με κάποιον, ό οποίος να σ'ας άρπάξη από τ'ο μπράτσο και ν' αρχίζει... να σ'ας εκμυστρεύεται κάποια έρωτική του περιπέτεια.

— Να συνοδεύετε σ'ο σπiti του ένα φίλο σας συγγραφέα, τ'ο θραυδά τού μαξιλαρώματος κάποιου έργου του.

— Να συναντάτε στην προθήκη κάποιου παλαιολιθίου ένα "θιθλίον" σας με τήν ιδιόχειρο άφιέρωσή σας: "Σ'όν καλτέρον φίλο μου!"...

— Να έχετε προσκληθ'ε σ'ο δείπνο από ένα πρην συμβολαιογράφο, ό οποίος, μετά τ'α φρούτα, να σ'ας άναγγέλη, ότι για να περάση τήν ώρα του σ'εγράφε ένα μακροσκελές έπος τού όποιου θά σ'ας... διαδωρη τ'ο "πρώτο άσμα!"

— Να δίνετε ένα γενναίοτατο πούρη-πούρη σ'όν μαγερισό σας, από τήν όποιαν είσθε πολύ εύχαριστήμένος και αυτή, άφου τρεπώσε τ'ο δώρο να σ'ας δώληνη ότι θά φύγη από τ'ο σπiti σας, γιατί πρόκειται να παντρευτή!

— Να διαβάσετε σε μιά έφημερίδα μεγάλης κυκλοφορίας ένα έρωτο έπαινετικότατο για σ'ας, σ'ο όποιον μεταξύ άλλων ν' αναγράφεται και κάποια παλά παρκατική φράση σας εναντίον ενός άνδρου, ό οποίος... είνε σήμερα ύπουργός και σ'όν όποιον σκέπτεσθε να πάτε για να τ'α ζητήσετε ένα σπουδαίοτατο ρουσφέτι!

— Να π'ερνάτε τη θραυδά σας σ' ένα σαλόνι, όπου όλοι έκθειάζουν τ'ο γούστο και τη μετριοπάθεια κάποιου γνωστού κριτικού, ό οποίος, τ'ο ίδιο πρωί, σ'ας έλάζε τόν άδόξαστο σε μιά κριτική του.

— Να λέτε σ' ένα συνάδελφό σας που έξέδωσε κάποιο θιθλίό του: "Σ'ο αύριο ν'ο φύλλο έγραφα κάτι για σ'ας" και τ'ο πρωί, όταν άνοιξε τήν έφημερίδα, να παρατηρήτε ότι ό διευθυντής της συντάξως άφ'οσε έζω τ'ο άρθρο σας για λόγους προσωπικούς.

— Να φωνάζετε από ύπερβολική ένγνεσία στην οικοδόποινα: "Μ'ην ένοχλείσθε... Έέρω τη σκόλα..." και να... κουτροβαλάτε από τ'ο πρώτο ως τ'ο τελευταίο σκαλοπάτι!

— Να δώσετε για οικονομία στην ύψη ρέτριά σας άντι μπουναμά ένα λαχείο, τ'ο όποιο να κερδίση τόν πρώτο αριθμό!

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

Λόγω καθυστέρησης τού έκ Μακεδονίας ταχυδρομείου, δέν έλήφθη μεχρι τής στιγμής κατά τήν όποιαν έκμυστράται ό "Θραυρός" ό φάκελλος με τήν "Ιστορία τού Χωριού", τού συνεργάτου μας κ. Σταμ. Σταμ. διαμενόντος, ως γνωστόν, ε'ς τήν Έδεσσαν. Ζητούμε συγγνώμη από τούς άναγνώστας μας για τ'ο άπρόοπτον αυτό.

Ο ΠΟΝΟΣ του Ντιμόνι

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

"Απ' τη Γκουλιέρα ως τ'ο Σαγκοντή δέν ύπρχε σ' όλο τόν κάμπο της Βαλεντίας ούτε ένα χωριό που να μ'ο ήξεραν.

Με τ'ο πρώτο άκουσμα της γκάϊδας, τ'α παιδιά έτρεχαν να τόν περιτριγυρίσουν κι' όι μεγάλοι έλεγαν χαρούμενοι: — Ο Ντιμόνι έργετα!

Κι' αυτός, με τ'α μάγουλα που σκωμένα, έπαζε αδιάκοπα, δίχως να δίνη προσοχή σ'α χειροκροτήματα που τόν ύποδεχόντουσαν.

Οι γυναίκες, που κοροϊδευαν αυτόν τόν άλχη, σ'ο τέλος άρχισαν να τόν θρίκουν ώραιο. Ψηλός, γερός, με τ'ο κεφάλι όλο στρουγγυλό, με τη μύτη περιφρανα καμπουριασμένη, είχε στην μεγαλοπρεπή του φυσιογνωμία κάτι που θυμίζει τούς ρωμαίους πατριώτες.

Ο Ντιμόνι ήταν άλκοολικός. Καί τη φήμη του τη χρωστόυσε όχι τόσο σ'ο μουσικό του ταλέντο όσο σ'α τρομερά μεθύσια του. "Όπου γιορτή και πανηγύρι αυτός δέν έλειπε. Τόν βάζαν σ'α μέση κι' οι άλλοι γύρω του με τ'α μάτια καρφωμένα άπάνω του, φώναζαν: —Τήν κυρούλα, Ντιμόνι! Παίξε τήν κυρούλα!

Τότε άρχιζε με τη γκάϊδά του να μιμείται πώς μιλούσαν με τήν ένρινη φωνή τού δυο γερόντισσες, αλλά μ' ένα τρόπο τόσο καυκό, όστε χαλούσε ό κόσμος απ' τ'α γέλια. "Υστερα τού ζήτηγαν να μιμηθή τη "Μπεκρού", μιά χαμένη γυναίκα που γυρίζει από χωριό σε χωριό πωλώντας μαντήλια και πίνοντας ρακί όσα έβγαζε. Καί τ'ο σπουδαιότερο ήταν ότι η ίδια η Μπεκρού καθόταν κοντ'α άκουγε.

Κατόπιν ό Ντιμόνι μπροστά σ'ο θαυμαστό άκροσπότη του έμεινε τ'ο τιτίθισμα τών πουλιών, τούς άντιλάλους της καμπάνας και δ'α τέλος πάντων τούκανε έντοπια τήν ώρα που ζύπναγε σ'α χωρά-

φια, δίχως να ξέρη πώς τόν είχε όδηγησει ως έκει τ'ο μεθύσι της περασμένης νύχτας.

Αυτός ό παράξενος άλχη ήταν σιωπηλός συνήθως και δέν μιλούσε για τόν έαυτό του. "Ήξεραν μονάχα ότι ήταν απ' τ'ο Μπενικοφάρ όπου είχε ένα χαμόσπιτο. Καί τ'ο χε άκόμη γιατ'ο δέν έκανε κανείς πεντάρα τσακισμένη για ν'α αγοράσή. "Ήξεραν άκόμα πώς σε μερικά χρόνια είχε πηή όλα όσα τού είχε αφήσει κληρονομία η μάνα του: δυο μουλάρια, ένα κάδρο και μισή ντουζίνα στρέμματα γής.

Νά δουλέψη; Ποτέ! "Όσο είχε τη γκάϊδά του τ'ο ψωμάκι δέν τού λείπε. Τ'ο κρασί τού είχε τζάμπα από τ'α κεράσματα. Τ'ο άλλο ήθελε; Για τόν ύπνο; Κοιμόταν σαν πρίγκιπας άμα, ύστερ' απ' τ'ο γλέντι, άφου έπαίει κι' ήπιε μιά τη νύχτα, έαπλωνόταν είτε σε μιά γωνιά της ταβέρνας, είτε σ' ένα χαρτάκι κάποιου χωραφιού και τόν έπαυσε άμέσως.

Κανείς δέν έμαθε ποτέ πώς τ'α κατάφεραν να σμιέουν με τήν άμας γραφτό να γίνη. Κι' ένα θράβι, αυτά τα δυο άστρα της άλχητας, ό Ντιμ'νι κι' η Μπεκρού άγαπήθηκαν... Η συμπάθεια που τούς ένωσε λόγω της κοινής κλίσεως πρός τ'ο σ'ο, μετεβλήθη σ' έρωτα, και π'ηνι να κρύβουν σ'έντευχιά τους σ'ο Μπενικοφάρ, σ' ένα τ'ο χαμόσπιτο όπου έαπλωμένοι τις νύχτες κατακαμα, έβλεπαν μέσ' από τ'ις τρύπες τού ταβανιού τ'α άστέρια.

Απ' τόν καιρό τού ό Ντιμόνι ήταν παιδί δέν ήχε αγάπης άλλο έκτος απ' τ'ο κ'αίσι και τη γκάϊδά του. Καί να π'ο δέ ήλκισα 28 χρονών άλκοολικής άναστροφής δέ κίμαζε άγνωστες άπολαύσεις στην άγκαλιά της Μπεκρούς, θωμερεού και άποκρουστικού θηλυκού, στεγνωμένου απ' τ'α άλκοολ που έκαίγε σ'α σπλάγγα του, κι' όμως γεμάτα απ' τη γλ'όγια μιάς ύστερης κής φύσεως!

Δέν άποχωρήτηκαν πιά.Χαίδευαν ό ένας τόν άλλο καταμεσής σ'ο δρόμο με τήν άι σταλόδηση άδιανόγη τ'οπιά τών σ'ο λλων, και χλιές φορές, ένθω τ'ο βούσαν για ένα

χωριό που γινόταν πανηγύρι, εξαφνικά άλλαξαν γνώμη και έπεσαν μέσ' σ'α χωράφια ζητώντας μιά άπομνηρη γωνία για να κρύψουν τήν αγάπη τους. Τ'ο κρασί κι' η αγάπη πάχαιναν τόν Ντιμόνι. "Αρ χισε να κάνει κοιλιά ντυνόνταν κα λίκουρα, περπατάγε ήσυχος κι' έκτασποιημένος σ'ο πλευρό της Μπεκρούς, ή όποια όλοένα στέγνανε κι' άδυνάτως περισσότερα, δέν είχε όμως σ'ο τού της παρά να τόν περιποήται και να τόν συντροφεύη παντού. Κι' έριχνε έχθρικά βλέμματα ζήλειας σ' όλες τις γυναίκες που έκαναν άσπεία με τόν Ντιμόνι.

Μιά μέρα ό χωριάτες λιγώθηκαν σ'α γέλια έλποντας πώς η Μπεκρού ήταν έγκυος. Ο Ντιμόνι προχωρούσε με τ'ο κεφάλι ψηλά, με τη γκάϊδα σ'όν ώμο. Κι' απ' τ'ο άλλο μέρος η Μπεκρού έπαίει ταμπαούρο με τ'α δάχτυλα πάνω σ'α φυσιοκλήνη κοιλιά της.

Τ'ο γεγονός άρχισε να παίρνει μορφή σκανδαλώδη... Οι παπάδες τών χωριών έόρκιζαν τόν άλχη.

Μιά παντρεύουν τήν τούλάχιστο, μεγάλε αστανά, άφου αυτή η καταραμένη έπιμένει να σ' άκολουθ'ι. "Εμείς θά σου θ'γάσουμε τ'α χαρτιά που χρειάζονται.

Τους έλεγε τ'ο καλ'ι διαρκώς, ένθω μέσα τόν τούς έστελνε σ'ο διάβολο...Νά παντρευτή! "Όραιο άσπεί! Για να τόν κοροϊδεύουν; "Όχι, καλύτερα ήταν έτσι.

Παρά τήν έπιμονή του αυτή, δέν τόν άπέλεισαν απ' τ'α πανηγύρια, γιατί έπαίει τη γκάϊδα καλύτερα από κάθε άλλον και δέν κόστιζε και πολλά—όσα έτρωγε κι' όσο έπινε. "Επειδή, όμως, δέν άποχωρίζονταν ούτε μιά στιγμή τη Μπεκρού, δέν τόν έμπαιζαν πιά σ'α σπία, ούτε άφηναν αυτό τ'ο αρετικό ζευγάρι να μπαίνη στις έκκλησιες.

Η Μπεκρού δέν έγινε μητέρα. Χρειόστηκε να θ'γάσουν τ'α παιδι κομματιασμένα μέσ' απ' τ'α κατακαμένα απ' τ'ο άλκοολ σπλάγγα της. Κι' η φτωχή πέθανε σε λίγο κάτω από τ'ο τρομαγμένα μάτια τού Ντιμόνι, που θλέποντας τη συντροφισιά του να κλείνη τ'α μάτια δίχως αγωνία και δίχως

18° 'Ο Λουδοβίκος την κύταζε καταπληκτικός. — Στά παιδιά σας! τραύλισε.

— Μάλιστα. "Εχω κι' άλλο παιδί...

— Πολύ καλά. Τόσο το καλύτερο λοιπόν. Θα κάμει αντίκρισμα στο σπίτι σας, θα γράφεται τις έπιστολές που θα σας δίνω κι' έτσι θα θρησκόσσετε κοντά στα παιδιά σας....

Η Μαρκελίνα συγκινήθηκε θαθεία με την καλωσύνη του άγαθού ανθρώπου.

— Δεν ξέρω πώς να σας ευχαριστήσω, του είπε.

Ο Βαλόν κάρφωσε τα μάτια του στα μάτια της.

— Κυρία Μαρκελίνα, είτε με φωνή πουτρεμε, μπορέτε, αν θέλετε, να με κάμει ευτυχισμένο. Δεν έπαψα να σας αγαπώ.

Η Μαρκελίνα χαμήλωσε το κεφάλι της.

— Κύριε Βαλόν, είτε ξεχνάτε πως είσατε παντρεμένος, ξεχνάτε τη γυναίκα σας;

Ο Βαλόν άναστενάξε.

— Η γυναίκα μου πέθανε! φιδύρισε.

— Πέθανε η κ. Βαλόν! απόρησε η Μαρκελίνα. Και όμως ήταν τόσο νέα, γεμάτη υγεία!...

— Ναί, αυτή είναι η αλήθεια. Αρρώστιας όμως ξαφνικά και την έχασα. Είμαι μόνος μου πιά, μόνος κι' ερμώος.

— Και το παιδάκι σας;

— Αυτό είναι η μόνη μου παρηγοριά κ. Λαγκέν. Μα το παιδί μου έχει ανάγκη μιας μητέρας. Έγινε για λίγες στιγμές σιωπή.

Η Μαρκελίνα ένοιωσε στενοχώρια, δεν ήξερε τι να πη.

Ο Βαλόν περίμενε μ' αγωνία μια της απάντηση.

— Δεν μου άπαντάντε, της είπε τέλος. Δεν έχετε να μου πείτε τίποτε;

Η Μαρκελίνα σιωπούσε.

— Δεχθήτε να γίνετε γυναίκα μου κυρία Μαρκελίνα. Για την ευτυχία μου, για την ευτυχία των παιδιών μας.

Η Μαρκελίνα άναστενάξε.

— Δεν μπορώ, απάντησε. Αυτό που μου ζητάτε είναι αδύνατο.

— Κι' ο πατέρας των παιδιών σας; ο σύζυγός σας, που βρίσκειται κάπου; ο Βαλόν. Είστε τόσο άκαρδος; Γιατί σας αφήνει να υποφέρετε; Απαντήστε μου, Μαρκελίνα.

Η Μαρκελίνα χαμήλωσε το κεφάλι της.

— Πέστε μου τ' όνομά του. Θα πάω να τον βρω για να του πω πως είναι ένας άκαρδος, ένας άσυνειδήτος, ένας....

— Μην τον βρίζετε, ψιθύρισε η Μαρκελίνα. Δεν ζή πιά. "Απέθανε....

— Όποτε λοιπόν, είσατε ελεύθερη.

— Κύριε Βαλόν, μη μου μιλάτε πιά γι' αυτό το ζήτημα, σάς ικετεύω.

Τα μάτια της είχαν θουρκώσει από τα δάκρυα. Συγκινημένος, ο Λουδοβίκος της έσφιξε το χέρι.

— Σωπαίνω. άφού το θέλετε, είτε κι' η φωνή του έτρεμε. Είχε δίκιο η συχωρεμένη η γυναίκα μου να σας λέη «ώραία της Κολάσεως». Είσατε τόσο μυστηριώδης! Όστόσο θα κάμω για σας το πάλν. Θα κρατάτε την άλληλογραφία, όπως σας είπα, θα εργαζόσαστε στο σπίτι σας και θα παίρνετε διακόσια φράγκα τον μήνα. Μήπως θέλετε προκαταβολή;

— Όχι κ. Βαλόν, σάς ευχαριστώ....

— Θα έρχόσαστε εδώ κάθε δυο —τρεις ημέρες και θα παραλαμβάνετε νέες έπιστολές. Και σ' ό τι με χρειασθήτε, θα είμαι πάντα πρόθυμος κυρία Λαγκέν.

Η Μαρκελίνα τον ευχαρίστησε κι' έφυγε.

Δύο χρόνια πέρασαν.

Η Μαρκελίνα έξακολουθούσε να εργάζεται στα μεταλλουργεία. Παίρνε τώρα διακόσια πενήντα φράγκα τον μήνα και ζή αρκετά άνετα.

Κατά τα δύο αυτά χρόνια ο Βαλόν δεν της ξαναμίλησε για την αγάπη του. Την προστατεύει

μά δεν είναι πιά διαχυτικός μαζί της.

Η Μαρκελίνα κατοικεί πλέον σ' ένα σπιτάκι κοντά στα μεταλλουργεία, πλάι στην διώρυγα του 'Αγίου Διονυσίου. Το σπιτάκι αυτό έχει στο πίσω μέρος έναν μικρό κήπο. Η Μαρκελίνα καλλιεργεί σ' αυτόν τ' αγαπημένα της λαλούδια κι' αυτή είναι η μόνη παρηγοριά της ζωής της.

Μιά Κυριακή καθόταν στον κήπο κι' έρεμβόσε. Πλάι της έπαιζαν η Σοφία κι' ο Γεράρδος.

— Έξαφνα ένας άνθρωπος πρόβαλε αντίκρου στο δρόμο.

Η Μαρκελίνα τον γνώρισε άμέσως. Ήταν ο Λουδοβίκος Βαλόν.

Ο Λουδοβίκος μπήκε στον κήπο κι' έστάθηκε εμπρός της.

— Κυρία Μαρκελίνα, της είπε, ήρθα για να μιλήσουμε για πράγματα σοβαρά.

— Σας άκούω, κ. Βαλόν, του απάντησε συγκινημένη η Μαρκελίνα.

— Πέρασαν δυο χρόνια, κυρία Λαγκέν χωρίς να σας κάμω λόγο για την αγάπη μου. Δυο όλοκληρα χρόνια! Κι' όμως δεν έπαψα να σας αγαπώ. Ναί, γιατί να σας το κρύψω, έξακολουθώ να σας αγαπώ, Μαρκελίνα. Στά δυο αυτά χρόνια σας παρακολουθούσα άγρυπνως. Έβλεπα πως ζούσατε. Και θεβαιώθηκα άπολύτως ότι πιά σειμή και πιά ενάρετη γυναίκα από σας δεν μπορεί να γίνη. Είσατε το ιδεώδες της συζύγου, της μητέρας, της νοικοκυράς. Γι' αυτό ήρθα σήμερα εδώ άποφασισμένος να σας κάμω μια σοβαρή πρόταση. Απαντήστε μου, Μαρκελίνα, θέλετε να γίνετε σύζυγός μου, θέλετε να γίνετε μητέρα του παιδιού μου;

Η Μαρκελίνα σηκώθηκε επάνω ταργαμένη.

— Έτρεμε όλόκληρη.

Ο Λουδοβίκος είδε την ταρχή της κι' έσπευσε να της πη:

— Ω! δεν έχω την απίστετη να μου άπαντήσετε άμσως Μαρκελίνα. Σας άφηνω να σκεφθήτε προηγούμενη. Θα ξαναβρω μετά τρεις — τέσσερις ημέρες. Και τό-

Το καλύτερο φάρμακο για τα έγκαύματα είναι το κρύο τσάι.

... Στην 'Αμερική άρχισαν να χτίζουν σπιτάκια από θαμπό κρύσταλλο, το οποίο έχει την ιδιότητα να μη σπάν. Όσοι δέ κατοικούν μέσα στα σπιτία αυτά, δεν υποφέρουν ούτε από σκόννη, ούτε από κρύο, ούτε από ζέστη, ούτε από τους θορύβους του δρόμου.

... Στη Γαλλία άναλογεί ένας γιατρός σε κάθε 1600 κατοίκους. Στην 'Αμερική ένας γιατρός σε κάθε 1325 κατοίκους, στην 'Αγγλία ένας επί 1070, στην Γερμανία ένας επί 1010 και στην 'Αυστρία ένας σε κάθε 840 κατοίκους.

... Στη Γερμανία εκδίδονται είκοσιπέντε έφημερίδες είδικές για το ραδιόφωνο, οι οποίες πουλούν 2.500.000 φύλλα την ημέρα.

... Στην 'Αυστραλία καπνίζονται κάθε χρόνο 5.680 εκατομμύρια πούρα και τσιγάρα. Δηλαδή κάθε κάτοικος καπνίζει 670.

... Από τα αυγά των φαλινών, των σκυλόφαρων και όλων των μεγάλων φαριών, μόνο ένα στα χίλια επιβάζεται. Διαφορετικά η θάλασσα θα είχε πλημμυρίσει από φάλαινες και καρχαρίες.

... Η γλώσσα της καμλοπαρδάλεως έχει μήκος δύο ποδών.

... Ο πληθυσμός της Κίνας και των 'Ινδιών είναι ίσος περίπου προς το ήμισυ των κατοίκων της γης.

... Αναλόγως προς το μέγεθός τους, τα φτερά ενός πουλιού είναι είκοσι φορές δυνατότερα από τα χέρια ενός ανθρώπου.

... Οι ελέφαντες φοβούνται περισσότερο άπ' όλα τα ζώα τους... ποντικούς!..

τε μου λέτε ότι έχετε νά' μου πητε. Πάντως σού δηλώνω ότι δεν με ενδιαφέρει το παρελθόν σας. Δεν θέλω να μάθω τα μυστικά σας. Ένα μόνο καταλαβαίνω σχετικώς: ότι είσατε μια τιμία γυναίκα. Έχετε δυο παιδιά. Θα γίνουν και παιδιά μου Μαρκελίνα.

Σάπασε για μιά στιγμή, σφόγυσε τον ιδρώτα της άγωνίας που κυλούσε στο μέτωπό του και πρόσθεσε:

— Η μόνη μου έπιθυμία είναι να σας κάμω ευτυχισμένη, πολύ ευτυχισμένη....

Η Μαρκελίνα σιωπώνει. Δεν μπορεί πιά να κρατήσει τη συγκίνησή της. Δάκρυα, άφθονα δάκρυα κυλούν άπ' τα μάτια της. "Όχι, δεν μπορεί να ευχαριστήσει τον καλόν αυτόν άνθρωπο.

Ο Βαλόν το καταλαβαίνει.

— Καλά... φεύγω, ψιθύριζε. Μα θα ξαναγυρίσω. Γιατί σ' αγαπώ.

Τη στιγμή αυτή τα παιδάκια της Μαρκελίνας, ο Γεράρδος και η Σοφία, τρέχουν κοντά του. Ο Γεράρδος τους φωνάζει:

— Φεύγετε; Χωρίς να με φιλήσετε

Η μικρούλα Σοφία του απλώνει τα χεράκια της. Ο Βαλόν τ' αγκώνει, τ'α γειμίζει φιλικά και φεύγει, φεύγει σαν να τον κυνηγούν.

Ενώ άπομακρύνεται στο δρόμο η Μαρκελίνα τον παρακολουθεί λυπημένη, με τα μάτια όγρ'α από το κλάψιμο. Η καρδιά της σφίγγεται.

— Θεέ μου, ψιθυρίζει, είμαι καταραμένη λοιπόν; Έκανα δυστυχισμένους δυο καλούς ανθρώπους, τον Μπωφόρ και τον Βαλόν.

— Θεέ μου, ψιθυρίζει, είμαι καταραμένη λοιπόν; Έκανα δυστυχισμένους δυο καλούς ανθρώπους, τον Μπωφόρ και τον Βαλόν.

Μάταια άναγίστησε τη χαμένη σύζυγό του παντού. Την θεωρούσε πια νεκρή. Έκείνο όμως που του ήταν άνεχτήριο, εκείνο που τον βασάνιζε ήταν το μυστήριο της έξαφανίσσεως της Μαρκελίνας. Γιατί έφυγε; Αυτό δεν μπορούσε να το έξηγήσει. Έξακολουθούσε ώστόσο να την αγαπά. Και δεν είχε πάψει να την θρηνηί.

Τον τελευταίο καιρό μην άντέχοντας πια στη μοναξιά και στην άπραξία ο Μπωφόρ, άποφάσισε ν' ασχοληθή με κάτι. Ήταν ο μόνος τρόπος για να ξεχάσει τον πόνο του.

Μιά μέρα διάβασε στην έφημερίδα μια άγγελία. Η διεθνιστική του Μεταλλουργείων του 'Αγίου Διονυσίου γνωστοποιούσε ότι πωλεί τα χυτήρια του Κρέλ.

Ο Μπωφόρ πήρε άμέσως την άπόφασή του. Θ' άγόραζε τα χυτήρια του Κρέλ. Θα είχε έτσι μια άσπασχόληση, θα είχε μια παρηγοριά στο μεγάλο του πόνο.

Με τόν σκοπό αυτό έπισκεφθηκε τον Βαλόν στο εργοστάσιο και για την ύπόθεσι αυτή μιλούσαν τώρα.

Συζητώντας οι δυο άνδρες βγήκαν στο δρόμο και προχωρούσαν άργά-άργα προς την διώρυγα.

— Έξαφνα δυο μικρά πρόβαλαν αντίκρου τους χειροπασημένους.

— Τι χαριτωμένα! είτε ο Μπωφόρ.

Ο Βαλόν π'α γνώρισε άμέσως. Ήσαν τα παιδιά της Μαρκελίνας, ο Γεράρδος κι' η Σοφία.

Φεύγοντας η Μαρκελίνα από το σπίτι είχε συστήσει στο Γεράρδο να μείνουν στον κήπο και να μη βγούν καθόλου στο δρόμο. Μα ο μικρός Γεράρδος λησιμόνησε σε λίγο τη σύστασι της μητέρας του, πήρε την αδελφή του από το χέρι, και έπρόρτισε μαζί της. Θα πήγαιναν στη διώρυγα να παίξουν με το νερό.

Ο Βαλόν έσκυψε και χαϊδέψε τα δυο μικρά.

Η Σοφία είχε σηκώσει τα χεράκια της στον Μπωφόρ.

Χωρίς να υποπτεύεται ο Πέτρος ότι βρίσκεται αντίκρου στην κόρη του, έσκυψε και την φίλησε.

— Τι χαριτωμένη μικρούλα! είτε.

Τράβηξαν κατάπιν το δρόμο τους. ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟΝ: Η συνέχεια.

ΚΩΣΤΑ ΑΘΑΝΑΤΟΥ

Η ΣΑΡΑ ΣΤΟ ΧΑΡΕΜΙ

Μία λευκή της 'Ασίας άνάμεσα στις μαύρες της 'Αφρικής.— Η Σάρα στην Αίγυπτο. — Το φέμα του 'Αβράμ. — Η άρπαγή — Στο χαρέμι του Φαραώ.— Ο Φαραώ έτοιμοθάνατος. — Η άπελευθέρωσις.

ΣΗΚΝΗΤΗΣ, κτηνοτρόφος, ο 'Αβράμ, βρισκόταν συχνά άναγκασμένος ν' αλλάξει τον τόπο της κατοικίας του γυρεύοντας πάντα καινούργια λειβάδια, όπου θα μπορούσαν να βόσκουν τα κοπάδια του. Έτσι, λοιπόν, έσερνε διαρκώς το άτελείωτο καραβάνι των γιδόπουρών του, των τοσιπάνων σκυλιών του και των άνθρωπων της σπάνης του από μέρος σε μέρος, αναλόγως της έποχής, για να τρέφει τα ζώα του από τη θάλασσα. Την άνοιξη έπιανε τις πλαγιές των βουνών και ξεκοκαίριάζε στις κορφές, και το φθινόπωρο κατέβαινε στα χερμαδιά. Είχε και υποζύγια άφθονα, γαϊδούρια και καμήλες, κι' έφόρτωνε τα πράγματά του στη ράχη τους. Κ' η συνοδεία ήταν μεγάλη από ένα πλήθος συγγενείς και υπηρέτες, πιστικούς του σπουδαίου αυτού άρχισέλιγγου, ώστε στην τοποθεσία που διαλεγαν κάθε φορά σπντόταν πολιτεία όλόκληρη. Γύρω — γύρω στα μαντριά, όπου άντηκούσαν τα κουδούνια των κριαριών και την άπέραντη ησυχία έκοθαν οι φλογόρες των βοσκών, κυκλοφορούσε χαρμόσυνα ο πληθυσμός αυτός της στρουθόγκα, και στη μέση κυριακούσε η κατασκήνωσις του άφέντη που ήθελε να τ' επιβλέπει όλα μονάχος του.

Ο 'Αβράμ δεν είχε παιδιά. Γι' αυτό όμως δεν λάτρευε λιγότερο τη γυναίκα του, τη Σάρα, που την είχε πάρει από έρωτα. Πολλές φορές που τύχαινε να την βρει, άνακατεύεται στο κούρεμα των άρνιών ή στο πλίκιμο του τυριού, άφινε το τρυφερό του ύψος και την άποδίδωνε, σκεδόν άπότομα:

— Φύγε γρήγορα, της φώναζε, στο σπίτι σου. Δεν σ' έχω εόενα για δουλεία. Θα μαυρίσει το πρόσωπό σου, θα χαλάσουν τα χέρια σου!

Κάτω από την άπέραντη σκηνή της η Σάρα έπαίρνε ράθυμα το λουτρό της μέσα σε σκαφίδα γεμάτη φρέσκο πηχτό γάλα, κι' έτσι το υψάιο της κορμής έμενε πάντα άφρατο και δροσερό, τόσο που ό σκλάβες της είχαν να το κάμνουν ότι δεν είχαν ιδεί άλλοτε σάρκα τόσο άβρη και έπιδερμίδα τόσο διάφανη.

... Άλλά έκείνη τη χρονιά έπεσε πείνα στην 'Ανατολή. Στην έραμένη γη δεν μπορούσαν να φυτρώσουν τα στάχυα, και το σιτάρι έλειψε όλότελα από παντού. Σε χωρία και σε πολιτείες θρήνος και όδυρος. Όλουθε περπατούσαν άνθρωποι νηπιτικοί. Και χιλιάδες την ημέρα, πέθαιναν από την έξάντλησι δε χιλιάκι άριστορα. Ο 'Αβράμ φοβόθηκε. Οι πεινασμένοι θα του άρπαζαν την περιουσία του. Έπρεπε δίχως άλλο να φύγουν. Έδωσε διαταγή να τα μαζέψουν άμέσως. Μα, που θα πήγαινε;

Στο δρόμο δεν συναντούσε τόπο καλύτερο. Η 'Ιδια δυστυχία σ' όλη την έκτασι. "Ός που, όδοιπορώντας, συλλογιόταν:

— Δεν υπάρχει άλλο καταφύγιο, παρά μονάχα στην Αίγυπτο. Έκείνος ο Νείλος κυλώντας τα όλοπαχα νερά του, πλημμυρίζει τους κάμπους κι' έχει κάθε χρόνο μεγάλη σοδεία. Άλλά και να λιγοστέψι καμμία φορά, πάλι είναι γεμάτες οι άποθήκες τους!

Και τράβηξε προς τ' εκεί. Η συνοδεία του τον άκολουθούσε. Κόντευαν να φτάσουν. Τότε όμως τον κυριέψε μια άνησυχία που δεν του άφινε να κλείσει μάτι. Για ένα διάστημα σταμάτησε στην έρημο.

Τί έχεις και δεν προχωρείς; τον ρώτησε η γυναίκα του.

— Σάρα, φοβάμαι για σένα! της άποκρίθηκε σοδάρη και το βλέμμα του καρφώνονταν άπάνω της με άπόγνωση και περιπάθεια.

— Δεν σε καταλαβαίνω, 'Αβράμ. Γιατί;

— Το ξέρεις, Σάρα, πόσο είσαι όμορφη. Λοιπόν, όμα σε ιδούν στην Αίγυπτο οι λαγών άνθρωποι, θα θελήσουν να σ' άρπάξουν και μένα θα με σκοτώσουν. Τι θα γίνεις, ύστερα, στον κόσμο χωρίς έμέ;

Έκείνη χαμήλωσε το κεφάλι της.

— Σκέφτηκα κάτι, της ξανάπε. Άν τους κρύψουμε ότι είσαι άνδρόγυνος και άς τους πούμε ότι είσαι άδερφή μου, όδνε καλύτερα. Τι λές;

— Και τί μ' αντώς;

— Τι; Νά, ενώ ως άντρα σου θα με σκότωναν, ως άδερφή σου και μέγα θα καλοπιάσουν, και σένα δεν θα σ' άρπάξουν, άφού καθέναν τους θα θέλει να σε ζητήσει από μένα για γυναίκα του.

Η ιδέα τους φάνηκε σωστή. Και το καραβάνι ξεκίνησε. Κατασκηνώνοντας στα κάματα της Αίγυπτου, ο 'Αβράμ όση, καθώς το λογάριζε, άφθονο το ψωμί, και πυκνό φουντω-

μένο κορτάρι για τα ζώα του. Στους γτόπιους άπέφυγε να φανερώσει τη γυναίκα του. Άλλά, οι μυστικοί του παλατιού που κατασκόπευαν τα πάντα, έπληγαν στο Φαραώ και του είπαν:

— Αυτός που ήρθε έχει κρυμμένη μιά άδερφή που δεν μοιάζει γυναίκα σαν αυτές που ξέρουμε, αλλά θεά των παραμυθιών!

Ο Φαραώ ξετρελλάθηκε από περιέργεια.

— Να μου τη φέρετε άμέσως να τη ιδώ!

Άλλοίμονο στο δυστυχισμένο τον 'Αβράμ. Έκείνο που φνόταν, δεν το γλύτωσε. Η Σάρα ώδνηγνήκε στο παλάτι, κι' ο 'Αβράμ θρηνηνός έτρεχε από πίσω της. Την πήραν μέσα και τούκλεισαν την πόρτα κατόμου τρα. Μάταια ο άμοιρος πρόσμενε να ιδεί να κατεβαίνει ξανά η γυναίκα του.

— Άκου, άνθρωπε μου — του είπαν άργότερα — μη κάθασαι και κλαίς άδικα. Η άδερφή σου θα μείνει στο χαρέμι του Φαραώ. Μην τρομάξεις, δεν θα πάθει τίποτα κακό, άλλος μάλιστα από τ' όθσι σου θα μακάριζε την τύχη της!

Ο 'Αβράμ έφυγε άπαρηγόρητος κατά τη σπάνη του.

Ο Φαραώ, που ως τότε δεν είχε γνωρίσει παρά τις μαύρες γυναίκες της 'Αφρικής, αντίκρουσε με ένθουσιασμό την άσπρη αυτή της 'Ασίας και της έδωσε την πρώτη θέσι κοντά του, έχοντας κατά νου να την κάμει βασίλισσα. Άλλά, ο 'Αδερφός της, δεν έπρεπε να την ξαναδεί στα μάτια του. Ο Φαραώ έστειλε στον 'Αβράμ πλούσια όδρα, χρυσάφι κι' άσημι, και του παράγγειλε και τον ρωτούσε μήπως τα πρόβάτα του είναι λίγα να του τ' αυξήσει αυτός. Ο 'Αβράμ ζήτησε για χάρη να παρουσιασθεί στο παλάτι, την ημέρα όμως που πήγε έμαθε πως ο Φαραώ πέθανε, γεμάτος όπυρία, από ξαφνική άγνωση άρρώστεια.

— Κ' η άδερφή μου; ρώτησε μ' άγνωση.

— Αυτή είναι πολύ καλά στην υγεία της.

— Ξέρω ένα γιατρικό από τους μάγουκα και θέλω να τ' πω στο Φαραώ να θεραπευθεί, της είπε.

Τον άνέβασαν.

Ο 'Αβράμ, με δάκρυα, έπεσε στο πόδι του Φαραώ:

— Είπα ένα ψέμα! ψιθύρισε. Και φαίνεται πως φταίω εγώ! Ένινα αίτια να κανείς ένα μεγάλο άδικο και γι' αυτό ο θεός σε τιμωρεί. Η Σάρα είναι γυναίκα μου.

Ο Φαραώ ξεπετάχτηκε από το κρεβάτι του.

— Νά, η Σάρα δεν είναι άδερφή μου! Μόλις μου την ξαναώδωσε, οι πλινγες θα φύγουν από το σώμα σου!

Ο Φαραώ διάταξε να φέ-

— Ένας άνοικονόμπος δικαστής. — Πώς τον έχαρκτηρίζε ο Μαζαρίνος. — Τα ύπεροχα λόγια ενός μελλοθάνατου στους δικαστάς του. — Η δικαιοσύνη του 'Αριστοτέλη.

Ο Καρδινάλιος Μαζαρίνος συνηθιζε να λήη για τον δικαστή Λεκουανέ:

— Είναι τόσο καλός ο δικαστής αυτός, που ύστερα από κάθε άπόφασι μελαγχολεί γιατί...δεν μπόρεσε να καταδικάση και τους δυο αντίδικους!...

Ο Λάσουρε κατά την Γαλλική 'Επανάστασι ήταν τόν διάδοσαν την άπόφασι διά της οποίας καταδικάζονταν σε θάνατο, γύρισε στους δικαστάς και είπε:

— Πέθανα σε μια έτοιχη που ο λσός έχει χάσει τα λογικά του. Σεις θα πεθάνετε όταν θά τ' άναποκτήση!...

Σε μια ύπόθεσι που άπρόκλειτο να δικασθεί ο δικαστής, ο ένας από τους αντίδικους, για να άποκριθή την ερώτησι του, άρχισε να τόν άναφέρει τόσο ο αντίδικός του τόν έχθρεύοντα κι' αυτόν τον ίδιο.

—Μά φίλε μου, τόν διέκοψε ο 'Αριστοτέλης, τι μου τ' άναφέρεις ά! αυτός; Η ύπόθεσις που πρόκειται να δικασώ είναι δική σου κι' όχι δική μου!...

Ο Λουδοβίκος 15ος έστειλε κάποτε ένα ιδιόγραφο σημείωμα στον δικαστή ντ' Ορμεσσόν με το όποιο τον παρακαλούσε να υποστηρίξη κάποιον προσαυτεμένο του, που έπρόκειτο να λήγες μέρες να δικασθεί.

Η δίκη πράγματι έγινε ο κατηγορούμενος όμως καταδικάσθη.

— Ξέστερα από λίγες μέρες ο ντ' Ορμεσσόν πήγε στο παλάτι για κάποια ύπόθεσι. Ο Βασιλέας μόλις τον είδε, του είπε μ' αίσθησή:

— Σαςτε λοιπόν, κύριε, καταδικάσατε έναν έννοουμένο μου;

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε. Κατά την διαδικασία έπείσθηκα δυστυχώς πως ήταν ένοχος....

— Το φανταζόμουν! απάντησε γελάοντας ο Λουδοβίκος 15ος. Και σας συγχώρω κύριε ντ' Ορμεσσόν... Δεν έκάματε μόν ό τι σας είπα εκάματε όμως ότι, περιμένα από τον έντιμο χαρακτήρα σας!...

Κάποτε στην είσοδο μιας έκκλησις μέσα στην οποία βρισκόταν και ο αυτοκράτωρ Κάρολος ο Β', δυο κοριές της άριστοκρατίας, τασκώθηκαν... πια να μη πρώτη. Ο αυτοκράτωρ έλασε στο τέλος την ότομήνη του, της κάλεσε και τις δυο και τους είπε:

— Άφού δεν καταρρώσατε να συμφωνήσετε μεταξύ σας, διατάξω να μη πρώτη η πιο ήλιθια και η πιο άσχημη από τις δυο σας!

Ο χρονόγράφος της έποχής άναφέρει, ότι κατά την βασίλει της αυτής προσπάθισ οι κοριές άποφάσισαν, φρονιμωτάτα, και... μίτηκαν κι' οι δυο συγχρόως!

Ρουν την Σάρα μπροστά του. Εκείνη ήρθε, διηλωμένη σ' ένα άρραχνόφωτο τουλί, θαρρώντας πως ο Φαραώ την φώναζε για συντροφιή του, καθώς πριν. Βλέποντας τόν 'Αβράμ, ριχτηκε στην άγκαλιά του. Ο Φαραώ θάπνοντάς την την λιμπιότανα. Άλλά, θυμήθηκε τα λόγια του 'Αβράμ:

— Πάρ' τηνε και φύγετε! είτε.

— Π' άμέσως, στή στιγμή, τα σπυριά άρχισαν να υποχωρούν. Ο 'Αβράμ, χωρίς να χάσει καιρό έτρεξε στην κατασκήνωσι και έδωσε έντολη να τα μαζέψουν, πριν μετανιώσει ο Φαραώ. Και καθάλλωντας κι' αυτός με τη Σάρα σε γρήγορο άτι, προσηνέθηκε όλοταχώς με κατεύθυνσι προς τόν τόπο του.

Καλύτερα να πέθαιναν από πείνα χιλίες φορές!...

ΚΩΣΤΑΣ ΑΘΑΝΑΤΟΣ

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ ΓΙΑ ΤΑ ΚΟΡΙΤΖΙΑ

* Των κοριτσιών το «όχι» σημαίνει πάντα «ναί». (Γερμανική)

* Κορίτσι που γυρίζει συχνά στους δρόμους και φουστάνι που πολυφοριέται, χάνουν γρήγορα την έκτιμηση του κόσμου και μπαίνουν στο ράφι. (Αγγλική)

* Το κορίτσι να το κρίνεις κυρίως από το ζύμωμα που κάνει και όχι από τόν τρόπο που χερεύει. (Δανική)

* Τα κορίτσια πρέπει να τ' άδελφεί μόνο, όχι όμως και να τ' άκούει. (Πολωνική)

* Κορίτσι που ήταν δούλα, ποτέ της δεν μπορεί να γίνη κυρά. (Γερμανική)

* Τα κορίτσια λένε πάντα όχι, κι' όταν άκούη ποθούν να πουν το ναί. (Ιρλανδική)

* Όποιος άνακατεύεται με τα κορίτσια, πρέπει να έχη τα μάτια του τέσσερα. (Γερμανική)

5° - Δεν ξέρω, μουρμούρισε η Περίλιτα. "Άσε με, Κοντοίτα, Σιγά - σιγά θα καταλάβω τι γίνεται μέσα μου. Και έννοια σου, την αγάπη μου θα την χάρισω στον άντρα που θ' αγαπώ αληθινά."

ΜΙΑ ΠΛΟΥΣΙΑ ΝΥΦΗ

"Υπέρλαμπρη ξημέρωση η Κυριακή. Χειροποίητες η Περίλιτα και η Κοντοίτα περπατούσαν στο δρόμο που έφτανε κάτω, προς το χωριό, προς τις πετρελαιόπηγες. Ήταν όμορφες και οι δυο, με τα καλά τους φορέματα, με τα μαύρα μαλλιά τους καλοχτενισμένα, με τη χαρά ζωγραφισμένη στο πρόσωπό τους."

Χωρικοί γιορτιανά ντυμένοι, περνούσαν με όχημα ή περπατώντας στην εκκλησία. Άλλοι, απάνω στα άλογα τους κάλπασαν και δίπλα τους κοπέλλες κάλπασαν και αυτές, ριχνοντας στον έλεύθερο αέρα ξεφωνιτά χαράς. Καθώς φορούσαν τα μεγάλα φάρια καπέλλα τους και τα φαρδεια ζυγορόχια φουστάνια τους ανέμιζαν στον αέρα, φαίνονταν σαν παρά ξένα πουλιά."

"Όλη η γη αντιλαλούσε από το χαρούμενο ποδοβολητό των αλόγων. Και ο αέρας αντιλαλούσε από έρωτικά τραγούδια, που τα τραγουδούσαν κορίτσια μέσα στις αυλές των σπιτιών τους, κάπου μακριά."

- Περίλιτα, είπε η Κοντοίτα, στάσου, να περάσουμε από το κτήμα του 'Ερρίκου Ζάμπα, εδω, το γειτονικό μας. 'Ο Κάρλος μου είπε πως θα περιμένει η εδω, ο' αυτή τη γωνία του κτήματος του Ζάμπα, η στο σπίτι του."

- Να περάσουμε από όπου θέλεις, είπε η Περίλιτα. 'Εγώ σου είπα πως δεν έχω δουλειά."

Το κτήμα του 'Ερρίκου Ζάμπα ήταν άκονα πιο μεγάλο και πιο πλούσιο από το κτήμα του 'Αλφόνου."

"Αρχίζει δίπλα στο κτήμα του Μοραλές 'Αλφόνου και εκτεινόταν πιο μακριά από εκεί που έβλεπε το μάτι τις πέρες, στα θουά. Στην είσοδο σκεδόν του κτήματος ήταν η κατοικία του Ζάμπα. Μία έπαυλη πλούσια, μ' όλη την πολυτέλεια και την ευμάρεια που μπορούσε κανείς να φανταστεί."

- Στάσου, είπε η Κοντοίτα. Για κύττα, στήθερά, είναι η ντόνα 'Ινές, η κόρη του 'Ερρίκου Ζάμπα."

Σταμάτησαν τα δυο κορίτσια και κύτταζαν στήθερά. "Ένα κρεμαστό κρεβάτι ήταν δεμένο στα σίδερα της θεράνας. Σ' αυτό το κρεβάτι ήταν ξαπλωμένη η ντόνα 'Ινές, και κοινοίταν."

- Στάσου να την ιδω καλά, είπε η Περίλιτα. Λένε πως είναι πολύ όμορφη. Πρώτη φορά τη βλέπω έτσι από κοντά."

- Όμορφη; Έκανε η Κοντοίτα, στραχώνοντας τα χείλη της. Ναι, έτσι τη λένε. Για παρατήρησε την όμως καλά. Τα χαρακτηριστικά της είναι άγρια. Δεν έχει καμιά νλικά επάνω της."

Κύτταζε η Περίλιτα την άρκατοπούλα. Είχε δική η Κοντοίτα. Το πρόσωπό της ήταν κανονικό, τα χαρακτηριστικά της άφωνα. Το κεφάλι της περφόρα στήμιον στους ώμους της, τα μαλλιά της χτενισμένα να θαυμάσια, το μέτωπό της ψηλό. Μα τα μάτια της καθώς κύτταζαν άρκατοπούλα μακρού, είχαν μια σκληρή λάμψη και τα χείλη της καθώς ήταν σφιχτά, δεν έδειχναν ούτε την παραμικρή καλωσύνη. Τα ρουθούνια της μονάχα λεπτά, παλλόμενα. Έδιναν στην άρκατοπούλα αυτή την παθητική έκφραση που είχαν τα περισσότερα κορίτσια του τόπου."

- Είπε όμορφη, είπε η Περίλιτα. "Ό,τι και να πής είναι όμορφη. Και όταν θα χαμογελάει, θα είναι πιο όμορφη ακόμα. Για κύττα, τι όμορφο φουστάνι φορεί."

"Η 'Ινές φορούσε ένα φόρεμα που είχε το χρώμα της ροδιάς. Νταντέλλες στο ίδιο χρώμα σκεπάζαν τους ώμους της που φαίνονταν σκεδόν γυμνοί."

Τα μπράτσα της γυμνά, ήταν όλοστράγγυλα, τενευστά. Άξαφνα η 'Ινές, που κοινοίταν σαν άρκατοπούλα, γύρισε ζωγρά το κεφάλι της προς τα μέσα, λέει και κάποιος τη φώναζε. Την ίδια στιγμή ένας άντρας φάνηκε στην πόρτα της θεράνας."

- 'Ο Μοραλές 'Αλφόνου, ο αφέντης μας! ψιθύρισε με έκπληξη η Κοντοίτα."

- Ναι, ο Μοραλές, είπε η Περίλιτα. 'Ο Μοραλές προχώρησε προς το κρεμαστό κρεβάτι."

Με μία κίνηση γεμάτη νωχέλεια, τούδωσε η 'Ινές το χέρι της. Αυτός έσκυψε να το φιλήσει. Το φίλι του όμως δεν ήταν το γρήγορο τυπικό χειροφίλημα. Έμεινε πολλή ώρα σκυμμένος επάνω σ' αυτό το χέρι, και όταν σήκωσε το κεφάλι του, το πρόσωπό του ήταν κατακόκκινο και τα μάτια του άστραφταν."

- Ω, ψιθύρισε η Περίλιτα. Τι χειροφίλημα είναι αυτό;

"Η 'Ινές τού χαμογέλασε. Κάτι είπαν και ο Μοραλές γύρισε πίσω και κύτταζε προς τα μέσα. Έπειτα, με μία γρήγορη κίνηση, γεμάτη πάθος, έσκυψε επάνω της. Τα χείλη τους ενώθηκαν. Ένα γρήγορο φιλή. Μά, ένα φιλό άγριο, που φαίνονταν να τους άναστατώνει και τους δύο ως τα βάθη της καρδιάς τους."

- Περίλιτα, φώναζε η Κοντοίτα. Είδες; ολήθησαν!"

- Ναι, φιλήθηκαν, ψιθύρισε άκνά η Περίλιτα."

- Μά... τότε λοιπόν, είναι αλήθεια, εκείνο που άκουσα μία μέρα, πως την αγαπάει;"

- Άκουσες πως την αγαπάει;"

- Ναι, έτσι λένε. Χαχαχά! γέλασε η Περίλιτα σκληρά. Τι ώραία που τα ξέρει ο κόσμος όλα... Μά, ναι, την αγαπάει. Την αγαπάει. Είνε φανερό."

- Λένε πως θέλει να την παντρευτεί. Και βέβαια, θα θέλει να την παντρευτεί, φώναζε η Περίλιτα ειρωνικά. Αυτή είναι πλούσια. 'Η μήπως θα προτιμήσει να παντρευτεί έμένα;"

- Βλέπεις, Περίλιτα! 'Εσένα λοιπόν σου ζήτησε να γίνης δική του;"

Τα μάτια της Περίλιτας πετούσαν τώρα φλόγες θυμού. Τα χείλη της έτρεμαν."

- Τόν άτιμο! ψιθύρισε. Τόν άτιμο. Τίποτε άλλο. Έπειτα έμεινε δουλιά. Κυττούσε με μάτια σκοτεινά όσα γίνονταν επάνω στη θεράνα."

"Ο Μοραλές τώρα καθόταν σε μία φάρθνη πολυθρόνα. Με μία κίνηση γεμάτη νάζι, πήδησε και η 'Ινές από το κρεμαστό της κρεβάτι. Τέντωσε το κορμί της που ήταν μεστωμένο, αγαλαματένιο και πήγε να καθήσει κοντά του. Αυτός για μία στιγμή την άρπαξε από τη μέση και πήγε να την καθήσει στο γόνάτι του. Μα αυτή, μ' ένα χαμόγελο τού ξέσυνε και κάθισε δίπλα του, ο' άλλη πολυθρόνα. Έπειτα άρραξαν να κουβεντιάσουν. Τα γέλια τους και τα κοκκινίσματα της 'Ινές έδειχναν πως η κουβέντα τους ήταν έρωτική. Κάθε τόσο της έπιανε ο Μοραλές το χέρι και της το φιλούσε άκόρταγα, με μακρά δυνατά φιλή."

- Έμειναν σαν άπολιθωμένες οι δυο κοπέλλες κάμποση ώρα. Έπειτα η Περίλιτα είπε πρώτη:"

- Πάμε! Μηνανικά την άκολούθησε η Κοντοίτα και προχώρησαν κάμποση ώρα μέσα στο κτήμα του Ζάμπα, δουλές. Έξαφνα η Κοντοίτα πέρασε άπαλά το χέρι της στο μπράτσο της Περίλιτας."

- Μη λησάει, της είπε. "Ίσως να είναι παλιά του άναψή η ντόνα 'Ινές. 'Ίσως τόσο που γνώρισε έσένα..."

- Τώρα που γνώρισε έμένα, είπε η Περίλιτα πικρά, νόμισε πως είναι εύκολο να παίζω με μία φτωχή έρνατρία."

- Στάσου, Περίλιτα, μη διάζεσι να τόν κρίνεις. Στάσου να ρωτήσουμε εδω κανέναν. Όλοι θα ξέρουν φαντάζομαι τα μυστικά της ντόνας 'Ινές"

- Πάμε! Μηνανικά την άκολούθησε η Κοντοίτα και προχώρησαν κάμποση ώρα μέσα στο κτήμα του Ζάμπα, δουλές. Έξαφνα η Κοντοίτα πέρασε άπαλά το χέρι της στο μπράτσο της Περίλιτας."

- Μη λησάει, της είπε. "Ίσως να είναι παλιά του άναψή η ντόνα 'Ινές. 'Ίσως τόσο που γνώρισε έσένα..."

- Τώρα που γνώρισε έμένα, είπε η Περίλιτα πικρά, νόμισε πως είναι εύκολο να παίζω με μία φτωχή έρνατρία."

- Στάσου, Περίλιτα, μη διάζεσι να τόν κρίνεις. Στάσου να ρωτήσουμε εδω κανέναν. Όλοι θα ξέρουν φαντάζομαι τα μυστικά της ντόνας 'Ινές"

- Πάμε! Μηνανικά την άκολούθησε η Κοντοίτα και προχώρησαν κάμποση ώρα μέσα στο κτήμα του Ζάμπα, δουλές. Έξαφνα η Κοντοίτα πέρασε άπαλά το χέρι της στο μπράτσο της Περίλιτας."

- Μη λησάει, της είπε. "Ίσως να είναι παλιά του άναψή η ντόνα 'Ινές. 'Ίσως τόσο που γνώρισε έσένα..."

- Τώρα που γνώρισε έμένα, είπε η Περίλιτα πικρά, νόμισε πως είναι εύκολο να παίζω με μία φτωχή έρνατρία."

- Στάσου, Περίλιτα, μη διάζεσι να τόν κρίνεις. Στάσου να ρωτήσουμε εδω κανέναν. Όλοι θα ξέρουν φαντάζομαι τα μυστικά της ντόνας 'Ινές"

- Πάμε! Μηνανικά την άκολούθησε η Κοντοίτα και προχώρησαν κάμποση ώρα μέσα στο κτήμα του Ζάμπα, δουλές. Έξαφνα η Κοντοίτα πέρασε άπαλά το χέρι της στο μπράτσο της Περίλιτας."

- Μη λησάει, της είπε. "Ίσως να είναι παλιά του άναψή η ντόνα 'Ινές. 'Ίσως τόσο που γνώρισε έσένα..."

νέοι, όλα τα καλά τάχουν. Βλέπεις, ο θεός, δίνει μαζεμένες στους ίδιους ανθρώπους όλες τις ετυχίες."

- Πότε θα παντρευτούν; ρώτησε η Κοντοίτα."

- Δεν ξέρω. Κάποιο έμπόδιο μου φαίνεται πως υπάρχει, γι' αυτό άρκοπορούν τόν γάμο. Άλλά, φαντάζομαι, τώρα πιά όπου και νάνε θαξουν γλέντια και χαρές. 'Ο δόν Ζάμπα είναι άνοιχτοκέρας... Κάτι θα κολλήσουμε και έμεις από αυτό τη χαρά."

- Πάμε, είπε η Περίλιτα. Μάθαμε άρκετά."

- Δεν πιστεύω να τόν είχες αγαπήσει αληθινά, έπινεν η Κοντοίτα, μόλις προχώρησαν."

- Κοντοίτα, άποκρίθηκε η Περίλιτα με χείλη σφιχτά, καλά να πάθω. Έπρεπε να το περιμένω. 'Ο θεός με τιμώρησε. Μου παρουσίασε τόν άνδρα που θα μ' αγαπούσε αληθινά και που θα τόν αγαπούσα. 'Η καρδιά μου από τήν πρώτη στιγμή σκίρτησε μ' ένα χαρούμενο προαίσθημα, μόλις αντίκρισα τόν Ραμόν. Μα περιφόρνησα τήν αληθινή αγάπη, θαυμάσιμη από τα πλούτη και τη δόξα. Τώρα, έμεινα δίκως αγάπη."

- Και τι θα κάνω με το Μοραλές; Αυτός περιμένει άπάντη."

- Τι θα κάνω; φώναζε με πικρό γέλιο η Περίλιτα. Νά, αυτό θα κάνω. Έθγαλε από τόν κόρφο της το άλικο τριαντάφυλλο που της είχε δώσει ο 'Αλφόνου και το πέταξε στο δρόμο."

- Αν περάσει από δω ο αφέντης μας, θα καταλάβει τήν άπάντη, είπε με δοντία σφιχτά."

- Να μη ξαναδεχθής να σου μιλήσει κρυφά."

- Έννοια σου, ξέρω πως θα τού φερθώ τώρα, τήν έκοψε η Περίλιτα."

- Και να χάρισης τήν αγάπη σου στον Ραμόν."

- Πώς; έκανε η Περίλιτα με λυπη. Αυτός με κυττάζει, έπινε, έχθρικά. Νομίζει πως αγαπώ τόν Μοραλές."

- Όλα θα διορθωθούν, τήν παρηγόρησε η Κοντοίτα."

- Τράβηξαν σιωπηλά τα δυο κορίτσια... Βγαίνοντας από το κτήμα τού Ζάμπα, πέρασαν μπροστά από τόν πυργό της Πετρελαιόπηγας. Και σε λίγο έφθασαν στο σπίτι τού Κάρλου."

ΜΙΑ ΧΑΡΟΥΜΕΝΗ ΑΓΑΠΗ

Δίκως να νοιάζεται για τήν παρουσία της Περίλιτας και της μητέρας τού Κάρλου, η Κοντοίτα έπεσε στην άγκαλιά τού αγαπημένου της."

- Ήταν ένα λεπτό, κλωμό παιδί ο Κάρλο. Τα έξυπνα μάτια του είχαν ένα φως χαράς που ταίριαζε με τήν ετυχία της άρραθιναστικής του Κοντός μάλλον, με ευκίνητος. Το άστειο έρχόταν εύκολα στα χείλη του."

Κάποη η Περίλιτα με τη μητέρα τού Κάρλου, ένω οι δυο έρωτευμένοι τραβήχτηκαν στήν μικρή κήπο τού σπιτιού, κάτω να πούνε τα δικά τους. Ήταν μία έξυπνη γρηούλα η μητέρα τού Κάρλου, και περιμενε πως και πως τη στιγμή να παντρευτεί ο μοναχογιός της, για να μη μιά νέα γυναίκα στο σπίτι, να τήν βοηθή."

Πολλές φορές είχε έλθει η Περίλιτα μαζί με τη φίλη της στο σπίτι τού Κάρλου, και της άρεσε να κάθεται να κουβεντιάσει με τη μητέρα του, άκούγοντας τα γέλια των έρωτευμένων από τόν κήπο."

Άξαφνα, έκει που έτοιμαζόταν να φωνάξει τήν Κοντοίτα, και να της ηρ πως είναι ώρα πιά για να φύγουν, μία στριγγά φωνή άκούστηκε από κάπου μακριά."

- Φωτιά! Φωτιά! Φωτιά! 'Η μητέρα τού Κάρλου πετάχτηκε, οά να της είχαν δώσει κανένα κτύπημα στο κεφάλι. Τήν άλλη στιγμή άρκατοπούλα και ο Κάρλο στο δωμάτιο. Είδε τη μητέρα του κλωμό σαν κέρνιν."

- Μην κάνης έτσι, φώναζε γελώντας. Δεν είσαι μέσα στήν Πηνή ένω σήμερα. Βλέπεις, ο θεός το έφερε να είναι Κυριακή. Γιατί τρωμάζεις έτσι, μάννα;"

- 'Η γερνόντισσα έφερε το χέρι της στήν καρδιά της."

- Το έθελω και έγω, παιδάκι μου. Μα, νά, είναι ο έφιάλτης μου αυτός. Και που σε θάλεψω τώρα μπροστά μου, πάλι φοβάμαι. Συλλογιζόμαι πως μπορούσες να είσαι μέσα."

- Φεύγω, έπινε ο Κάρλο. Τρέχω. Χρειάζεται να βοηθήσουμε. Βλέπω τόν καπνό που άναβαίνει."

- Πρόσεχε! φώναζε η γερνόντισσα. 'Ο Κάρλο ήταν όμως κιάλας μακριά. Βγήκαν οι τρεις γυναίκες στήν πόρτα τού σπιτιού."

Οι άντρες έτρεχαν προς τήν Πηνή. Μαύρος καπνός έθγανε από έκει και όλη τρίαξια κιάλας τήν άτμόσφαιρα. ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: 'Η συνέχεια."

Λοιπόν, σάς άρκίζομαι στο θεό που πιστεύω, ότι αν είχα μία γυναίκα σαν τη Τζούλια, τη γυναίκα που φίλου μου τού Ντόλη, δεν θα τήν άπατούσα ποτέ. 'Όχι μόνο δεν θα τήν άπατούσα, αλλά ούτε θα μού περνούσε ποτέ τέτοια ιδέα. 'Όχι μόνο δεν θα μού περνούσε ποτέ τέτοια ιδέα, αλλά όλες οι άλλες γυναίκες της γης θα ήταν άνοητες για μένα. Μη με πητε υπερβολικό αν σάς πω πως η Τζούλια είναι η άραιότερη γυναίκα τού κόσμου. Πώς να σάς τήν περιγράψω; 'Η όμορφιά της είναι κάτι το άπίστευτο. 'Η Τζούλια είναι η τέλεια καλλονή, που σε καθλώνει μπροστά της και σε κάνει να λές:"

Θέε μου, δός μου άλλα δέκα μάτια να βλέπω..."

Ήρλη, μελαγχρονί. Κορμί έξαίσιο. Μάτι άμυγδαλωτό γεμάτο από μυστήριο. Άνατολής. Μαλλιά έξω-ξω. Λαμύς κύκνου. Χέρια έλασάστρινα. Χείλια έπύροχα. Άδντια μαργαριτάρια. 'Όφους πριγκιπίσσης. Τρόποι χαριτωμένοι. Πού πήγε και τήν ξετρώπωσε ο φίλος μου ο Ντόλη; Πώς τήν κατάφερε να τόν αγαπήσει αυτή η θεία γυναίκα και να τού άφοσιωθεί; Βγαίνει μαζί του έξω και όλα τα βλέμματα, άρρε-κα και δηλικά, καρφώνονται με θαυμασμό και φθόνό επάνω της."

Κάθεται για λίνα λεπτά στο παράθυρο και γίνεται διαδίστατος για να τήν δούν. 'Όλοι μακαρίζουν τήν τύχη τού Ντόλη, που, έδω που τα λέμε, δεν είναι και κανένας άμωρφος άντρας. Με λίγη κακοπιστία μόλις θα μπορούσαμε να τόν πούμε άσχημο."

Και αυτή τη γυναίκα, άγαπητοί μου φίλοι, ο Ντόλης τήν άπατεί! Και με ποιές τήν άπατεί, κύριοι μου! Με κάποιες άσχημες γυναίκες, από εκείνες που περνούν στο δρόμο σας και δεν γυρίζετε να τις κυττάτε. 'Εγώ το ήξερα από μυστικό, αλλά στο κάτω της γραφής, τι μ' ένοιαζε; Δεν ήξερα όμως ότι το ήξερε και η Τζούλια, που έχω τήν τιμή να είμαι στενός φίλος και άσθητός της έμπιστοσύνης της. Τόμαθα έδω και λίγες ημέρες όταν, πηγαίνοντας στη βίλα τού ξένου, στή Γλυφόδα, βοηκά η Τζούλια να κλαίει... Αυτά τα έξωχα μάτια να κλαίει."

- Τι σάς συμβαίνει κυρία μου; τήν ρωτά έμεινα."

- Κάτι φοβερό, κύριε Κώστα. 'Εμπιστοθήκε μου τόν πόνο σας. 'Ίσως μωρέσω να σάς βοηθήσω."

Και μού τόν έμπιστεύθηκε. "Έχω άπελπισθεί πιά από τόν Ντόλη. Με άπατεί! Και δεν είμαστε ούτε τρία χρόνια παντρεμένοι. Με άπατεί με φίλες μου, με άπατεί με άγνωστες, με άπατεί με όποια βρεθί στο δρόμο του. Καταλαβαίνετε βέβαια πόσο με προσβάλλει αυτή η ιστορία, και πόσο με κάνει να υποφέρω. Να ήμουν καμιά άσχημη, θα το έξηγούσα!"

- 'Ω! κυρία μου! 'Εσείς άσχημη! 'Ομολογώ ότι κι' έγω δεν μπορώ

'Ερωτικά διότιχα

"Αγάπησα κι' έγω ο φτωχός ένα κομμάτι χιόνι να το φίλησω δεν μπορώ τ' άχείλι μου παγώνει."

- Κύριε Βάσι, φαίσεθε μελαγχολικός. Τι σάς συμβαίνει;"

- 'Α, κύριε άσαστενάει ο Βάσις. "Αν έξερτε τήν αιτία της μεγάλης μου λύπης..."

- 'Εδω το μέρος πηλίκη, ένω έκανε το λουτρό της η πρώτη μου γυναίκα."

- Λησμονήστε αυτό το θλιβερό γεγονός, τού έπινε ο φίλος μου, με παρηγορητικό τόνο. Τώρα έχετε άλλη γυναίκα, άραία έξυπνη, χαριτωμένη..."

- Άλήθεια, έπινε ο Βάσις. Μόνο που δεν θέλει νάρθη να πάει κι' αυτή το λουτρό της σ' αυτό το μέρος..."

Μικρός μικρός παντρεύτηκα και βοηκά τη χαρά μου, τώρρα θωρώ τις κοπελλές και καίγεται η καρδιά μου."

"Άσπρη είσαι σαν τα γάλατα παχάια σαν τόν τριγόνι, η γειτονιά σου σε θωρεί και σ' άποκαμαρώνει."

Γαλόπουλο με πατάτες

να καταλάβω αυτή τη συμπεριφορά τού Ντόλη, άπέναντί σας. Θα τού μιλήσω έγω κι' έλπίζω να τόν φέρω στήν ίσιο δρόμο..."

Τού μιλήσα τήν άλλη μέρα, που πήγα στο γραφείο του έπίτηδες."

Φέλιξε έξω! τού είπα. Ν' άπατάς τήν άραιότερη γυναίκα τού κόσμου."

- Άκουσε Κωστάκη μου, άπάντησε ο Ντόλης. 'Ο άντρας, καθώς σου έχω άναπτύξει και άλλοτε, δεν μπορεί να μείνει πιστός σε μία γυναίκα. Κάποτε-κάποτε άσθάνεται τήν έπιθυμία ν' αλλάξει φαί, χωρίς να πάλω να είναι καλός σύζυγος, κατά τά άλλα."

- 'Ίσως να έχης δίκιο. Άπατά όμως κανείς τη γυναίκα του με μία πιο όμορφη. Άλλά έσύ είσαι άδικαιολόγητος. 'Εσύ δεν έχεις παντρευτεί γυναίκα. Έχεις παντρευτεί θεά. Και όποιοσδήποτε άλλος στή θέσι σου θα έμεινε πιστός σε ένα τόσο τέλειο πλάσμα."

- Αυτό δεν έχει σημασία. 'Η όμορφιά-όπως κι' η άσχημιά-είνε κάτι που το συνήθιζες σιγά-σιγά και παύει να σου κάνει έντύπωση. Λίγους μήνες μετά το γάμο, για να μην πω λίγες μέρες, η γυναίκα σου παύει να είναι όμορφη στα μάτια σου. Είνε άλλως η γυναίκα σου."

Δεν τη βλέπεις πιά όπως φαίνονταν στα μάτια σου στήν αρχή, ούτε όπως τήν βλέπουν άλλοι. Αισθάνεσαι μία μονοτονία κοντά της και θέλεις λίγη ποικιλία... Αυτήν ζητά κι' έγω."

- Τίποτα, τίποτα! Άδύες είναι άνοησίες! Τήν όμορφιά δεν μπορεί ποτέ να τη βαρεθί ένας άντρας, ούτε να τήν προσέβη με άλλες γυναίκες, που δεν τολμούν να συγκριθούν μαζί της..."

Μία γυναίκα σαν τη δική σου θα μπορούσες να στέκεσαι αλώμενος δολιχίλους και να τη

θαυμάζης και πάλι να μη χορταίνης."

- 'Ο φίλος μου ο Ντόλης με κύταξε λίγο στα μάτια και έπινε:"

- Άκουσε με Κωστάκη. Έχω να σου κάνω μία πρόταση. 'Η γυναίκα μου θα πάει στή μαμά της για κάμποση διάστημα. Έρχεσαι, λοιπόν, να μείνεις καμιά δεκαπενταριά μέρες στή βίλα μου; Θέλω κι' έγω λίγη παρέα."

- Έρχομαι, είπα. Άλλωστε έχω ανάγκη από λίγο ξεκούραση."

- Νάρθης, λοιπόν, από αύριο. Και κάτι άλλο ακόμη. Ποιό είναι το άγαπημένο σου φαί;"

- Γαλόπουλο με πατάτες, είπα. Αυτό, για μένα, είναι το πιο νόστιμο φαί που έχει έφευρε η άνθρωπότης."

Και άρχισα να ξερογλύφωμαι."

- Ναι, είναι θαυμάσιο φαί, συμπλήρωσε κι' ο Ντόλης. Λοιπόν, αύριο σε περιμένουμε..."

Πρώι-πρώι έγκαταστάθηκα στή βίλα. Μοδίσαν ένα περίφημο δωμάτιο που έβλεπε στή θάλασσα. Έε κανάμε άραίο περίπατο με τη βενζινακόμο και το μεσημέρι, γεμάτοι όρεξη και οι δυο, καθήσαμε στο τραπέζι. Ένα περίφημο γαλόπουλο με πατάτες ήταν το κύριο κεφάλαιο τού μενού. Άνάπνευσα τη μεθυστική μυρωδιά του κι' έπιασα με τα μουτρά."

- Πώς σου φάνηκε το γαλόπουλο; και ρώτησε ο Ντόλης, όταν περάσαμε στο σαλονάκι για τόν καφέ."

- Έξωγο!... Δεν έχω ξαναφάει τέτοιο γαλόπουλο!"

Το θράδυ νέο γαλόπουλο. "Α! μα φίλε μου, είσαι άποχρωματώτατος! Είπα στήν Ντόλη. Και ξαναέπεσα με τα μουτρά."

Το πρωί, αντί για όποιοδήποτε άλλο πρωινό μωφεραν-ένα κομμάτι γαλόπουλο που είχε μείνει

από τού προηγούμενου, είπα στήν Ντόλη, "Σαν τι τσασάει τώρα η δερεξί σου να φάει;"

- Άλγες-μαρίδες πηγαίνετε... Θά τις έχη!"

Χτύπησε το κουδούνι και είπα στήν καμαριέρα που ήρθε:"

- Νά βρήτε μαρίδες και να τις πηγαίνετε άμέσως... Πάρε κι' αυτό από δω!"

Κι' έδειξε τήν τιατέλλα με το γαλόπουλο. 'Η καμαριέρα τή σήκωσε κι' ένω έννοιασε μεγάλη άνασχοφία. "Όταν έφαγα τις μαρίδες μου-πόσο νόστιμες μού άνηκαν έπειτα από τη μονογαλοπούλασάνα!- μού είπα ο φίλος μου:"

- Σου άρεσαν οι μαρίδες; Άσπαστορήνα!"

- Πάμε, λοιπόν, τώρα στήν Άθήνα, γιατί έχω ραντεβού με μία τσιαντάρα ζωτογράφ!"

"Όταν ξαναείδα τη γυναίκα τού φίλου μου, μού φάνηκε σαν γαλόπουλο με πατάτες. Και δεν έσώ να τήν άσχημα να τήν βρίσκω όχι και τόσο όμορφη, κι' άς τήν έφευγε κανένα μερτικό με σέ μένα..."

από το θράδυ 'Απόλαυσα μ' ευχαρίστηση αυτό τόν ενδιαφέροντα έπίλογο της χθεσινής θραύδας. Περίπατος στήν άρκατοπούλα κατόπιν και το μεσημέρι ξανακαθίσαμε στο τραπέζι. Τι μου έτοιμάσε άρα γε ο ευγενέστατος Ντόλης; Με δικαιολογημένη έκπληξη, είδα πάλι να σερβίρεται γαλόπουλο με πατάτες."

- Πάλι γαλόπουλο; είπα χαμογελώντας."

- Μά δε μού είπες ότι αυτό είναι το άγαπημένο σου φαί;"

- Ναι... Και έμειν!"

Ξαναέφαγα πάλι το άγαπημένο μου φαί. Το θράδυ βέβαια θα είχαμε και άλλο. Άλλά και το θράδυ γαλόπουλο με πατάτες. Και το άλλο μεσημέρι, γαλόπουλο με πατάτες. Και το άλλο θράδυ γαλόπουλο με πατάτες. Και τήν τέταρτη μέρα το ίδιο. Και τήν πέμπτη τού ίδιο. 'Ο μολογώ, ότι άρχισα να τα θαυμάζω."

- Βρέ άδερφέ, είπα στήν Ντόλη δεν μαγειρεύετε κανένα άλλο φαί εδω μέσα;"

- Μαγειρεύουμε, άπάντησε ο φίλος μου, αλλά το γαλόπουλο το φτιάχνουμε μόνο και μόνο για σένα... Αυτό θα τρώς και τις δεκαπέντε μέρες που θα μείνεις εδω. Πρωί, μεσημέρι, θράδυ, γαλόπουλο με πατάτες."

- Δεν μπορώ να το φάω δεκαπέντε μέρες συνεχώς Ντόλη. Θα βαρεθώ."

- Μά δεν μού είπες, ότι το γαλόπουλο με πατάτες είναι το άραιότερο φαί τού κόσμου; το θαρρείς κανείς όταν τρώει συνεχώς το ίδιο."

- Και έμειν... Άλλά και το ά

Ο ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ του πνιγμένου

ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

— Γνώρισα, αφέντη μου, στον καιρό μου, μούπε η γρηά η μαυρομαντιλοούσα, μία κοπέλλα σαν τ' κρού το νερό που πέθανε από αγάπη. 'Αζελίνα την έλεγαν και είχε γεννηθεί στο Σαίν - Μπρίκ. 'Ηταν πεντάμορφη. Όλα τα παλληκάρια του χωριού ήταν έρωτευμένα μαζί της. Μα της 'Αζελίνας η καρδιά χτυπούσε για τον Γιάννη τον Μπρέλ τον φαρά, που έκανε συνά ταξίδια για να θάγαν το ψωμί του. Τού του κακού η 'Αζελίνα τον παρακαλούσε ν' αφήσει τη δουλειά αυτή, ν' απαρνηθεί τη θάλασσα, την ξελογιάζονταν. Μα ο Γιάννης δεν της έκανε το κατήρι. «Οχι πως δεν την αγαπούσε. Την αγαπάω, αγαπούσε όμως και τη θάλασσα. Μια μέρα ήταν έτοιμος για το καινούργιο του ταξίδι και είπε της 'Αζελίνας πως σώθηκαν τα ψέματά μου μόλις γυρίσει με το καλό θα κάνουν το γάμο τους.

— Σύρε καλέ μου στο καλό και η Παναγιά μαζί σου! του απάντησε η 'Αζελίνα. Και ως πού να γυρίσει εγώ θα σου κεντάω μαντίλια και θα τα μαρκάρω με τα όνομάτα μου μπλεγμένα.

Την ημέρα εκείνη ο Γιάννης της πήρε και το πρώτο φιλή, μία και έδωσαν το λόγο τους πως θα παρθούν. Κάποιο βράδυ εκεί που κεντούσε η 'Αζελίνα της έσπασε η βελόνα. Μα όταν σπάση μία φορά η βελόνα δεν περνάει. Μα όταν σπάση και δεύτερη φορά και τρίτη, αυτό είναι κακό σημάδι. Και της 'Αζελίνας η βελόνα έσπασε τρεις φορές στο κρινόδαχτυλά της. Μα η 'Αζελίνα δεν θέλησε να πιστέψει στο κακό προμάντευμα! 'Αγαπούσε πολύ το Γιάννη της! Και όμως την ώρα που έσπαζε η τρίτη βελόνα στο δαχτυλά της καλώς του, το καράβι του Γιάννη παράδερσε απειλημένα στην άγρια αγκαλιά της θάλασσας, ως που καταποντίσθη σε στα μαύρα τριβάθια της. Κανείς από το καράβι δεν γλύτωσε. Τους έφαγε όλους η άκορτανη η θάλασσα. Έφαγε και το λεβέντι το Γιάννη. Μα η 'Αζελίνα περίμενε το γυρισμό του καλού της...

Το κακό χαμπαρί έφτασε και στο χωριό. Φέρανε και το κουφάρι του Γιάννη που το βρήκανε σε κά τι έρημη θάλασσα και το θάψανε. Οι γονείς της 'Αζελίνας έπειδη ζέσανε πως αν της έλεγαν το μαυρο μύνημα θα τραλαινόταν από την απελπισία της, της το έκρυψαν και την έστειλαν σ' ένα άλλο χωριό που παντρευόταν μία ζαδέρηφ της. Η 'Αζελίνα ήταν χαρούμενη, η μαύρη γιατί ήξερε πως το ταίρι της θα γυρνούσε γρήγορα κοντά της. 'Εκεί που έσερνε το χορό, την πλησίασε κάποιος και της λέει:

— 'Αζελίνα, σε ζήτησαν εξω.

— Βγαίνει, τί να δη; Το Γιάννη το Μπρίκ!

— 'Ηρθε καλέ μου; φωνάζει και ρίχνεται στην αγκαλιά του και τον φιλεί.

— Ναι, ήρθα να σε πάρω με τ' αλογό μου, να πάμε να στεφανώσουμε, της λέει.

Και την ανέβασε στον φαρή του και ξεκίνησαν για το Σαίν - Μπρίκ. Μαζέμεν στην αγκαλιά του καλού της η 'Αζελίνα, τον έσφιγγε πολύ.

— Φοβάσαι, 'Αζελίνα, τι ρωτάει καμιά φορά.

— Οχι, λεβέντι μου, μα είσαι τόσο άχνος, τόσο χλωμός και παγωμένος!

Και όλο μαζεύονταν κοντά του και άπορούσε που τον έβλεπε κίτρινο σαν το θιάρφι.

Σε λίγο έειρε, ο Γιάννης το κεφάλι του στον ώμο της 'Αζελίνας και της παραπονέθηκε πως ένοιωσε δυνατό συγκρα. Η 'Αζελίνα έβγαλε τη μαντίλα της και την πέρασε στον ώμο του.

— Αχ, τί καλά που είναι ετσι! είπε ο Γιάννης. Και την ζανάρωτσε αν τον αγαπούσε ακόμα. 'Εκείνη έβγαλε το δαχτυλίδι της και το πέρασε στο δαχτυλό του λεβέντι της.

Και έτσι έφθαναν στο σπίτι της 'Αζελίνας. Τη στιγμή εκείνη οι καμπάνες άρχισαν να σημαίνουν άργα, θλιβερά.

— Ποιος πέθανε; ρώτησε η 'Αζελίνα.

Και φωνάζε τους γονιούς της να μάθω. Μα το σπίτι ήταν έρημο και άδειο.

— Άσσε τον φαρή σου, είπε, στο Γιάννη και σύρε να ζεποστάσεις. 'Εγώ θα πεταχτώ μία στιγμή στην εκκλησία.

Μόλις μπήκε στην εκκλησία είδε τους γονιούς της γονατισμένους να κλαίει. Και τους ρώτησε ποιος είχε πεθάνει.

— Ο άρραδωνιστικός σου, ο Γιάννης ο Μπρίκ, πνίγηκε! της αποκρίθηκαν.

Μόλις τ' άκουσε αυτό η 'Αζελίνα σωριάστηκε στη στιγμή νεκρή, στα μάμματα της εκκλησίας.

Ο παπάς του χωριού είπε πως έπρεπε να τους θάψουνε μαζί, αφού είχαν τόσο αγάπη ο ένας για τον άλλο. Μόλις όμως άνοιξαν το νεκροκράββατο του Γιάννη να δώσουν μέσα την 'Αζελίνα, έκαναν όλοι το σταυρό τους τρομαγμένοι! Ο θαλασσοπνιγμένος είχε τη μαντίλα της 'Αζελίνας περασμένη στους ώμους του και ένα δαχτυλίδι στο δαχτυλό του.

ΕΜΙΛ ΜΠΕΡΖΕΡΑ

ΤΑ ΨΕΥΤΙΚΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ

Μία πλούσια θιομηχανία. — Η αδυναμία των γυναικών για τα ψεύτικα. — Ψεύτικα χρυσάφια, διαμάντια, μαργαριτάρια. — Η τελειότητα των. — Έξ εκατομμύρια ψεύτικα περιδέραια. — Τα κοσμήματα των καλλιτεχνών του σινεμά. — Μερικά μυστικά των σπουδίων κτλ. κτλ.

Ζούμε σε μία εποχή που κι οι φτωχότερες ακόμα γυναίκες ένωσαν να έχουν τα κοσμήματά τους. 'Εκείνη δε φυσικά, δεν μπορούν ν' άποχηθούν ούτε αληθινά γυναικάρια, ούτε αληθινά διαμάντια και μαργαριτάρια, καταφεύγουν στα ψεύτικα.

Το δέμα της γάτας και το δέμα του λαγού π. χ. χρησιμοποιούν για την κατασκευή μαντιλά και ετοούλ, που με λίγη καλή θελαιμία μπορούν να παίξουν ρόλο αληθινών γυναικάρων. Ο κόσμος επίσης έχει γεμίσει από ψεύτικα κοσμήματα.

Τα κοσμήματα αυτά διακρίνονται σε διάφορες κατηγορίες ανάλογως της αξίας της ύλης, που χρησιμοποιείται για την κατασκευή τους. Για την κατασκευή αυτή υπάρχουν στην Ευρώπη, την 'Ιαπωνία και την Κίνα χιλιάδες εργοστάσια με τελεσιότητα μηχανήματα.

Ένοείται ότι τα ψεύτικα κοσμήματα που κατασκευάζονται σήμερα, ξεγελούν εύκολα τους μη ειδικούς. Ένα γαλλικό έργο στάσιο, π. χ. κατασκεύαζε και πωλούσε προπολεμικά προς 120 δικά μας δραχμές δαχτυλίδιο με ψεύτικα διαμάντια, που άκτινοβολούσαν στο φως όπως και τα αληθινά.

Κατασκευάζονται όμως κι άλλα ψεύτικα κοσμήματα, τα οποία στοιχίζουν ως τόσο πολύ ακριβά. Η τέχνη κατασκευής των ψεύτικων κοσμημάτων όφειλεται στις προόδους της χημείας, που κατόρθωσε να δημιουργήσει τους λεγόμενους «συνθετικούς λίθους».

Την τελευταία ιδιότητα δεκαπενταετίας επεβλήθη φερόδα η μόδα των μαργαριταρών. Τα αληθινά όμως μαργαριτάρια στοιχίζουν δυστυχώς πολύ. Γι' αυτό προέκυψε πολύ στην Ευρώπη, την 'Αμερική, την 'Ιαπωνία και την Κίνα η κατασκευή περιδεραιών από ψεύτικα μαργαριτάρια. 'Εκατομμύρια τεταίων έπωλούνται και πωλούνται στα καταστήματα όλου του κόσμου.

Η θιομηχανία αυτή άνθισε τόσο πολύ, ώστε μόνον ένα Παρισινό εργοστάσιο, το οποίο βρίσκεται κοντά στο κεντρικό μέγαρο της Δημοκρατίας των Παρισίων, κατασκεύασε προ όλγυνων ετών εξητ εκατομμύρια ψεύτικα περιδέραια!

Οι γυναίκες που συντέλεσαν τίδος στη διάδοσή της μανίας των κοσμημάτων και πρό πάντων των περιδεραιών, είναι οι καλλιτεχνίδες των θεάτρων και κινηματογράφου, και ιδίως οι τελευταίες.

Για τα κοσμήματα που φορούν οι καλλιτεχνίδες αυτές κυκλοφορούν άφάνταστοι μύθοι στους γυναικείους ιδίως κύκλους. Όλες επίσης οι γυναίκες δά βέλαν να ήξεραν τι θαυμάσιος περιέχουν οι διακοσμήσεις των κοσμημάτων των διαφόρων πρωταγωνιστριών του σινεμά.

Η γοητεία που άσκει το κινηματογράφος είναι τόσο μεγάλη ώστε δεν υπάρχει σήμερα γυναίκα που να μη φανταζεται ότι οι πρωταγωνίστριες είναι όλες πολυκατομμυριούχες, αφού έχουν τόσα πολλά κοσμήματα.

Αυτός μάλιστα είναι ο λόγος, για τον οποίον οι νέες σήμερα σ' όλο τον κόσμο έχουν καταλήξει από τη μανία να παίξουν στον κινηματογράφο και να γίνουν πρωταγωνίστριες. 'Ενδιαφέρονται βέβαια και για τη δόξα, αλλά λαχταρούν ν' άποκτήσουν κι' ένα περιδέραιο με τέσσερις-πέντε σειρές μαργαριταρίων.

Πόσο μεγάλη όμως είναι η πλάγη τους!

Υπάρχουν βέβαια πρωταγωνίστριες, οι οποίες έχουν αληθινά και πολυτιμώτατα κοσμήματα. Υπάρχουν όμως και σκόρ που βολέονται με ψεύτικα.

Όσες έχουν αληθινά κοσμήματα, πνιγνόνται συχνά στο σπουδίο μ' αυτά, κι' αυτό χωρίς στί μαγία που έχει κάθε γυναίκα να έπιδεικνύει τα κοσμήματά της. Όταν πρόκειται όμως να γυρουν για να παίξουν μπρος στη μηχανή

δεν αφήνουν τα κοσμήματα αυτά μέσα στα μακιζάρια τους, τα οποία έχουν παραβείδον στο γραφείο της διεύθυνσής, όπου κάθεται άνθρωπος της εμπιστοσύνης των και τα φυλάει.

Ένοείται ότι κάνουν κάποτε κι' άσυλλόγιστες τρέλλες μερικές καλλιτεχνίδες με τα πολυτιμα κοσμήματά τους. Πρόχειρο παράδειγμα είναι η ιστορία μιας Παρισινής βεντέτας, που εργαζόταν σε κάποιο σπουδίο στο παρισινό προάστειο Ζουανβίλ.

Η καλλιτέχνης αυτή μία μέρα είχε μετακάνει την οποία ανέθεσε σε κάποια ειδική εταιρεία. Για να μη χαθεί η κλαση κοσμημάτων της κατά την μετακίνηση, τα πήρε όλα μαζί της το πρωί που πήγε στο σπουδίο. Όταν το άντελθθησαν αυτό οι συνάδελφοί της της υπέδειξαν ότι είναι κακή τρέλλα, γιατί το βράδυ όταν θα τελείωνε η εργασία και θα γυρίζε στο Παρίσι, θα ήταν πολύ άργα και κινδύνευε να πέση θύμα λωποδυνών.

— Δεν θαρρώ! απάντησε... Ποιος μπορεί ποτέ να φαντασθί ότι εγώ γυρίζω στην έρημια με κοσμήματα τριών εκατομμυρίων αξίας...

Το βράδυ, πραγματικά, η καλλιτέχνης έφυγε με το ίδιο κτηνικό αυτοκίνητο της το οποίο διηύθυνε μόνη της διεσχίσε το έρημο δάσος των Βιγκενών και επέστρεψε στο Παρίσι, χωρίς εύτυχώς να την ενοχλήση κανείς.

ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΑΚΑΝΘΑ
ΛΕΓΕΝΑ

«Νάνι... νάνι τὸ μωρό μου...»

του... Του πήρανε μία κουνίτσα, γαρνιρισμένη με αττάλι γαλάζιο, κι' άρχισαν να τὸ πωπαρώνουν, που σιγά-σιγά μεγάλωνε σαν λουδοδί.

Μα κάποτε άφάνισαν στο εϋτυχισμένο ζευγάρι μπήκε μία τρίτη: 'Ηταν ψηλή, έντυπωστική, με φωνή ζεστή! Φίλη της Λευκής, «αφίλη...» έμειναν σταν σπύτι συχνά, μέναν ώς άργά ολί τρεις τους... αὐτός κι' αὐτές... — «Ὁ ὕστερος...» η Λευκή τους άφηνει μόνους. Γιατί το μωρό της φωνάζει από δίπλα και πνιγναι κοντά σ' τη κουνίτσα του. Και τότε πνιγναι στην αγκαλιά της, και το κουνιόει, και τὸ να νοιώρει:

— Νάνι... Νάνι... Το μωρό μου. Κι' ένοιωθε πνιγναι σ' ένα σινερό μεγάλωνε άπάνω στον εάστερο ούρανό της ζωής της... «Έσφιγγε τότε το παιδάκι της...» την 'Αγνολία της — στην αγκαλιά της, και ζητούσε παρηγορία, προστάσια από το μωρό που κοιμόταν άένιστο και ροδαλό, σε χερουδέι...

ΤΟ ΤΕΛΟΣ

Και, μία νύχτα, ο Πέτρος δεν γυρίσε. 'Ετσι χωρίς δικαιολογία καμιά, χωρίς έξηγησι, χωρίς λόγους καν ν' γραμμένους άπό το χέρι του... Η Λευκή έμαθε πως ο άντρας της είχε φύγει για το εξωτερικό, μαζί με την γυναίκα που άγαπούσε...

Το χτύπημα ήρθε βαρύ. Το παιδάκι όμως ήταν γαρνιρισμένο, ροδακόκινο με δυο μικρά χεράκια που της αγκαλιάζονταν τρυφερά το λαμό... 'Από την παρηγορία της παρουσίας η Λευκή υπερέβαινε να ζήσει κάπως άνεάστρητα. Κι' άποφάσισε να ζήσει με το παιδί της

ΣΤΙΧΟΙ

'Εκεί που ληένε ο' αγαπώ! είναι' η μερίδα αγία
'Ερημική ενός Ούγγρου γαιοκτήμονος.
που άκούσε τη λειτουργία.
Α. Ι. ΠΑΡΑΣΧΟΣ

Τὸν κόσμο τὸ ὅλος διοικε
κι' ἡ ἀδίκη ἐπισημένη
Τὰ πλοῦτι διοίκουν οἱ κακοὶ
καὶ εἰς τοὺς ἄσ θράκους κα-
(τοικεὶ
ἡ ἀρετὴ κρῖναι μὲν
Α. Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗΣ

Σὲ ποιὴν ἡ ποίησιν ψευτικὴ
ζωὴ μᾶς βασανίζει!
Μία ἀκτίδα διέπλυνσε αὐγῆς
κι' ἔφαγε καὶ τὴν καταγινίς
πάνω μας σπινθηροῦσε
Σ. Κ. ΚΑΡΥΔΗΣ

ΤΡΑΓΩΔΙΑ

Τὸ δειλινὸν τὸν ἥλιον αὐτὴν
θυμούνται ἄλλοι στὴ γλῶσ-
(στρα
Σὰν θὰ κεντῶ τὸν ὄφθαλμόν σου,
στ' ἅγιο παρὰ τὸν σου.
Σὰ θὰ κεντῶ τὸν ὄφθαλμόν σου,
τὸν οὐρανὸν μετὰ τὸν σου
Νᾶμι τὸ καλοθαύματο
στοχαστικὸ οὐνεβόσου.

«Αν με θυμάσαι-θάρχωμαι
σὰ μὴ σκιά-πονητὸς ἔξερει;
Σεντρεμένος ἡ νῆκος
θάρχωμαι ἐκεῖ πρὸ θάσου,
Σὰ θάλειαι φιλῶν, σύννεφα
πουλὴν ὅτε σ' ὀνέρι,
Σὰ θάλειαι καρπὸν ἄνθινον
στοιχεῖ... νὰ με θυμάσαι.
Α. Π. ΠΟΡΥΡΑΣ

ΠΑΡΑΔΟΞΕΣ ΔΙΑΘΗΚΕΣ

Οι μετά θάνατον φάσεις. — Διαθήκες που προκαλούν αναστάτωση. — Ο άγροφύλακας που ήθελε να ψάλλουν τον... 'Εθνικό 'Υμνο. — Η διαθήκη ενός Ούγγρου γαιοκτήμονος. — 'Εξωφρενικές αξιώσεις. — Τι κληροδοτούν στους συμπολίτες του ένας διευθυντής έστιάτοριού κλπ.

Υπάρχουν άνθρωποι τόσο εκκεντρικοί, ώστε να έρρισκουν εύχαρίστητα διακεδαιόμενες με τους όμιλους, των και πέραν από τον όμοιο τους, αφήνοντας άλλότες, άπιστευτες και εξωφρενικές διαθήκες. Μερικές από τις διαθήκες αυτές παραθέτουμε κατωτέρω.

Στά 1888 πέθανε στο Σαλόν της Γαλλίας ένας άγροφύλακας πολύ άστείος, ο οποίος άφησε την εξής συντομή διαθήκη:

«Κληροδοτώ σ' εκείνους που πρόκειται να συνοδεύουν το λείψάνο μου μέχρι της τελευταίας μου κατοικίας μία όκα κρασί στους άνδρες και από δυό όκάδες στις γυναίκες. 'Επίσης προσφέρω από τρεις όκάδες κρασί σ' εκείνους που θα ψάλλουν πάνω απ' τον τάφο μου όξι πένθιμα τραγούδια, αλλά τόν, 'Εθνικό μας ύμνο!

Υ. Γ. Τα δάκρυα στην κηδεία μου δεν είναι υποχρεωτικά. 'Ούτε και τα... κροκοδείλια άκόμη. 'Κατ' έξαρσιν επιτρέπω να κλάμουν θερμά ο παπουτσίας και ο φούρναρης της γειτονιάς μου, στους οποίους χρωστώ τα μαλλιοκεφάλιά μου!

Ένας Ούγγρος γαιοκτήμων που πέθανε το 1881, άφησε περιουσία 250.000 φράγκων και μία διαθήκη στον άκαλλο της οποίας υπήρχαν οι ακόλουθες λέξεις:

«Νά άνοιγίη μετά δύο χρόνια». Ο άκάλλος άνέλιγχε πνιγναι, το 1883, αλλά και πάλι θρέθηκε μέσα σ' αυτόν ένας φά-

κελλος με την έπιγραφή: «Νά άνοιγίη μετά ένα χρόνο».

Το παινίδι αυτό έπανεληθή έξη φορές. Τέλος το 1890 άπεκαλύφθη η πραγματική διαθήκη και οι άτυγείς κληρονόμοι που περιμέναν τόσο καιρό λίγο έλειψε να πάθουν κόλπο διαβάροντας την. 'Ιδού ποιό ήταν το περιεχόμενό της:

«'Εγκαταλείνω στους κληρονόμους μου όλη μου την περιουσία με τόν όρο να μοιραστούν τα πάντα μετά 20 χρόνιας δηλαδή το 1910. Τα ελαιοδάματα εν μετ'εξ' έθ' περιέρχονται στους κληρονόμους μου, άρκεί να τηρήσουν τις παρακάτω έπιθυμίες μου:

»Ο άδελφός μου θα φέρη διαρκώς καθ' όλην αὐτήν την εικοσαετία το σκληρό μου καπέλλο που μου ήταν τόσο προσφιλές επί δέκα χρόνια.

»Ο άνεμικός μου Μάρκος τις Κυριακές και τις άλλες όρτές θα φορῇ εκείνη τη μπλε ρεβιλόντα που πού μ' ένόησε τόσο πολύ πρό εξαστίας στον πρώτο έρωτά μου.

»Ο άνεμικός μου Κάρλος από σεσάμο πρὸς τις συνθήσεις μου, θα άφήση τα γένεια του και δεν θα κόβη τα μαλλιά του παρά κάθε όκτώ μήνες.

»'Εν περιπτώσει άθετήσεως τών άνωτέρω όρων οι κληρονόμοι μου χάνουν κάθε δικαίωμα και η περιουσία μου μαζί με τα ελαιοδάματα της περιέρχονται στον γαίον μου και στο δικηγόρό μου, τούς οποίους διορίζω επιτηρητές και εκτελεστές της διαθήκης μου».

Θέλοντας και μη, οι κληρονόμοι έπληρσαν τούς όρους και μετά 20 χρόνια πήραν την περιουσία του ιδιότροπου συγγενούς των.

Κάποιος άλλος Παρισινός, ιδιοκτήτης έστιατοριού, πεθαίνοντας κληροδοτῶσε την περιουσία του στις δύο άνημιές του με μία διαθήκη στην οποία μεταξύ άλλων έγραφοσαν τα εξής:

«'Επειδή θελω να φανώ χρήσιμος στους συμπολίτες, παραγγέλλω να στήθη στον τάφο μου μία στήλη και να τοποθετηθί πάνω σ' αυτήν μία πινακίδα.

»Στην κορυφή θα γράφηι μόνο τ' όνομά μου, κάτω δε απ' αυτό θα γράφεται καθημερινώς και καλλιγραφικά μία συνταγή μαγειρικής.

»Πρὸς τούτο άφήνω 366 συνταγές οι οποίες έρρικονται στο χρηματοκιβώτιό μου. Όταν δε έξασταληθών, θα επαναληφθί το ίδιο απ' την άρχη.

»'Ετσι οι συμπολίτες μου που θα πνιγνόνται να έπισκεφθόν τους νεκρούς των και θα περνούν μπροστά απ' τόν τάφο μου, θα άποκοιμίζον πνιγνόντας μία όφέλιμη συμβουλή.

»Αν οι άνημιές μου, στις όποιες άφήνω την περιουσία μου δεν θελήσουν να εκτελέσουν την παραγγελία μου κατά γράμμα, α πολυληγνόνται.

Άκόμη πιο περίεργη όμως είναι μία άλλη διαθήκη η οποία δημοσιεύθηκε προ ετών στο Παριόδοργον των 'Ηνωμένων Πολιτειών. Στην πάλι αυτή τούδε ένας νέος όνόματι Κάρλος Μάλερ, δικηγόρος το έπαγγελματι.

Ο νέος αυτός σχετίζεται με κάποια δεσπομνία Λαοράδα Κουινγκ, η οποία τον άγάπησε τρελά. Ο Κάρλος όμως την έσάφηνιζε και στο τέλος την έγάταλειψε. Όταν λοιπόν μετά πέθανε μερικόν ετών πέθανε η Λαοράδα, άφησε όλη της την περιουσία—δύο περίπου εκατομμύρια δολάρια—στον παλιό της φίλο. Μέσα στο έγγραφο της διαθήκης όμως υπήρχε κι' ένας μικρός όρος, σύμφωνα με τον οποίο ο Κάρλος, για να γίνει κύριος της περιουσίας αυτής, έπρεπε να χρίσει από την γυναικία του. Οι δύο σύζυγοι δεν έδίστασαν καθόλου. Για να ν' ήχωναν τα έκατομμύρια, χρίσαν και μοιράστηκαν τα έκατομμύρια της ζηλοτύπου νεκρής.

Ο ΠΟΝΟΣ

μιάς γεροντοκόρης

ΑΠ' ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Όταν η Σεσίλ Λεφέργκ έμαθε απ' τη φίλη της Τερέζα ότι ο άδελφός της Μάρκος Μαντάλ έπρόκειτο να επιστρέφη σε λίγο στη Γαλλία και να εγκατασταθί για πάντα στο Παρίσι, ένοιωσε την καρδιά της να χτυπά δυνατά στο στήθος της.

Τόν Μάρκο δεν τον είχε ιδί ποτέ της. Είχε γνωρίσει την Τερέζα την εποχή που εκείνος έλειπε στο εξωτερικό ως διευθυντής ενός μεγάλου εργοστασίου στο Μπουένος Άιρες. Μεταξύ των δύο αυτών γυναικών δεν υπήρχε τίποτε το κοινόν. Η Τερέζα ήταν μία όραία χήρα, σ' όλη την άνθιση της ζανθής καλονής της, ικανοποιημένη από τη ζωή, χορτάσιμνη από αγάπη. Και η Σεσίλ, μία γεροντοκόρη σα ράντα περίπου χρόνων, άχνρη και κακεκτίκη.

Το κυριώτερο θέμα της συννομίας τους ήταν ο Μάρκος. Η ένοθυσισμός της δεν άργησε να μεταδοθί και στη Σεσίλ, υπό την μορφή όμως φλογερού έρωτικού πάθους.

Ένα από τα πρώτα πρόσωπα που έγνωρισε ο Μαντάλ, μόλις έπостρεψε στο Παρίσι, ήταν φυσικά η Σεσίλ. Ο πολυπειρος αυτός άνδρας που σε ηλικία τριάντα πέντε ετών είχε σκεδόν άδειάσει το ποτήρι των ηδονών που μπορούσε να του προσφέρη η ζωή, εύρισκε εύχάριστη την συντροφία της γεροντοκόρης αυτής που τόν κτύταζε με λατρεία στα μάτια. Της έστιατορούσε τις έρωτικές του περιπέτειες και την πείραζε.

Πέρασαν δέκα περίπου μήνες. Στο διάστημα αυτό ο Μάρκος έμενε με την άδελφή του. Στο τέλος όμως άποφάσισε να φτιάχί και αυτός δικό του σπίτι. 'Επιασε λοιπόν ένα διαμέρισμα σε μία κεντρική πολυκατοικία και το επέλιωσε με όσο το δυνατόν περισσότερο γούστο και πλούτο. Ένα βράδυ ο Μάρκος έπιασε ζαφνικά τα δυό χερία της γεροντοκόρης, την κτύταζε παράξενα και της είπε:

— Έχω να σάς ζήτησω μία μεγάλη χάρη, Σεσίλ. Μπορείτε νάρθίτε σπίτι μου αύριο το άπόγευμα, στις τέσσερις να μου πῆτε τη γνώμη σας για την διακόσμηση του διαμερισμάτός μου; Έχω άπόλυτη εμπιστοσύνη στο γούστο σας... θάρθίτε λοιπόν!

Εκείνη έμεινε ακίνητη. Ένοιωθε το αίμα της ν' άνεβαίνει στο κεφάλι της. Η καρδιά της κόντευε να σπάση από τα δυνατά χτυπήματα. Μήπως ο Μάρκος είχε καταλάβη ότι τόν αγαπούσε; Μήπως την άγάπησε κι' αυτός; 'Ηταν δυνατόν να γνωρίση η Σεσίλ μία τόσο μεγάλη εύτυχία; Και όμως, ο τρόπος με τον οποίο της άρπαζε τα χερία, το ιδιαίτερο ραντεβού που της έδινε, όλα δεν μαρτυρούσαν, ότι ίσως να ήταν έτοιμος να της κάνει μία έξομολόγηση;

— Σύμφωνοι!... θάρθω στις τέσσερις! Την άλλη μέρα η Σεσίλ περιηγήθηκε εξαιρετικά την τουαλέττα της. Έβαψε για πρώτη φορά στη ζωή της τα μαγουλά της και τα χείλη της. Και όταν κυττάχθηκε στον καθρέφτη, άναγνώρισε και η ίδια με υπέρφανεσία και ικανοποίηση ότι ποτέ της δεν ήταν τόσο όμορφη όσο εκείνη την ημέρα.

Βγήκε τρεχάτη και τρία τέταρτα πρό της όριμένης ώρας βρισκόταν έξω από το σπίτι του άγαπημένου της. Τόση ήταν η άνυπομονή της. Άρχισε να περιφέρεται στο άντικρύν πεζοδρόμιο, γιατί καταλάβαινε πως δεν ήταν σωστά να δείχρ πως θιαδόνε τόσο πολύ. Σαφνικά διέκρινε μπροστά της μία γνωστή πνιλούεττα. 'Ηταν ο Μάρκος, εύκνιπτος και κομψογυνόμενος. Δεν ήταν όμως μόνος. Κρατούσε σφιχτά από το μπράτσο μία όμορφη ξανθούλα, είκοσι το πολύ ετών, που τόν έβλεπε στα μάτια με έρωτική περιπέθεια.

Η καρδιά της γεροντοκόρης έπαψε να χτυπά κάτω από το κοκκινάδι, τα μαγουλά της έγιναν κατακίτρινα. 'Ηθελε ωστόσο να θεαθώ, άκούσθης λοιπόν το ζευγάρι και άκουσε τον Μάρκο να λέη στη ξανθούλα:

— Σήμερα περιμένω μία έπίσκεψη... Μία ηλικιωμένη γεροντοκόρη. Είναι στενή φίλη της άδελφής μου. Έχει καλή καρδιά η καμμένη. Δεν φαντάζεσαι πόσο με διασκεδάζουν οι γλυκές ματιές που μου ρίχνει.

— Άρχίζω να ζηλεύω, Μάρκο.

— Άστεινέσαι, αγάπη μου; Αν την έβλεπες δεν θα άννηουχόσε καθόλου. Άρκεί να την όψ για ν' αμφιβάλλη αν το όραίο φύλον είναι τόσο όραίο όσο ίσχυρίζονται οι ποινταί.

Η Σεσίλ στάθηκε ακίνητη στη μέση του δρόμου. Είχε την έντύπωση ότι το έδαφος θούλιζε κάτω από τα πόδια της. Σε μία στιγμή άκουσε κοντά της το διαπεραστικό σφυρίγμα ενός κλάσων. Άκίνητη πάντοτε σκεφθηκε:

— Θέλω να πεθάνω... Να πάω να αϊθάνομαι. Ένας όγκος έπιασε επάνω της. Μία κραυγή πόνο άκούστηκε. Και η Σεσίλ θρέθηκε κάτω από τούς τροχούς ενός αυτοκινήτου, άχνρη μάζα, που έπαψε να αϊθάνεται και να υποφέρη.

ΖΑΚ ΚΩΝΣΤΑΝ

13^ο Βρισκόντουσαν πραγματικά κα στη θρυλική πόλη της Βασιλείας του Σαβάρ. Και το πιο περίεργο, η πόλις αυτή δεν ήταν νεκρά!

ΜΕΡΟΣ ΠΕΜΠΤΟΝ
Η ΠΟΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΟΣ
I
Η ΑΙΧΜΑΛΩΣΙΑ

Πραγματικά η ύποψεια εκείνη πόλις δεν ήταν έρημη.

Στη κορυφή της σκάλας πίσω απ' το βουνό θωπώνοντο επιληπτικοί δ' νάος της θεάς 'Αστάρτης. Στή πρόσφι του ναού ξε μεγάλες κολώνες στήριζαν τη μετώπη του ναού. 'Ανάμεσα στις κολώνες υπήρχε η είσοδος του ναού, οι πύλες της οποίας ήσαν στολισμένες με φίλνιτσι, χρυσάφι και πολύτιμα πετράδια.

Πάνω από την είσοδο φάνταζε ανάγλυφο στο μάρμαρο το σύμβολο της θεάς ακριβώς όμοιο με το περίοπτο που κατείχε η Μώντ.

Πλήθος ανδρών με άρχαες σιθιοπικές στολές, με λαμπερά δόρατα και δερματίνους θώρακες, γυναίκες και νεαρές κοπέλες μ' όμοιομορφες στολές έστεκαν μπροστά στον ναό. 'Αντίκρου τους δ' αρχιερείς του ναού περιτριγυρισμένοι από πολλούς ιερείς πρόσφεραν θυσία στη θεά 'Αστάρτη και προσεύχονταν σ' άγια αθιόπητη γλώσσα.

Άρματα λιβανιού και κνίσσα σφαιρών γέμιζε τον άερα.

Κατάληκτοι η Μώντ και ο Μάδ-σεν έκτύπαζαν το μεγαλοπρεπές, το άπιστευτο αυτό θέαμα.

Εσφινικά μιά τρομερή όχλοδοή αντήχησε.

Το πλήθος των μαύρων είχε αντιληφθεί τους δυο λευκούς. 'Απειλητικές κραυγές έδόνησαν την ατμόσφαιρα:

—Θάνατος στους βεβήλους!

Η Μώντ γύρισε και κούταζε τρομαγμένη τον Μάδσεν. 'Ήταν έτοιμη να τ' βάλει στα πόδια. 'Ο σύντροφός της όμως την εμπόδιζε:

—Μη φεύγεις, αγαπητή μου, το καλλίτερο πάγωμε να κάνουμε είνε να δείξουμε θάρρος. 'Ας ανέδουμε τη σκάλα κι' ας προχωρήσουμε προς το μέρος τους. 'Αν οι άνθρωποι αυτοί ζούν εδώ μέσα επί τούσους αιώνες θα έχουν πάψει να είνε τωσος σκληροί και θηοιώδεις.

—Ευπρός, είπε η Μώντ. 'Ας προχωρήσουμε προς αυτούς τους βροκόλακες.

Η Ιεροτελεστία επάνω διεκόπη. Οι μαύροι έκτύπαζαν τώρα μ' έκπληξη τους δυο λευκούς που είχαν ελγχωήσει τόσο ξαφνικά στο έδωτό τους.

Μόλις έφθασαν επάνω η Μώντ και ο Μάδσεν, οι ένοπλοι μαύροι τους περικύκλωσαν.

Μας αχμαλωτίζουν, ψιθύρισε η Μώντ.

—Μην άνησυχείς, της είπε ο Μάδ-σεν, θα δοίμε τι πρόκειται να γίνει.

Οι δυο αχμαλωτοί ώδηγήθηκαν εμπρός στον αρχιερέα.

II

ΟΙ ΒΕΒΗΛΟΙ
ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΟΝΤΑΙ

Ο Μέγας 'Αρχιερέας ούτε κατάδεχεται να τους μιλήση. Τους έξεταζει με το αστηρό του βλέμμα και κατόπιν γνέφει σ' έναν ευρωστο νεό που στέκει πλάι του:

Ο νέος αυτός είναι ο υιός του αρχιερέως. Μετά τη βουδή προσταγή του πατέρα του οδηγεί τους έξένους σ' ένα μεγάλο δωμάτιο, που το δόξαζε, οι τοίχοι και η όροφή του είνε μαρμαρίνα.

Όλων τ' άμτια και αυτό του 'Αρχιερέως ακόμη είνε κορφαμένα πάνω στη Μώντ. Θυμιάζουν την άσύνκριτη άουφιρή της.

Στη μέση του δωματίου είνε ένα μεγάλο μαρμάρينو τραπέζι.

Ο υιός του αρχιερέως διατάζει τους υπηρέτας να τους δώσουν να γευματίσουν και τους σερβίζουν μαύρο ψωμί και βασιμιάσια φρούτα.

—Δέν έχουν κακώς προβέσεις ένογγίον μας, όπως φαίνεται, λέει ο Μάδσεν στη Μώντ.

Δέν προφτάνει όμως να πη τη

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ
ΚΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

φράσι του αυτή κι' οι πόρτες του δωματίου κλείουν με πάταγο.

Βρίσκονται τώρα ολομόναχοι μέσα στη μαρμαρίνη φυλακή τους.

Συγχρόνως αντιλαμβάνονται ότι το δωμάτιο πλημμυρίζει αγιά-αγιά από πνιγνούς καπνούς που ανεβαίνουν απ' το κάτω πάτωμα διά μέσου άρχειάλκινων σωλήνων.

— Πνιγμοί!... φωνάζει η Μώντ και σπριζεται στο μαρμάρينو τραπέζι για να μη σωριαστεί κάτω.

—Τους αθλιούς! ορύεται ο Μάδ-σεν. Μας καταδίκασαν να πεθάνουμε ξε άσφυξια! Την ίδια στιγμή μιά βοή φτάνει απ' έξω. Είνε οι ιερείς και ο λαός που εκρούγαν:

—Θάνατο στους βεβήλους! Θάνατο στους βεβήλους!...

Η Μώντ σωριάζεται τώρα κατά γής.

Το δωμάτιο είχε γεμίσει καπνούς.

Ο Μάδσεν μόλις κατορθώνει ν' άναπνέη.

Εξαλλος απ' το θυμό του όρμά στη πόρτα και προσπαθεί να τη σπάζει με τους ώμους του. Η πόρτα όμως άντέχει.

Στο μεταξύ αυτό ο Μέγας 'Αρχιερέας και οι άλλοι ιερείς και οι άρχοντες της ύπογειας πόλεως έχουν λάβει τις αποφάσεις τους. Κατεδίκασαν την Μώντ σε θάνατο και τον Μάδσεν εις δεσμά, γιατί βεβήλωσαν το ναό της θεάς 'Αστάρτης, στον όποιο από αιώνων κανένας δέν είχε πατήσι.

Ο παράξενος αυτός λαός ζούσε 'κει κάτω άπομονωμένος απ' τον άλλο κόσμο, περιμενόμενος—σύμφωνα με την ιερή παράδοσι—την έπιστροφή της θεάς.

III

Η ΘΑΝΑΤΙΚΗ ΕΚΤΕΛΕΣΙΣ

Έν τω μεταξύ στο δωμάτιο των δυο αχμαλωτών η Μώντ και ο Μάδ

* Πριν άναπήση δέν έχει ζήσει κανείς ακόμα, όταν πάψη ν' άναπή δέν ζή πιά καθόλου. (Κινγκ)

* Στόν έρωτα αξίζει κυρίως η αρχή. Γι' αυτό μη σ' αφαίε παραξένο που όλοι θέλουν να ξαναρχίσουν σχεδόν διαρκώς. (Πρίγκιπ ντέ Λίντ)

* Όταν ξέρη κανείς πως τον άναπάει η γυναίκα του, τότε μπορεί να κοιμάται κι' όρθιος. (Ιρλανδική παροιμία)

* Οι συμφορές του ανθρωπίνου γένους δέν όφειλονται σε τίποτε άλλο παρά στην γυναίκα και μόνο στη γυναίκα. (Α. Στρίνμπεργκ)

* Η οκιά του άνδρός άξίζει περισσότερο από εκατό γυναίκες μαζί. (Καταλινική παροιμία)

* Οι γυναίκες είνε πάντοτε καλύτερες από μ' ας τους άνδρες. Είνε όμορφότερες, αισθηματικότερες, πιο χαριτωμένες. Σάν άνθρωποι έχουν κι' αυτές τις έλλειψεις των. Οι έλλειψεις τους όμως προξενούν μικρότερα κακά απ' εκείνα που προκαλούν τα δικά μας ελαττώματα και γιά νάμιασε πιο γενναίοι, πρέπει να θροντοφωνήσουμε ότι υπεύθυνοι και γιά τα δικά μας και γιά τα δικά τους ελαττώματα είμαστε έμεις, με την φιλοδοξία μας να κυριαρχήσωμε επάνω τους και να τους φερνώμαστε σάν να είνε καλύτερα όντα.

—(Εντγκαρ Κινέ)

* Άκουγε πάντοτε την πρώτη συμβουλή της γυναίκας σου και όχι την δεύτερη που θα σου πη.

(Α. ντέ Μυσέ)

δημιών της και ξεφωνίζει άπελπιμένα:

—Βοήθεια!... Μάδσεν, σώσε με!

IV

ΠΑΝΩ ΣΤΟΝ ΚΡΑΤΗΡΑ
ΤΟΥ ΗΘΑΙ ΣΤΕΙΟΥ

Οι τελευταίες κραυγές της Μώντ φτάνουν επί τέλους σ' αυτά του συντρόφου της. Ο Μάδσεν αντιλαμβάνεται τι συμβαίνει.

Εξαλλος, άφριζοντας από όργη, τρίζοντας τα δόντια του προσπαθεί να σπάσει τα δεσμά του. Άγωνίζεται άπελπισμένα, όπερανθρώπα και τέλος τ' κατορθώνει. Τα χέρια του και τα πόδια του είνε καταμτωμένα. Προσπαθεί τώρα ν' άνοίξη την πόρτα του κελλιού του, μα η πόρτα είνε γερά και καλά άμπαρωμένη. Τρελλός απ' τη λύσσα του άρπάζει ένα όγκωδες μάρμαρο που βρίσκεται στο βάθος του κελλιού και τ' έκοφενδονίζει κατά της πόρτας. Το μάρμαρο σπάει σε δυο κομμάτια χωρίς άποτέλεσμα.

Συντριμμένος ο Μάδσεν νοιάζει θερμά δάκρυα να τρέχουν στα μάγουλά του.

Σ' άλλων βημάτων άπόσσαι σφάζουν τη φίλη του, χωρίς να μπορεί να τρέξη εις βοήθειά της.

Πνιγμένος απ' την άγνια άφουγ κρατάει τώρα με προσοχή. Δέν άκούει τίποτε.

Την έχουν σκοτώσει χωρίς άλλο.

Πραγματικά, ο Μέγας 'Αρχιερέας τοιαύτόν απ' να καταφέρει το χτύπημα του θανάτου, όταν αντίκρουσε ξαφνικά στο λαμό της Μώντ το περίοπτο της θεάς 'Αστάρτης.

Η μάχη της θυσίας του δέφυγε τότε από τα χέρια του, τα μάτια του γούρλωσαν γεμάτα κατάληξη και μιά κραυγή ξέφυγε απ' τα στήθη του:

— Η Θεά!

Σπράχνει κατόπιν μακριά τους δημούς, γονατίζει μπρος στη Μώντ, την πέρνει από το χέρι, τη σηκώνει επάνω και κραυγάζει προς τ' έκπληκτο πλήθος:

—Κύμπε όλοι και προσκυνήστε! Η Μεγάλη Θεά 'Αστάρτη ξαναγύρισε στους κόλπους του λαού της... Νά, το σύμβολο της θεάς!... Νά, το χρυσό άστέρι και η άσμενια περιστερά!... Η Θεά ξαναγύρισε!...

Ίδου η 'Αστάρτη!

Συγχρόνως γονάτισε μπροστά στη Μώντ, η όποια μη καταλαβαίνοντας τί έλεγε, ήταν κυριολεκτικά αστασιωμένη μ' όσα συνέβαιναν.

Το πλήθος γονάτισε μπροστά της κι' ένας-ένας κατόπιν περνούσαν και φιλούσαν την άκρη του φορέματός της.

Σ' ένα γνέψιμο του αρχιερέως κατόπιν, οι ιερείς φέρνουν και ντόνουν τη Μώντ με τη στολή της Βασιλείσσης του Σαβάρ.

Τοποθετούν στο κεφάλι της ένα χρυσό διάδημα στολισμένο με διαμάντια, και την ανεβάζουν στόν όλόχρυσό θρόνο της θεάς, ενώ ύμνοι χαράς άντηχούν γύρω.

Ένώ όμως η Μώντ θεοποιείται ο σύντροφός της δεσμεύεται έκ νέου απ' τους φυλάκτες του και μένει κλεισμένος στο σκοτεινό κελλί του.

Υ

Η ΘΕΑ — ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

Μιά τιμητική πομπή όδηγεί κατόπιν τη Θεά—Βασιλίσση των 'Οφριτών στην αθούσα του θρόνου της όποιας η πολιτέλεια είνε θαυμάσια.

Η Μώντ είχε αντιληφθεί τώρα τι συμβαίνει και όποιαδήποτε θαυμάσια τ' όλο της θεάς—Βασιλίσσης.

Κουρασμένη συγχρόνως έπειτα από τόσες περιπέτειες, πλανιάζει σ' ένα κρεβάτι με μεταξωτή χρυσόσκηνητα σκεπάσματα για ν' άναπαύη.

Εξαφνα τ' όβλεμμα της πέφτει σ' ένα μαρμάρينو τραπέζι πάνω στο όποιον βρίσκονται θαυμάσια φρούτα.

Η Μώντ πεινά.

Στην αθούσα δέν βρίσκεται τώρα κανείς. Τρέχει κοντά στο τραπέζι κι' άρχίζει να καταβροχθίζει μ' όρεξη ένα μεγάλο κόκκινο κι' εδυμο μήλο. Τη στιγμή αυτή τ' παραπέτασμα της είσοδου άνασηκνέται χωρίς η Μώντ ν' άναληφθή τίποτε.

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια.

Ο βασιλεύς της κομψότητας

Η περιπετειώδης ζωή του βασιλέως των κομψομένων. — Πως έπεβλήθη με την άναίδεια και το υπέροκο ντύσιμό του. — Σκληρός καρδιοκατακτητής. — Μιά έρωτική περιπέτεια που έόχημαν το τέλος της δόξης του.

Βασιλέα των κομψομένων, τον άποκαλούσαν στην εποχή του. Και ήταν πράγματι ο δαιμόνιος Μπρούμμελ, ο κομψότερος δανδής της Εύρώπης.

Ο νεαρός Γεώργιος Μπρούμμελ, γυιός φτωχής οικογενείας, από το Ουεντμίνστερ, ξεκίνησε γιά την κατάκτησι της ζωής με μόνα έφοδια την υπερόβολική κομψότητα του ντυσιματός του και μιά άναίδεια που δέν γνώριζε όρια. Και όμως κατώρθωσε ο άφλογος αυτός δανδής να κατακτήσει τις περισσότερες γυναικείες καρδιές της εποχής του, να υποτάξει τους διασημότερους άνδρες της άγγλικής αριστοκρατίας, ως και αυτόν τον Διάδοχο του θρόνου, στις βελήσεις του, και να τιμηθ' σαν άληθινός βασιλιάς.

—Όλη τη δόξα του την όφειλει στήν... γραβάτα του! είπε γι' αυτόν πολύ χαρκακτηριστικά κάποιος διογράφος του.

Και όπως θα δούμε άμέσως παρακάτω, δέν είχε άδικο...

ΠΩΣ ΑΡΧΙΣΣΕ ΤΗΝ ΚΑΡΡΙΕΡΑ ΤΟΥ

—Ποιό επάγγελμα θα ήθελες να άκολουθήσης, νεαρέ μου; ρώτησε μιά μέρα ο Διάδοχος της 'Αγγλίας τον νεαρό Μπρούμμελ που σόκναζε στήν έπαυλι του αλκυόλο Σηρλ.

—Να κάμω τον αγαπητό Διάδοχο μου, τόν κομψότερο άνδρα του βασιλείου του... άπάντωση ο Μπρούμμελ.

Ηδη η φήμη του νεαρού Μπρούμμελ ως άκαταμάχητο δανδή κυκλοφορούσε ευρύτατα στους κύκλους της ύψηλης αριστοκρατίας. Όπου παρουσιαζόταν, ένας κύκλος από θαυμαστρίες και θαυμαστές του τον περιέβαλε, και προσπαθούσε να άντιγράψει το υπέροκο ντύσιμό του 'Απάντησε του, λοιπόν, στόν διάδοχο ήταν άρκετά δικαιολογημένη. Του έπαισε με τρόπο να τον προσάλη στην υπηρεσία του ως άργόμισθο. Η μόνη δουλειά του θα ήταν να υποδεικνύη στόν κομψομένο Διάδοχο πως να ντύνεται και να φέρεται καλύτερα γιά ν' άρέσει περισσότερο — όπως κι' αυτός — στις γυναίκες... Ο μέλ-λυν βασιλεύς της 'Αγγλίας άλλο που δέν ήθελε...

—Πολύ καλά! του είπε. 'Ανήκες από σήμερα στο 10ο σύνταγμα των Ουσσάρων, το σύνταγμα μου!

Ετσι, ο κομψότατος και άναιδέστατος Μπρούμμελ έξοφάλασε την εύνοια του Διαδόχου, μιά ζηλευτή θέσι στην Αύλη και την κοινωνία και άρχισε γεμάτος φιλοδοξία την πολυκύμαντη καριέρα του...

ΣΥΝΑΓΟΝΙΖΟΤΑΝ
ΤΟΝ ΔΙΑΔΟΧΟ ΤΟΥ ΘΡΟΝΟΥ

—Θα κάμετε άφαιμάξεις τρεις φορές την έβδομάδα, 'Υψηλότατε!

Αυτή ήταν η πρώτη (πολύτιμη) συμβουλή που έδωσε ο Μπρούμμελ στόν φιλάρεσκο πρίγκιπα. Και εκείνος τόν άκουσε χωρίς άντιρροήσι! Μέχρις αυτού του σημείου μάλιστα έφτανε η κοκεταρία του, ώστε ν' άφηνε να του παίρνουν αίμα γιά να γίνεται κλωμότερος και συνεπώς και συμπαθέστερος. Σιγά-σιγά ο Μπρούμμελ και ο Διάδοχος έγιναν δυο άχώριστοι φίλοι. Και άρχισαν να συναγωνίζονται ο ένας τον άλλο στό κομψό ντύσιμο. Παντού έκαναν μαζί την εμφάνισή τους και τα πλήθη των θαυμαστριών του Μπρούμμελ,

μιλούσαν θαμνωμένα γιά τόν «βασιλέα των κομψομένων», που είχε κάμει «του χεριού του» τόν Διάδοχο της 'Αγγλίας! 'Όστόσο, ο Διάδοχος ποτέ δέν τ' άκάφευρε να συναγωνιστή τόν Μπρούμμελ. 'Ο περιβόητος δανδής ήταν άφθαστος... Και σ' άκνά, κλεινόταν άπαρηγόρητος στό δωμάτιό του και έκλαιε σάν μικρό παιδί, γιάτι ο Μπρούμμελ τού είχε άρπάξει την εύνοια της μιάς ή της άλλης χαριτωμένης αριστοκρατίδας, που αυτός από καιρό πάσχιζε να κατακτήσει.

ΕΝΑ ΝΤΥΣΙΜΟ - ΙΕΡΟΤΕΛΕΣΤΙΑ

Πραγματική μυσταγωγία ήταν το ντύσιμο του Μπρούμμελ. Την ιερή αυτή ώρα ένας μόνον γινόταν δεκτός στό δωμάτιό του: ο πρίγκιπ. Όλοι οι άλλοι δανδίδες — και όσαν αυτοί οι γνωστότεροι αριστοκράται της εποχής — περιμεναν στόν προθάλαμο ώστού κληθούν. Έκει όμως που ο Μπρούμμελ ήταν δυνάμει, ήταν στό δέσιμο της γραβάτας του. Η γραβάτα που φορούσε συνήθως ήταν από λευκό μεταξωτό φουλάρι, και το δέσιμο της κρεαζόταν έξαιρετική τέχνη. Έπρεπε δηλαδή να φαίνεται πως είνε δεμένη άπνιέλντα, ενώ συνέβαινε ακριβώς τ' αντίθετο. Γι' αυτό, όταν ντυνόταν ο Μπρούμμελ, είχε πάντα μπροστά του ένα πλήθος φουλάρια και καθένα που δέν πετούχαινε στό δέσιμο, το πετούσε ως άχρηστο!...

Η ΑΝΑΙΔΕΙΑ ΤΟΥ

Όσο κομψός όμως ήταν, τόσο ήταν και άναίδης. Η άναίδεια ήταν άξίωμα της ζωής του. Κάποτε ο Μπρούμμελ χρωστούσε σε κάποιον λάρδο ένα μεγάλο χρηματικό ποσό. Και όταν ο τελευταίος τού τ' έζητησε κάποτε μ' έπιμονή, γιάτι είχε άπελπισθ' του άπάντησε με παγερό ύφος, γελώντας σαρκαστικά, χωρίς να χάσει την ψυχραιμία του:

—Όταν πρό έτών περάσατε από την λέσχη, σ' άς έκαμα την τιμή να σ' άς νεύσω με το χέρι. Λέγοντάς σας: «Καλημέρα σας, κύριε Τζίμμι!» Έπειτα από αυτό, νεαρέ μου φίλε, ένόμιζα ότι είχαμε ξεφύγει.

Τόσο ακριβά πουλούσε την φιλία του ο άνοικονόμητος δανδής.

Και όμως οι γυναίκες τον λάτρευαν σάν θεό και θεωρούσαν ως την μεγαλύ-τερη εύτυχία της ζωής του να περάσουν μιά βραδιά μαζί του...

Τι μάγκα δερνικιού μεταχειρίζεσθε γιά να νυαλίζετε τα παπούτσια σας; τόν ρώτησε μιά μέρα ένας κομψομένος που είχε θαμνωθ' άπ' τη λάμψη των υποδημάτων του:

—Άφ' όρου σαμπάνιας! τού άπάντησε με ίταυτότητα ο Μπρούμμελ.

Στα κοσμικά σαλόνια έπληγαινε με φαρείο! Κι' αυτό, γιάτι ήθελε να διαπαιστίσει σόλες των παπουτσιών του άκτινοβολούσε! Πράγματι, όταν ανέβαινε τα πόδια του επάνω στόν καναπέ — όπως συνήθιζαν τότε να κάνουν όλοι οι κομψομένοι, όταν έλειπαν οι γυναίκες — οι σόλες των υποδημάτων του άστράταν από το νυαλίσμα! Και όταν κάποιος άλλος φίλος του τόν ρώτησε κάποτε ποιόν κουρέα είχε:

—Έχω τρεις κουρέες! τού άπάντησε άπαθότατα ο νέος δανδής. Τόν ένα γιά τούς κρατούς, τόν άλλο γιά το έμπρόσθιο μέρος και τόν τρίτο γιά την κορυφή της κεφαλής!

Ο περιφνημός ράφτης της εποχής του Μάγισο έλεγε στούς πελάτες του:

Το ύδαμα αυτό τ' εδιάλεξε ο ποιη-κή της Ουάλλας. Μα, ενώ σ' άς συμβούλευω να προτιμήσετε αυτό έδώ, το διάλεψε ο μιστέρ Μπρούμμελ...

ΕΝΑ ΕΡΩΤΙΚΟ ΕΠΙΣΟΔΙΟ - ΣΚΑΝΔΑΛΟ

Άλλα η άναίδεια και η ματαιοδοξία του κάποτε έφθασαν στό άπορροήτισμο. Κάποια μέρα, ο ύψηλος καρδιοκατακτητής, μ' άκούμενος στις απειρήσεις καριέρας που είχε κάμει μέσα σ' άνάκτορα, θέλησε να κατακτήσει και αυτήν την εύνοια του προτάτου του πρίγκιπα. Την περίφημη γιά την καλλονή της λαϊκή Στάνχον. Έτσι, την ήμερα εκείνη που ήρεσε άκριβώς ότι ο Διάδοχος την περιμενε στό τακτικό ραντεβού τους, πήγε και την έβλεπε στό σπίτι της. Εκείνη έμεινε κατάπληκτη απ' την άπρόσπτη αυτήν έπισκεψή.

—'Ήθα να σ' άς χάριω την ήμερα μου! της είπε και τολμυρότατος την άρπαξε στήν 'αγκαλιά του.

—Όχι ήμερα, εύγενική μου Μπρούμμελ! διαμαρτυρήθηκε εκείνη. Με περιμένει ο Διάδοχος.

—Ας περιμένει.

—Και τί θα υποθέσει... Δέν είνε σωστό. Ας υποθέσει, γι' έθελει! Σ' άναπώ...

Και δέν δέχτω ν' άμαυρώθ' η φήμη έ-

Το βιβλίο της καρδιάς

ΟΙ ΠΕΡΙΦΗΜΟΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

Της Νινόν ντέ Λανκλό προς τόν Μαρ-κίσιο ντέ Βιλαρώ

Μαρκίσιε,

Πρέπει να είδατε πολύ εύχαριστή-νους μαζί μου, γιάτι είμαι κοκέττα γιά όλους. Μ' άρέσει να έχω θαυμαστάς. Γιάτι όχι; Μ' άρέσει να με βρίσκουν ώραιο, μόνο δέν θέλω να μ' αγαπούν.

Ο Σεβρέξ δέν σ' άς μοιάζει. Είνε έν-θουσιασμένος μαζί μου. Οι φίλοι σας έχουν γιά μένα περισσότερη έμπιστοσύνη. Αυτό να σ' άς γίνει μάθημα.

Μείνετε όμως ήσυχος. Η Νινόν είνε ήκή σας Κανεϊς άλλος δέν την έλ-κεί, άκούτε; Ξεκάστε την θλιβερή προφητία σας ότι η εύτυχία μας δέν θα διαρκέσει περισσότερο από μιά έβδομάδα. Γιάτι να είδατε τόσο άπαι-σιόδοξος και να τ' άλέπετε όλα μαύ-ρα;

Νινόν

Του Μυσέ προς την Γεωργία Σάνον

'Αγαπητή μου,

Είνε αδύνατον να ζήσω έστω και μιά στιγμή μόνος. Αισθάνομαι πως δια-φορετικά θα παραφρονήσω. Θα έρρης κοντά μου και άς πη ό κόσμος, ό τι θέλει. Δέν θα χωρίσω ποτέ πιά. Ο άληθινός έρωτας άδιαφορεί γιά την κοινωνία, περιφρονεί τόν άλλο. Ο ά-ληθινός έρωτας είνε έγωιστής και ά-παιτητικός. Χαίρε.

Αλφρέδος

Της Γεωργίας Σάνον

προς τόν 'Αλφρέδο Μυσέ

Θίλε μου,

'Εγίνες πολύ 'ιδιότροπος τελευταί-ως. Δέν είνε άγάπη αυτή είνε παρα-φροσύνη! Τα θέλεις όλα δικά σου, θέ-λεις να με θασάνεις.

Και όμως προς χάριν σου έθυσίασα τ' άπάντα. Χάριν της άνάπης σου έ-κοψα και τόν τελευταίο δεσμό με την κοινωνία. Σου άνήθηκα ποτέ τίποτε; Γιάτι λοιπόν κάνεις σάν μικρό παιδί; Γιάτι φαίνεσαι σκληρός μαζί μου; Σ' ένκατέλειρα έστω και γιά μιά στιγμή; Οί χαρές σου όσαν πάντα χαρές μου και οι λύπες σου λύπες μου. 'Ήσυχας, λοιπόν, μεγάλο μου, πολυκατέμε-νο μου παιδί, τρελλή μου άγάπη, που είσαι γεμάτη καριτία, νεύρα και πα-ράπονα!

Η Γεωργία σου

νός Μπρούμμελ. Άλλως τε ο Διάδοχος σ' άς κοροϊδεύει. Δέν νοιώθει τίποτε θα-θύτερο γιά σ' άς...

Μα όκεφθήτε το σκάνδαλο... 'Αδιαφορώ γιά όλα, Σ' άγαπώ, ώραιο μου λαίδη, και αυτό μόνο μ' ένδιαφέρει.

Και η θελκτική λαίδη, γοητευμένη από τα άκαταμάχητα θέλγητρα του βασιλέως των κομψομένων, τού ώραιότερου άνδρα της εποχής της που είχε υποτάξει στην γοητεία του έκαστονάδεα άλλων γυναι-κών, έπεσε χωρίς θέληση στην άγκαλιά του, ενώ μάτια ο Διάδοχος την περιμενε στό ραντεβού τους...

Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΚΑΤΑΤΡΟΠΗ

Το σκάνδαλο, έννοείται, δέν άργησε να ξεσπάσει όταν ο Διάδοχος πληροφορή-κε την θανάσιμη προσβολή που τούκανε ο άγνώμων προστατευόμενός του. Άλλά ο Μπρούμμελ, προτού δειχτή την βεβαί-α, πούσιν του, πρόλαβε να παραιτηθ'... Έτσι, δέν έκανε και την σύνταξη του. 'Ό-σο, ο Μπρούμμελ, σπάταλος καθώς ή-ταν και συνηθισμένος στην χλιδή, την πολυτέλεια, δέν άργησε να συναψη τρομε-ρά χρέη. Σε λίγο, ο μεγαλύτερος δανδής της εποχής άρχισε να υποφέρει οικονομικά... Τα κοστούμια του άρχισαν να φθεί-ρυνται και οι γυναίκες να τόν άποφεί-νουν. Δέν είχε πιά τ' άς μέσο να πηγαί-νει σ' άς τρεις κομμωτές και ν' άλλαξη πενή-τα φουλάρια γιά να δένν την γραβάτα του. Η κατάπτωσις του ήταν τραγική... Ο κυνικός Μπρούμμελ άρρώστος από τ' ά-κό του... Οι φρένες του διαταράχτησαν. Ο άνθρωπος φίλος του τόν είσάγουν τότε σ' ένα λαϊκό νοσοκομείο. Και εκεί, σ' ένα άθλιο δωμάτιο, μόνος στόν κόσμο, ο βα-σιλεύς των δανδών

Η ΑΡΚΟΥΔΑ

Ο 'Ονεζίμ ήταν ένας λαμπρός οικογενειάρχης και σπουδαίος άνθρωπος. Είχε μονάχα ένα ελάφιωμα: Να μιλά διαρκώς για μακρινά και επικίνδυνα ταξίδια. Όποιος τον άκουγε, χωρίς να τον ξέρει, θα έκλειπε ασφαλώς ότι ο άνθρωπος αυτός είχε περάσει την ζωή του στα παρθένα δάση της Αφρικής, με την καρμίνη επ' ώμου και σκοτώνοντας ημερησίως μισή τούλαχιστον γουζίνια ανθρώπων και λιαλιάρια. Αλλά ο 'Ονεζίμ δεν είχε δι' άλλες χάρες εκτός από τη Μασσαλία, όπου είχε γεννηθεί, το Παρίσι όπου είχε πεί μια φορά και την καμπίνα Τριντό όπου έμενε εικοσι χρόνια τώρα εξασκώντας το επάγγελμα του εργολάβου κη δειών.

Μια μέρα έφτασε στο Τριντό ένα ιπποδρόμιο. Ο 'Ονεζίμ δεν έλασε ούτε μια παράσταση, άλλ' ούτε και την ευκαιρία να πει τις τρεις φίλους του την «Ευθυμία» γυνώμη του για τα διάφορα τράποδα μέλη του θιάσου. Εκείνοι, γνωρίζοντας τη μανία του, τον άκουσαν χωρίς να τον διακόψουν, με ένα ειρωνικό χαμόγελο στα χείλη.

«Ενα Σάββατο πηγαίνοντας στο καφενείο όπου μαζεύνονταν όλοι οι γυναίκες του, ο 'Ονεζίμ έβρισκε την παρέα του ανήσυχη και παραγεμμένη.

— Τι συμβαίνει; τους ρώτησε. Ο Κορνισόν, συνταξιούχος ειρηνοδίκης, του ανήγγειλε τότε με επίσημο ύφος την τρομερή είδη-

σι: Μια άρκουδα είχε δραπετεύσει απ' το ιπποδρόμιο και τ' αστυνομικά όργανα, παρά τις έρευνές τους, δεν κατάφεραν να την ανάγκασουν πούθενά... Πού έρισκόταν τώρα;... Πόσοι άνθρωποι είχαν την άτυχία να πέσουν στα νύχια της; Αυτά ήσαν τα ερωτήματα που έπρόφεραν όλα τα στόματα.

Τελειώνοντας ο ειρηνοδίκης, παρακάλεσε, εξ ονόματος όλων των παριστανμένων τον 'Ονεζίμ να τεθεί επί κεφαλής των αναζητήσεων ως πιο ειδικός, λόγω της «μακράς» πείρας του» γ' ανακαλύπτει τα καταφύγια άγριων θηρίων.

Βλέποντας τον κόσμο να τον κυττάζει στα μάτια, ο 'Ονεζίμ με θυσή από ιερό ένθουσιασμό και χωρίς να καλοσκεφθεί υποσχέθηκε να ξεκινήσει την επομένη πρωί πρωί για να ανακαλύψει και να συλλάβει την άρκουδα!

— Θα με κάνετε να ξαναθυμηθώ τα παλιά μου! πρόσθεσε φουσκώνοντας το στήθος του.

Όταν καληνύχτισε την παρέα του και προχώρησε λίγο μόνος του μέσα στο νυχτερινό σκοτάδι, ο ένθουσιασμός του 'Ονεζίμ κατέπεσε και άρχισε να μετανοή για τη μεγάλη προθυμία που έδειξε δεχόμενος να αναλάβει να πιάσει την άρκουδα.

Σκεπτόταν αν θα έπρεπε να πάει ή να μη πάει, όταν ξαφνικά ένοιωσε ένα χέρι να τον αγγίζει στον ώμο. Γύρισε τρομαγμένος και είδε τον μπάρμπα Ζαρού, τον ιδιοκτήτη του καφενείου.

— Έχω να σάς πω κάτι, κύριε 'Ονεζίμ, του είπε με άρρηκτα. Έγώ ξέρω, δεν μ' άρρεσε να βλέπω να κοροϊδεύουν κάτι πρόσωπα σεβάστα όπως έστε και εγώ. Πρέπει λοιπόν να σάς πω ότι η παρέα σας σάς έτοιμάζει μια βρωμοδουλειά. Ο Πάλ, ο εισπράκτορας των φόρων, συνεννοήθηκε με τους άλλους να φορέσει αύριο το πρωί ένα άρκουδομάτι που έχει επάνω του και πάει να πάει να σάς περιμένει κοντά στη ραβδία για να σάς τρομάξει. Νομίζουν, βλέπετε ότι δεν έχετε ιδέα από άγρια θηρία...

Ο 'Ονεζίμ παρ' όλοιο να πέσει στην αγκαλιά του μπάρμπα Τερύ και να τον φιλήσει για την πολύτιμη πληροφορία που του έδι-

νε και πού έβγαζε απ' το στήθος του έναν εφιάλτη. Συγκρατήθηκε όμως και είπε με ύψος αδιάφορο: — Και πραγματική άρκουδα αν είναι, δεν με τρομάζει. Πάντως σε εγχεριστώ για τα καλά σου αίσθηματα απέναντί μου. Είσαι πραγματικός φίλος.

Την άλλη μέρα πρωί - πρωί ο 'Ονεζίμ όπλιστηκε μ' ένα... λεπτό μπατονέτι και ξεκίνησε για την χαράδρα σαν να πήγαινε περπατώντας. Είχε ήδη προχωρήσει αρκετά όταν ξαφνικά είδε να παρουσιάζεται μπροστά του μια πελώρια άρκουδα που γυρλούζε υπό κωφά.

— Μπαράδο επιτυχία! σκέφθηκε ο 'Ονεζίμ. Ο Πάλ τα κατάφερε μια χαρά. Δεν τον παραλάμβανέ από αληθινή άρκουδα... Τώρα όμως θα του αποδείξω πως δεν είμαι απ' εκείνους που φοβούνται τα άγρια θηρία.

Και ώρμησε άκαθεκτος φωνάζοντας:

— Δεν ξέρεις δυστυχισμένη ποιός είμαι εγώ... Άγνοεις ότι με γυλίσω μέσα σε θηρία πολύ πιο άγρια από σένα; Ακολούθησε με λοιπόν, είδεμαι άλλοι μόνον σου!

Και άρραξε την άρκουδα από το αυτί. Εκείνη στην άρχη έφερε κάποια αντίσταση δεν άργησε όμως να υποταχθεί και να ακολουθήσει τον 'Ονεζίμ σαν σκυλάκι.

Ο φίλος εξακολουθεί να προσποιείται την άρκουδα, σκεπτόταν ο 'Ονεζίμ. Πώς θα του φανή όμως σαν έρεθι μαζί με τα πραγματικά θηρία!

Η υποδοχή που έγινε στον 'Ονεζίμ δεν περιγράφεται. Βέβαιοι υπάλληλοι του ιπποδρομίου έτρεξαν να παραλάβουν την άρκουδα και να την βάλουν μέσα σ' ένα σιδερένιο κλουβί.

Ξαφνικά ο 'Ονεζίμ έγινε κίτρινος σαν λεμόνι. Είπε να καταφύγει λαχανιασμένος ο... Πάλ.

— Έσού, είσαι Πάλ; τραύισε. — Τι έρώτησε είναι αυτή; Παρ' όλον ότι ήμουν άρρωστος με σαρβάντα πυρετό, έτρεφε να σε συγχωρή για το κατάρθωμά σου!

Ο 'Ονεζίμ πάγωσε. Όποτε είχε πιάσει την αληθινή άρκουδα! Αυτό του έφερε έλγγο. Και σωριάστηκε κάτω ληθόθυμος.

ΖΩΡΖ ΝΤΟΚΟΥΑ

Πομπηία, ο «Οίκος του Φαίνου» θάφτηκε κι' αυτός κάτω από την τέφρα και την λάσπη που σκέπασε την όμορφη πόλη. Οι γλεντζέδες, όστόσο του άρχαιού αυτού καμπαρέ πρόφτασαν την τραγική εκείνη νύχτα να γλυτώσουν. Όλοι τους, εκτός μόνο από μια δυστυχισμένη χορεύτρια που την έλεγαν Κασσία. Μόνο αυτή δεν κατάφερε να γλυτώσει από τον πυρηνό χειμαρρό της λάσπης και βρέθηκε ύστερα από 18 αιώνες άπαυρα-κωμένη μέσα στη μεγάλη αβύσσου του καμπαρέ. Η Κασσία που φαίνεται ότι ήταν μια από τις πιο όμορφες και τις πιο περιζήτητες χορεύτριες εκείνων των χρόνων, ήταν στολισμένη με βραχιόλια και μ' ένα σωρό άλλα κοσμήματα μεγάλης αξίας.

Δεν ξέρουμε πόσα τέτοια ωκεριανά κέντρα υπήρχαν τότε στη Πομπηία, μα ξέρουμε πολύ καλά ότι την ίδια εποχή στην Αθήνα υπήρχαν 360 καμπαρέ κι' εύθυμα κέντρα διασκεδάσεως! Εκτός όμως απ' αυτά στα οποία συχνάζαν οι Αθηναίοι άριστοκράτες, υπήρχαν και άπειρα άλλα κέντρα για τους ξενυγής τών άλλων τάξεων και για τους επαγγελματίες που έρχόντουσαν να διασκεδάσουν στην πρωτεύουσα.

Ο κυνικός Διογένης καυτηρίαζε συχνά με τα λόγια του τους Αθηναίους που συχνάζανε σ' αυτά τα κέντρα της διαστροφής, όπου οι αληθινές ευφυΐες τους θαμώνες! Πολλοί από τους διευθυντές αυτών των κέντρων έθεωρούντο ως άπαισιες και λαμπρότες, γιατί έλάσαν πάντα στο λογαριασμό τους πελάτες τους και ένοθεσαν τα κρασιά του όπως γίνεται και σήμερα...

Ο Πλούταρχος, ο ήθικολόγος, δεν έχοντες να κάνει προσεκτικούς τους άνοητους για τις γιγίες και όλες οι γειτονισίες των καμπαρέ, έξορκίζοντας τους να μη φέρωνται ποτέ διαχίτηκα με τους θαμώνες τους.

Οι ταβέρνες των Αθηνών δεν έλκιναν ποτέ. Ήταν ανοιχτές ημέρα και νύχτα. Κι' όμως υπήρχαν νόμοι με τον σκοπό να περιορίζουν τα άτελείωτα αυτά γλέντια, μα όπως συμβαίνει πάντα, οι διευθυντές των νυχτερινών κέντρων κατάφεραν να τους παραβάνουν με διάφορες προφάσεις και πονηρίες.

Εκεί όμως που τα καμπαρέ είχαν γίνει πραγματικές επικίνδυνες κέντρα, ήταν στη Ρώμη, την εποχή του Νέρωνος. Όπως γνωρίζουμε, ο Νέρων συνήριζε να συχνάζει την νύχτα στα πιο κακόφημα καταφύγια. Μά δεν άσπαι-εούσαν με τους ιδιοκτήτες τους. Όπως έβλεπε ότι οι τιμές του κρασιού και των φαγητών ήταν υπερβολικές δεν δίσταζε να στείλει τους αίσχροκερδείς ταβερνιέρηδες στη φυλακή και να τους ρίχνει έπειτα να κατασπαράζον από τους λείοντες και τις τίγρεις του ιπποδρόμου.

Μά κι ο αυτοκράτορας Βέρρος, ακολουθώντας το παράδειγμα του Καλιγούλα, του Νέρωνος και του Βιτελλίου συχνάζει κι' αυτός την νύχτα στα καμπαρέ της Ρώμης τυλιγμένος σ' ένα μακρύ μαμόβια και με το πρόσωπο σκεπασμένο με μια κουκούλα... Άγνώριστος λοιπόν μ' αυτή τη μεταμύριση, ο νακατευότανε πολλές φορές στους αιματηρούς καυγάδες των καταγωγών και γύριζε τα εημερώματα σ' ανάκτορα με το πρόσωπο και το σώμα κατακατωμένα από τις μαχαίρες και τα χτυπήματα.

Τα καμπαρέ λοιπόν της εποχής μας, ως μη παραξενεύουν όσους νομίζουν ότι είναι μια διαβολική επινοήσις της σημερινής διαφθοράς. Έχουν κι' αυτά την παράδοσή τους. Μια παράδοση 25 αιώνων!...

ΟΛΟΙ οι αναγνώστες και φίλοι του περιοδικού Τύπου θα δώσουν το ραντεβού τους

ΤΗΝ 21ην ΜΑΪΟΥ ΩΡΑΝ 10 1/2 Π.Μ.

εις την μεγάλην μουσικοκαλλιτεχνικήν έορτην που δίδεται υπό της ΕΝΩΣΕΩΣ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΩΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ΤΥΠΟΥ

ΕΙΣ ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ „ΡΕΞ” ΚΟΤΟΠΟΥΛΗ

Πρόγραμμα πρωτότυπον και εξαιρετικόν - Συμμετέχουν οι έκλεκτοί Έλληνες καλλιτέχναι

Εισιτήρια εις τα Γραφεία της Ένωσεως Έρμου 51 Α. 3ος όροφος - Τιμαί: Πλατεία Δρχ. 5.000 - Άμφιθέατρον 3.000 Δευτέρα εξώτης 2.000.

Τα Καμώματα της ΖΑΜΦΩΣ ΣΤΗ ΓΙΟΡΤΗ

— Κόνα Ζαμφώ! Καλέ κόνα Ζαμφώ. Η γειτονισιά της ή Ευριδίκη του Τσουβάλα την φώναζε από το παράθυρο.

— Τ' είναι, καλέ κόνα Βριδίκη μου; — Να συμματρώσης, μάτια μου, την κόρη σου τη μεγάλη, γιατί έρχεται και ξελογιάζει το γυιό μου τον Τάσο και δεν τον αφήνει να διαβάσει.

Η Ζαμφώ άγριοκίταζε την γειτονισσα κατάληπτικη και φώναζε:

— Τι λές, καλέ; Είσαι με τα καλά σου, για κοιονάρες;

— Σού μιλώ με το σωστό μου. Νά! Πριν λίγο, ήπερσε και τότε φώναζε, και τότε πήρε να πάνε στο βουναλάκι.

— Εγώ θα τσι κάνω τον ντερμπιγέ τοπ, μα κ' εσύ να περιορίσεις το γυιό σου, γιατί ή Έλενισσα μου είχε δέκα χρονά ακόμα.

Εκλεισε ύστερα κατάμουτρα το παράθυρο στην κόνα Ευριδίκη.

— Δε σ' αναορίζομαι προσυχάντσα! είπεν ή γειτονισσα και έφυγε δρίζοντας.

Από την ημέρα εκείνη ή Ζαμφώ ζήταγε περίοισα για να την εκδιώκει.

Την ημέρα του Αγίου Κωνσταντίνου ή Ζαμφώ είχε τη γιορτή του άντρός της και όλες οι γειτονισσες την ευχήθηκαν.

— Δεν τό λένε από μακριά, τους είπε, το δράδυ νάρθετε να με χαιρετίσετε στο σπίτι μου, θα σάς έχω και χαλά.

— Κ' εσύ κόνα Βριδίκη νάρθες. Άν είπαμε και κανένα λόγο για τα παιδιά, δεν πειράζει. Εγώ δε βαστώ κακιες, ειπε στη γειτονισσα με την οποία τάχε τσουγκρίσει.

Πραγματικά, δλ' ή γειτονιά μαζώχτηκε σπίτι της το δράδκι και ή Ζαμφώ σκρτώθηκε να τις περιποιήθ.

Ιδιαίτερα και πιο συχνά έκερνούσε τη Ευριδίκη, τότε κρασί, τότε ούζο για να την μεθύσει.

— Έλα, καλέ, πιε το. Μέρα πούνε σήμερα, ούλος ο κόσμος πίνει.

Η Ευριδίκη σε λίγο ήταν στο κέφι και άρχισε να τραγουδά άμανε.

Η Ζαμφώ δθεν ένθουσιασμένη ξεφώνιζε:

— Να ζήσης, Βριδίκη, να χαρίς τη φωνή σου! Καλέ ίδια ή Κίορ Κατίνα που λέγανε πως ήτανε άπδωνι μια φορά. Τώρα θα μάς χορεύεις και κανένα τσιφτε - τέλι. Έσού δά τα ζέρης αυτά!

Μόλις ή Ευριδίκη άρχισε να χορεύη, ή Ζαμφώ έστειλε κρυφά την κόρη της και φώναζε την πεθερά της.

— Πέ τοπ νάρθη να μάς χαιρετίση, πού νε κ' ή νύφη τοπ έδω, είπε στη μικρή.

Η πεθερά της Ευριδίκης, μια κοντρή ψηλή άγριογυναίκα, ήρθε σε λίγο και είδε τη νύφη της μεθυμένη να χορεύη.

— Καλέ Βριδίκη! είπε μόνο. Και έπιασε το πηγούνι της. Καλά πού δεν είναι ο άντρας σου να σε δλ.

Η Ζαμφώ είπε:

— Δεν πειράζει καλέ, κόνα Ζαφείρα, και παίρνοντας παράμερα την πεθερά έ-ξω της άρχισε:

— Έχεις δικίνο, μάτια μου, μα τί να πής; Μεθύστρα, καλέ και λαλή πως την υποφέρνεις; Άν ήμουνε άντρας τοπ θα ήπνε ρημάς στο διαλόξυλο! Καλέ ρεζίλι ήγνέπκε να χορεύη σαν το κιόσκι. Καλά πού είναι σπίτι μου και δε θ' άκουσθ, μα άν τυχόν ήτανε άλλου, θα ήπνε κάνανε ντουλού - μπαρίμι! Πάρτηνε με τρόπο, κόνα Ζαφείρα μου, και μη πής τί ποτα στο γυιό σου να μη γίνουμε ουχι-σες!

Σε λίγο ή πεθερά με τη νύφη φεύγανε και ή Ζαμφώ είπε κρυφά στην Ευριδίκη:

— Τί φαρμακομύτα ή πεθερά σου, καλέ; Σέδε πού χορεύεις κ' ήάζντισε. Νά-μουνε σαν κ' έσένα θα τη ξεμάλιαζα!

Τό ίδιο δράδυ σκώθηκε ή γειτονιά από τον καυγά πεθεράς και νύφης. Η Ζαμφώ έβγαλε το δικό της!

Το ΧΙΟΥΜΟ ΤΟΥ ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΥ

— Τα μαλλιά μου πέφτουν. Δεν μπορείτε να μου δώσετε κάτι για να τα διατηρήσω;

— Μάλιστα. Μπορώ να σάς δώσω ένα ώραιο κουτί από καρτόνι.

ΝΤΑΡΑΒΕΡΙ

Κυρία (στην καμπαριέρα). — Ποιός ήταν εκείνος που φιλούσε το πρωί στην πόρτα, ο μανάβης ή ο ταχυδρόμος; Καμπαριέρα. — Πότε με είδατε, κυρία; Πριν ή μετά τις δέκα;

ΥΠΟΧΡΕΩΤΙΚΟΣ ΓΑΜΒΡΟΣ

Πεθερά. — Έραιο το σπίτι σας. Μονάχα αυτά τα δέντρα που φυτεύατε είναι πολύ μικρά.

Γαμπρός. — Έλπιζω, αγαπητή μου μαμά, ότι όταν θα ξανάρθετε να μάς δείτε θα έχουν γίνει μεγάλα!...

ΜΑΚΡΥΝΗ ΣΥΓΓΕΝΕΙΑ

— Γιατί, κατηγορούμενε, άφού έχεις άδελφό, μάς είπες ότι έχεις μόνο μακρυνούς συγγενείς;

— Μά κι' αυτός μακρυνός είναι.

— Ό αδελφός σου, μακρυνός;

— Βέβαια. Βρίσκεται στη Χονολουλού.

ΕΛΛΕΙΨΙΣ ΖΑΧΑΡΩΣ

Ό δάσκαλος. — Πες μου, Περιδρό-μώπουλε, μια φράσι μέσα στην οποία να υπάρχει ή λέξις «ζάχαρη».

— Ο μαθητής. — Κάθε πρωί ή μαμά μου μου δίνει καφέ.

— Ό δάσκαλος. — Μα δεν βλέπω να υπάρχει ζάχαρη μέσα σ' αυτή τη φράσι.

— Ο μαθητής. — Τό ίδιο λέω κι' εγώ στη μαμά μου και τότε εκείνη μου τίς δρέκει.

ΑΠΟΔΕΙΞΙΣ

Η γεροντοκόρη θεία (στον μικρό άνεψιό της). — Όταν ήμουν παιδί, μου έλεγαν πως αν έκανα γκριμάτσες, θα έμενε το πρόσωπό μου παραμορφωμένο και τερατώδες!...

— Ό μικρός. — Νά, τα βλέπεις, θεία, και σ' δεν τους άκουσες.

ΑΓΑΠΗΜΕΝΟ ΑΝΤΡΟΓΥΝΟ

— Η γυναίκα μου με απέλπισε ότι θα μ' έγκαταλείψει!

— Μπα! Μη τό πιστεύεις. Οι γυναίκες δεν κάνουν ποτέ αυτό που λένε...

— Μα άκριδώς, αυτό είναι πού με στενοχωρεί!...

Τό λακρινί του θρασυδουλα λυσις

Γύρα πούν' λίγο το νερό, ρε θάσανο, να σε χαρώ, σκέψου το και στοκάσου, θα έρχομαι φυρί - φυρί να ξεδιψή από τη βρύ- του τρέχουν τα φιλά σου.

Από το στόμα σου θα πι- και θα ρουφω στο φι και πι- θροσία, ρε Μαργαρώ- (να, Κι' ούτε πεντάρα θα (πληρώ- θάσαι για μέ, να σε (χαρώ ή λίμνη Μαραθώνα.

Στην άγκαλιά σου δη- (λαλή, φώαν άσικκο παιδί, Ναι, μα την Πανα- (γία, άναφανδόν θα ν' άου (τ'ά κι' άε πάθ άπ' το πο (λύ νερό που λέν υδρόπι- (κία!

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Τα Βάσανα του ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Σε μια έκδρομή που έκανε ο Καραμπέτ με τη Σουρπουίτσα του, κάθισαν σ' ένα έξοχικό καφενείο για να φάνε.

Ξαφνικά μια κλώσσα με πέντε - έξη κλωσάπουλα, πλησίασε το τραπέζι τους.

— Άμάν, Καραμπέτ, τί όμορφο είναι, ξεφώνισεν ή Σουρπουίτσα, κυττάζε τζάνεμε πουλάκι μικρό, σαν μπαμπάκι ένεται!

Ό Καραμπέτ μπουκωμένος κεφτέδες, δεν γύρισε να δλ, για να την ευχαριστή σι όμως είπε:

— Καλός είναι!

Σε λίγο ή Σουρπουίτσα έλεγε στον κα-ταστηματούχο:

— Δεν μάς πουλάς, γιαδρούμ, τό όρνιθα με το μικρό ματζί;

— Ό καφετζής έκανε τα νάζια σου.

— Δύσκολο πράμα, είναι της γυναίκας μου.

— Άμάν, γιαδρούμ, εσύ άλλο όρνιτες έχεις.

— Καλά, για κατήρι σ'ας να την δώσω.

Ό Καραμπέτ σκυμμένος στο πιάτο του, δεν έβγαζε μιλιά. Προέβλεπε καινούργια θάσανα με την κλώσσα.

— Πόσο τα ντώσης ούλο ματζί; ρώτησε ή Σουρπουίτσα.

— Η κόττα στοιχίζει σήμερα τριάντα πέντε χιλιάδες και έξη πουλάκια από 5 άλλες τριάντα, έξήντα χιλιάδες όλα για να κάνω το κατήρι σου.

Ό Καραμπέτ ανατρίχισε!

— Τί τέλειος μπέ, είπε, θάσανο τα κώνης

— Άμάν, Καραμπέτ, πάρτο γιαδρούμ, άμα μελό ένεται, έφτά όρνιτες τό έκο με, αύγό ντέν τ' αγοράσεις, σ'εφέρο είναι!

Δεν τολμούσε να ηλ όχι, γιατί θα έ-βλεπε το δάκρυ κορόμυλο πάλι να χύνε-ται τό δράδυ.

— Καλά, φέρετε, είπε στον καφετζή, ό όποιός τα έβαλε όλα σ' ένα καλάθι, τα φόρτωσε στον Καραμπέτ, εισέπραξε τα χιλιάρικά και τό είπε:

— Καλορόζικα να είναι, άφέντη. Είναι κόττα από σοί, γεννιά δυό φορές τη μέ-ρα...

Έφθασαν επί τέλους στο ρετιρέ τους, άφού ο δυστυχισμένος Καραμπέτ έδεινω-παθσσε σ' όλο το όρόμο με την κλώσσα και τα πουλιά και την άψαν άλεύθερη στην ταρατούλα να δόσκη.

Τό πρωί της έφερε σιταίρι, πρασινάδα και της έβαλε και νερό σ' ένα πάλινο δοχείο του γιουρτιού.

— Καλά ν' ένεται! είπε στη Σουρπουί-τσα, ή όποια καμάρνε τα πουλιά και ξεφώνουσε από τη χαρά της.

Τό μεσημέρι εκεί πού ήταν γενική ή-συχία μέσα στην πολυκατοικία, άκούσθη κε ένα τρομακτικό ούρλιασμα σκυλιού και φωνές, κλάματα, φασαρία.

Ό Καραμπέτ και ή Σουρπουίτσα πελά-χτηκαν στην ταρατά.

Η κυρία του παι-νού ρετιρέ ξεφώνισε:

— Άχ, πάει ο Μπόμπης, μου τόν στρά-βωσε ή κλώσσα σ'ας! και κρατούσε ένα μικρό λουλούδι σκυλάκι, πού τό ένα του μάτι τό είχε βγάλει ή κλώσσα.

Η Σουρπουίτσα άλαλη. Ό Καραμπέτ ή-θελε να δικαιολογήσει την κατάσταση.

— Μα κλώσσα ντίκο μας ντέν πέτσε-στο ντίκο σας ίσιπί, μαντάμ.

— Τί πά να ήπ' αυτό, κύριε. Επειδή πλησίασε το σκυλάκι μου έπρεπε να μου τ' άφιση μονόφθαλμο;

— Εί τι πά ν' ένεται, τυχερό τζάνεμε. Ντύο μάτια τί τα κόνη κιόπέκι; Σαράρης τα ένεται!

— Δεν ντρέπεσαι να μιλάς έτσι, χω-ριάτη, παλανάθρεπε! Ζτάσου να πάω στην άστυνομία, να δλς πως δεν έχεις δικαίωμα να φέρνεις κλώσσες μέσα στην πολυκατοικία.

Η άστυνομία ήρθε και καταδίκασε τον Καραμπέτ να πληρώσει πρόσμοι, άποζημι-ώσι για τό μάτι πού σκύλου και να άπο-μακρύνη την κλώσσα τό ταχύτερο.

Την πήρε και την έδωκε στον ίδιο πού του την πουλάνε στο τέταρτο της τιμής.

— Άλλο φορά, Σουρπουίτσα, άδραμέ-νους τίποτα ντέν κάνω, είπε στη γυναίκα του.

— Ό,τι ντίς τό τέλειος. Γουρουνί να ντίς, γουρουνί τα πάρμε ισιπί, γαίνε-ρος να ντίς, γαίνερος τέλειος. Άμάν, ά-μάν, νισάφι κάνε, μπέ γιαδρούμ!

Ο ΡΙΡΗΣ

Τα καμπαρέ κι' ή ιστορία τους

Τα σημερινά καμπαρέ. — Τα κέντρα της τρέλλας και της κραι-πάλης. — Είναι φρούτο της εποχής το καμπαρέ; — Τι απέδειξαν οι άνασκαφές της Πομπηίας και τί αναφέρουν οι άρχαιολόγοι. — Το περίφημο «Οίκος του Φαίνου» στην Πομπηία. — Τα καμπαρέ και τα ταβερνεία των άρχαίων Αθηνών. — Τα καμπαρέ της Ρώμης

Γιατί, παντού, σ' όποια πόλι κι' αν έρισκόμαστε, υπάρχει ένα εύθυμο νυχτερινό κέντρο; Τι μάς κάνει έντώς από την πρώτη στιγμή σ' ένα καμπαρέ; Η ευθυ-μιά άποκαλύπτει τον Κιτάρτζε πά-ρα και τη διακόσμηση του. Είναι κόκκος εξωφρενικός. Οι τοιχογρα-φίες του είναι λίγο σκανδαλιστι-κές. Το ρεκόρ μάλιστα του εξω-φρενισμού το έχει ένα μεγάλο Παρισινό καμπαρέ που ζωνογράφει στους τοίχους του σκηνές «σόκιν» από την ζωή των γυναικών. Βλέ-πετε δηλαδή εκεί πέρα τις πιο γνωστές προσωπικότητες του Πα-ρισιού δολόγουμεν, όπως την Γκαμπ-τώ Μοράλ, την πασιγνώστη ήθο-ποιό του θεάτρου και του κινη-ματογράφου, στην αγκαλιά του θωρώνου Ροαύλντ, ή τον περίφη-μο δικηγόρο Μορρά Τζιαφφερι σ'α γόνάτα της Ζοζεφίνας Μπαί-κερ!

Έρχεται κατόπιν ή όρχήστρα, ή δαιμονισμένη τζάζ ή χορό, τα τραγούδια, τα μισογύμνα ή έντε-λώς γυμνά γκέρλες οι καυροί μου σκυοί, ή τρέλλα, ή κρασιούλα.

Αυτός με λίγα λόγια είναι ο τύ-πος ενός καμπαρέ της εποχής μας. Ασφαλώς δεν είναι λίγοι έ-κείνοι που νομίζουν ότι ένα τέ-τοιο κέντρο δημιουργήθηκε από τις ανάγκες της λεγομένης «μον-τέρνας» ζωής.

Πόσο όμως έχουν άδικο! Τέτοια καμπαρέ και άκόμα καλύτερα ύ-πήρχαν και πρό 25 αιώνων! Μά-λιστα, πρό 25 αιώνων!

Στην Πομπηία, π. χ. υπήρχε ο «Οίκος του Φαίνου», ένα από τα περιφημότερα καμπαρέ της άρχαι-

ότητας. Το νυχτερινό αυτό κέντρο άπ' όσον φαίνεται από τις άνασκα-φές είναι μια κομψή και χαριτω-μένη έπαυλα μ' ένα άριστογυρη-ματικό χάλκινο άνακλιμα στη μέ-ση της έσωτερικής αυλής της που παριστάει έναν φαύνο, το σύμβο-λο της ευθυμίας, του γλέντιου και των τρελλών έρώτων.

Από τις διάφορες επιγραφές που έβρισκαν οι άρχαιολόγοι εκεί έλπομε ότι το άρχαιο αυτό καμ-παρέ ήταν το νυχτερινό κέντρο των Ρωμαίων πατριών και των πλουσιών εμπόρων που πηγαίνανε ταξτικά σ' αυτό για να μεθύσουν με έκλεκτά κρασιά και να δια-σκεδάσουν με τις όμορφες χορεύ-τριες.

Ό «Οίκος του Φαίνου» άπάνω από την έσωτερική είσοδό του, ό-που φτάνει κανείς περνώντας μια πλατεία κι' όμορφη δεινροστοχία έχει χαραγμένο τον ρωμαϊκό χαι-ρετισμό «Αβε» (Χαίρε). Έπειτα μόλις περάσει κανείς το κατώφλι του, βρίσκεται μπροστά σε μια άλλη επιγραφή, χαραγμένη σε μια κολώνα, που λέει: «Χαίρετε ω ξένοι. Φταρνισθήτε και...καλή τύχη!»

Τι σημαίνουν αυτά τα παράξε-να λόγια; Τίποτα τό εκπληκτικό.

Οι άρχαιοί πίστευαν πως τό φτάρισμα έφερινε... γούρι! Φοί-νετα λοιπόν ότι σ' αυτή την πρό-τη αίθουσα οι θαμώνες του καμ-παρέ έπαιζαν διάφορα τυχερά παι-γνίδια.

Η δεύτερη αίθουσα είναι στολί-σμένη με ώραιότες τοιχογρα-φίες που παριστάνουν πλούσιες συμπ

11^ο "Ενοιωθε ως τα βάθη της ύπαρξής της τις αλλαγές των εποχών. Ήταν και αυτή ένα μώριο της πλάσης, ένα μώριο δονούμενο.

Παρέκει, ολόκληρη συντροφιά. Ο θάνατος, χαλμαίνοντα κοντά της, κτύπαζε τη Μελίτα και τη Λίνα που έπαιζαν σαν τρελά κουταβάκια στην ακρογιαλιά, υπό την επίβλεψη της Βούλας. Η Άννα, καθισμένη κάτω από τον ιόκιο ενός δέντρου, έπλεκε. Δεν έκανε ούτε στιγμή. Μερικές κυρίες ακόμα και ένας ώριμος άντρας ήταν μαζί τους. Ο Σπύρος Λάντζος.

Αυτόν προωρίζε για την Άννα ή Νέλλη. Ήταν σαράντα χρόνων, διομήχανος, πλούσιος και καλόκαρδος. Τον είχαν συναντήσει τυχαία σε κάποιο σπίτι, και η Νέλλη άρχισε να τον περιποιείται, οα να ήταν καμιά θεία έμπειρη σ' αυτά. Και ο Λάντζος μαγεύτηκε. Κατάλαβε άμέσως τι έπεριμένα από αυτόν. Και δεν πήρε καθόλου άσχημη την ιδέα. Βέβαια, δεν είχαν μιλήσει ακόμα ξάστερα. Άλλα η Άννα κοκκίνιζε όταν οι ματιές τους συναντιόνταν και ο Σπύρος ο Λάντζος κρατούσε στα γόνατά του τη Λίνα και τις έδειχνε εξαιρετική αγάπη.

Όλοι ξεκουράζονταν με τα μαγιά τους πριν βουτήξουν στη θάλασσα. Πρώτη πετάχτηκε η Νέλλη.

— Έμπρος, φώναζε. Ώρα να βουτηχτούμε.

Πήρε στα παχουλά της χέρια τη Μελίτα. Ήταν επίσημη ημέρα. Το πρώτο μπάνιο και των δύο των παιδιών, και της Λίνας και της Μελίτας.

Σηκώθηκε και η Άννα και προχώρησε στη θάλασσα με τη Λίνα στην αγκαλιά της.

Μόλις μπήκε στο νερό, η Μελίτα χάλασε τον κόσμο από το κλάμα. Η Λίνα, άρχισε να γελάει και να παίζει σαν δελφινάκι με το κύμα.

Επειτα, έδωσαν τα μωρά στη Βούλα και άρχισαν το κολύμπι.

Η Νέλλη άρπασε επίτηδες την Άννα κοντά στο Σπύρο το Λάντζο.

— Πως σου φαίνεται; Προχωρεί το συν-οικείο μου; ρώτησε το θάνατο.

Αυτός έριξε μια λοχή ματιά.

— Περιφάνεια, αποκρίθηκε. Δεν βλέπει; — Οδοί μου μ' αχάλασε η Άννα.

— Δεν πιστεύω. Δεν την παρατηρείς; Ποτέ δεν ήταν τόσο όμορφη. Ποτέ δεν φαινόταν τόσο νέα. Είκοσι χρόνων κοριτοπούλου φαίνεται με το μαγιά και με τη χαρά ζωγραφισμένη στα μάτια της.

— Κι' εγώ, πως φαίνομαι με το μαγιά; ρώτησε η Νέλλη παιδιάτικα.

Γέλασε ο θάνατος.

— Αν δεν μ' αχάλασαν όλοι, θα σου δίνω την απάντησή μ' ένα φίλι, της αποκρίθηκε.

Ήξερε η Νέλλη πως ήταν όμορφη. Μέσα στο κόκκινο μαγιά της το μεστό της κορμί φαινόταν σαν λουλούδι ζωτικό, προφαντό. Σαπλώθηκε ανάσκελα στο κύμα και αφέθηκε να τη νανουρίζει το νερό. Της άρεσε το χάζι της θάλασσας, τη μεθούσε το γαλάζιο δράμα που την έκυκλωνε.

Κύλησαν οι ώρες σαν όνειρο γαλανό. Πέρασαν όλη την ημέρα στη Βουλιαγμένη. Σουρούπωνε πια όταν αποφάσισαν να φύγουν.

Με δυσκολία κατάρθωσαν να θρουνέ θείσι στο αυτοκίνητο. Μά ήταν όλοι τόσο χαρούμενοι, που οι δυσκολίες δεν τους έτάραζαν. Μόλις ξεκίνησαν το αυτοκίνητο, ακούστηκε δροσερή η φωνή της Νέλλης. Η χαρά μέσα της ξεχειλίζει. Και τραγουδούσε.

ΔΥΣΤΥΧΗΜΑ

— Παρατρέχει το αυτοκίνητο, είπε ο Σπύρος Λάντζος σε κάποια στιγμή.

Κύτταζε την Άννα που δέ μιλούσε. Η Άννα έφαιγε την κορούλα της στην αγκαλιά της και φαινόταν να φοβάται. Μεθυμένος από ταχύτητα ο θάνατος, άφινε το αυτοκίνητο να πετρά μάλλον παρά να κυλάει. Μά οι επιβάτες ήταν όλοι νέοι και η Νέλλη τραγουδούσε. Ποιος μπορούσε να σκεφθεί πως πίσω από τη ζωή παραμονεύει πάντα ο θάνατος;

Άξαφνα, μια κραυγή τρόμου δγέκε από όλα τα χείλη. Είχαν περάσει τη Γλυφάδα, ζύγωναν σκεδόν στο Παλιό Φάληρο, όταν έγινε το κακό. Το αυτοκίνητο έφυγε από την κανονική του τροχιά. Οι δύο ρόδες έπεσαν στο χαντάκι του δρόμου. Βογγήσε η μηχανή, λές και ήταν άνθρωπος και πονούσε. Και ολόκληρο το αμάξι αναποδογυρίστηκε με όρμη. Οι επιβάτες άλλοι τινάχτηκαν μακριά, άλλοι έμειναν κάτω από το αμάξι.

Για μία στιγμή δεν ακούστηκε τίποτε... Την πρώτη κραυγή της αγωνίας διαδέχθηκε νεκρική σιγή.

Επειτα, ένα βογγητό ακούστηκε από κάπου. Και λίγο μετά στριγγιά η φωνή της Άννας.

— Νέλλη! Νέλλη! Έπαθες τίποτε; Η Νέλλη ήταν χωμένη κάτω από το αναποδογυρισμένο αμάξι. Δίπλα της ο θάνατος. Καταλάβαινε πως έσφιγγε στα χέρια της απομαωκά το παιδί της. Μά δε μπορούσε να καταλάβει από το παιδί ζούσε ή είχε χτυπηθεί.

Άξαφνα μέσα σ' όλη την αγωνία και στα δαγύλια των πληγωμένων, ακούστηκε δραχνή, εφιαλτική κάποια φωνή.

— Παναγία μου! Πιάνει φωτιά η μηχανή.

Με άφανταστη δύναμη κατάρθωσε ο θάνατος να έλευθερωθεί και να δγεί από ένα παράθυρο. Άληθεια, η μηχανή κάπνιζε.

— Νέλλη, φώναζε στριγγιά. Έλα, δώσε μου το παιδί. Γρήγορα.

Άρπασε την άναοιστη Μελίτα και την ακούμπησε μακριά. Έπειτα, τρέμοντας συγκορμος από αγωνία, προσπάθησε να έλευθερώσει τη Νέλλη. Οι άλλοι άντρες, όσοι μπορούσαν, βοηθούσαν τις δικές τους τις γυναίκες.

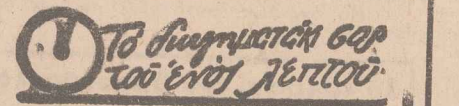
Η φωνή της Άννας ακούστηκε πάλι στριγγιά.

— Νέλλη! Πού είσαι; Πού είναι η Λίνα; Μούθυγε από τα χέρια! Λίνα!...

— Μη φωνάζεις, της είπε ο θάνατος, ενώ ο ιδρώτας έσταζε από το μέτωπό του. Τώρα, μόλις έλευθερώσω τη Νέλλη θάρθω σε σένα.

Δεν πρόφτασε να τελειώσει τη φράση του, Σαν πυροτέχνημα άναψε όλο το αμάξι. Με μία κραυγή φρίκης οπισθοχώρησαν όλοι. Αυτός, με τη δύναμη που δίνει η απελπισία, κατάρθωσε να τραβήξει τη Νέλλη. Τα ρούχα του καίγονταν όταν την ακούμπησε πιά πέρα. Η Νέλλη με τη φρίκη ζωγραφισμένη στα μάτια της, του τάσθηκε, καίγοντας τα δαχτυλά της.

Όση ώρα καίγονταν το αυτοκίνητο κανένας δε μιλούσε. Με τα μάτια θγαλμένα από τις κόγχες, κτύπαζαν όλοι. Η Ξεραν πως μέσα σ' αυτές τις φλόγες, σ' αυτό τον καπνό, δεν καίγονταν μονάχα

Παρεξήγησις

Ο εφημέριος της μικρής πόλεως είχε δημοσιεύσει μια άγγελία στις εφημερίδες, ζητώντας έναν υπηρέτη.

Την άλλη μέρα κίολας πρωί - πρωί χτύπησε το κουδούνι του και όταν πήγε ν' ανοίξει θρέθηκε μπροστά σ' ένα καλοντυμένο νέο. Ο εφημέριος τον έμπασε στο γραφείο του και ο νέος του είπε:

— Πάτερ μου, έρχομαι γιά... — Ξέρω, ξέρω, τον διέκοψε ο εφημέριος. Μπορείς ν' ανάβεις φωτιά και να ετοιμάζεις το πρόγευμά στίς 7 ή ώρα; — Υποθέτω, απάντησε ο νεαρός επίσκεπτης.

— Έχε υπ' όφιν σου ότι πρέπει έπίσης να ξέρης να γυαλίζεις τα χαλκώματα, να πλένης τα πιάτα, τέλος με δύο λόγια, να διατηρής όλο το σπίτι καθαρό...

— Να σάς πω, πάτερ μου, τον διέκοψε με την σειρά του ο άγνωστος νέος. Έγώ πρβα έδώ γιά να δγάλω την άδεια του γάμου μου. Άφου όμως είνε τόσο δύσκολο η ζωή ενός συζύγου, να μου λείπει η παντοειά. Χαίρεται!...

Κόκκαλο ο δυστυχισμένος εφημέριος.

ΡΟΛΑΝ

ξύλα και σίδερα, αλλά και ανθρώπινα κορμιά.

Κάποτε — είχαν περάσει στιγμές ή άλλες; — οι φλόγες λιγόστεψαν. Σαν φίδια τυλιχτήκαν, αναδευτήκαν, ώσπου στο τέλος χαμήλωσαν όριστικά. Οι περίοικοι που είχαν έλθει, έβρισαν κάνα - δυο κουβέρτες. Η φωτιά εδούσε. Δεν έμεινε τίποτε άλλο παρα στάχτι. Άνάμεσα στη στάχτη μερικά σίδερα, σαν χέρια σκελετού. Και ένα χέρι ανθρώπινο ύψωμένο σαν να ζήτοσε βοήθεια.

Ήταν το χέρι της Άννας.

Ο θάνατος, νοιώθοντας τα πόδια του να λυγίζουν, τραβήξε τη Νέλλη. Έκανε αυτή λίγα όηματα σαν μηχανικός άνθρωπος, έπειτα σωριασθηκε άναίσθητη, κάτω στο χώμα.

Άκούμπησε ο θάνατος δίπλα της και την άναίσθητη Μελίτα και κύτταζε γύρω, με μάτια χαμένα, τρελά. Πίσω από ένα θάμνο, είδε έναν άντρα ματωμένο. Ήταν ακίνητος και το αίμα έτρεχε από το μέτωπό του. Ήταν ο Σπύρος ο Λάντζος. Τον ζύγωσε, ακούμπησε το χέρι του στην καρδιά του. Άνεπνευσε. Η πληγή δεν φαινόταν και μεγάλη. Παρέκει η Βούλα έκλαιγε σίγα και κρατούσε το πόδι της που ήταν λίγο ματωμένο.

Τότε μονάχα ο θάνατος θυμήθηκε πως δεν είχε ακούμπησει το χέρι του στην καρδιά της Μελίτας. Τάχα άνασαινε ή κορούλα του; Και η Νέλλη; Μήπως...

Μία στριγγιά παιδιάτικη φωνή, τον ζύπνωσε.

— Μαμά! Μαμά! Μακριά, σε άπιστευτη άπόστασι ή Λίνα, με τα μάτια της πελώρια από τον τρόμο, ολόρθη, ξεφώνιζε.

Ετρέψε ο θάνατος κοντά της. Την άρπαξε στην αγκαλιά του. Η μικρούλα δεν φαινόταν να είχε πάθει τίποτε. Μονάχα ξεφώνιζε και έτρεμε σαν το φάρι από το φόβο.

— Θέλω τη μαμά! Θέλω τη μαμά! Την άφησε ο θάνατος σε κάποια γυναικεία χέρια που θρέθηκαν πρόθυμα να βοηθήσουν και έτρέξε κοντά στη γυναικία του και στο παιδί του. Η Νέλλη είχε συνέλθει. Κρατούσε τη Μελίτα στην αγκαλιά της και προσπαθούσε να τη κάνει να συνέλθει, τριβοντάς της με τα παγωμένα της χέρια το μικροσκοπικό κορμί.

Της την άρπαξε ο θάνατος από τα χέρια. Άκούμπησε το χέρι του στην καρδιά της. Η μικρούλα ζούσε. Και σε λίγο άνοιξε το μάτι της. Το κλάμμα της αντίλαλπε στην καρδιά της Νέλλης όπως είχε αντίλαλπει την πρώτη στιγμή που γεννήθηκε η κορούλα της. Ένοιωσε μια άγρια χαρά μέσα της, μια χαρά που την άλλη στιγμή έξοπασε σε λυγμούς. Γιατί τα μάτια της είδαν το σκελετωμένο χέρι της Άννας, που ζήτοσε βοήθεια! Και έπρεσε πάλι άναίσθητη.

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΠΙΑΝΟΥ

Άπ' όλα αυτά, τίποτε δεν θυμόταν στην άρχη η Νέλλη, όταν πρωτανοίξε τα μάτια της. Τρεις ημέρες και τρεις νύχτες κοιτόταν άναίσθητη. Η Βούλα, κουτσαίνοντας έκανε θαύματα, συγκράτησε όλο το νοικοκυριό και τα παιδιά. Η Νέλλη, όταν τα θυμήθηκε όλα, ξανάκινε τα μάτια της. Θα ήθελε να πεθάνει. Έτσι, όπως ήταν ξαπλωμένη, να νιώσει την ψυχή της να φύγει. Το μυαλό της ήταν θολό ακόμα. Το μόνο που καταλάβαινε ήταν πως η μοίρα την είχε χτυπήσει πάλι κατακέφαλα. Άκριδώς τη στιγμή που άνοιγε τα φτερά της γιά την ελπίδα.

Θα ήθελε να κλάψει, μά δε μπορούσε. Η φωνή της Λίνας την έκανε ν' άνατριχιάσει.

— Μαμά! Θέλω τη μαμά μου! φώναζε η μικρή, χτυπώντας τα πόδια της σαν άγριμυ.

Είχε άγριέψει ή Λίνα. Τους κύτταζε όλους έχθρική. Νόμιζε πως όλοι έφταιγαν που δεν την άφιναν να ιδεί τη μαμά της.

Ο θάνατος ζύγωσε τη γυναικία του. Πέρασε το χέρι του με λατρεία στο μέτωπό της.

— Νέλλη, είπτε τρυφερά. Μη μιλήσεις. Ξέρω... Έχεις όκνη, μικρούλα μου, ό,τι και να ής. Η ζωή δε θέλει να σε παραχαϊδέψει. Τί να κάνουμε; Πρέπει να φανής θαρραλέα πάλι. Νέλλη, σ' έξορ κίζω στην αγάπη μας.

Βλέποντας πως ήταν άδύνατο να την συγλήνη, ο θάνατος φώναζε με θυμό:

— Φεύγω τότε γιά πάντα! Δεν θα με ξαναδής πιά! Ύπαρχουν στον κόσμο γυναίκες που θα ήσαν υπέρφανεσ γιά την αγάπη μου... Έσύ δεν είσαι άξια να σ' αγαπώ.

Τα μάγουλά του είχαν θαθουλώσει κι ήταν πιά κλωσός από άλλες φορές.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια.

ΛΑΪΣ και Φάβιος

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΘΥΓΥΛΟΣ

Ξαπλωμένη πάνω σ' ένα δέρμα τήγρεως ζωμένη από φουντώ τες τριανταφυλλίες, ή Λαΐς ρέμ-μαζε κυττάζοντας την άπέραντη πεδιάδα που άνοισκεπαζε ο μενε-ξεδένιος πέπλος του δειλινού.

Λίγο πιά πέρα, καθισμένη πάνω σ' ένα άλλο δέρμα, μιά σκλάβια τραγουδούσε σιγανά έναν έσπερινο ύμνο άγγίζοντας άταλά με τα λεπτά δαχτυλά της τις γορδές μιάς κιάρας.

Έξαφνα μία φωνή ακούστηκε:

— Λαΐς! Χωρίς να γυρίσει να κυττάξει ή Λαΐς ρώτησε περιφρονητικά:

— Ποιος είνε; — Έγώ είμαι, ο θάβιος! άπάν-τησε ένας νέος. Δεν με περιμε-νες;

Η Λαΐς όμως του είπε, χωρίς να κινηθεί άπ' τη θέσι της:

— Αυτή την γλυκύτατη ώρα που μάς κάνει όσο καμιά άλλη να ποδούμε έρωτικά λόγια και φιλημάτα από χείλη άνασπμένα, θα ήθελα βέβαια να έρθη έδώ κάποιος, όχι όμως έσύ... Κάποιον άλλο περίμενα...

— Πουόν περίμενες; φώναζε με ζήλεια ο θάβιος.

— Δεν ξέρω, του είπε χαμογε-λώντας άσπρημένα ή άρώα γυναικία... Περίμενα έναν άγνωστο.

— Έσένα πάντως σε δοσθήκα πιά! — Μά δοσθήκα; Δεν μ' άγά-πησε, ποτέ; φώναζε ο θάβιος.

— Δεν ξέρω. Τού άπάντησε ή Λαΐς. — Έίσας να σ' άγάπησα γιά μία στιγμή. Η καρδιά μου όμως δεν σκαλίζονταν εύκολα...

— Έγώ όμως, Λαΐς έξακολου-θώ να σ' αγαπώ. Σ' αγαπώ τό-ρα περισσότερο από άλλοτε. Ά-πό τότε που μου πέταξες το λου-λούδι και μου χαμογέλασες με τα θεία σου χείλη ένοιωσα πως θα σε λατρεύω σ' όλη μου τη ζωή.

— Έγώ πάντως δεν σου ζήτη-σα ποτέ την αγάπη σου!

Γνώρισα πολλές γυναίκες, Λαΐς! Μά ούτε οι γυναίκες του Βορρά με τα χρυσά μαλλιά και τα καταλευκά σαν το χιόνι πρό-σωπα, ούτε οι γυναίκες της Άνα-τολής με τα μαύρα σαν τη νύχτα μαλλιά και τα τριανταφυλλένια μάγουλα, μύγχαναν ποτέ την καρ-διά μου όπως έσύ με την ασύγ-κριτη όμορφιά σου με τα πυρό-ξανθα μαλλιά σου και τα κατά-μαυρα μάτια σου. Έσύ με τα δύο-στρογγύλα μπράτσα σου και τη λυγρή σου κορμιόσπλαξη. Γιατί να σ' άγαπήσω;... Άλλά πώς μπο-ρώ να κιά μ' σ' άγαπήσω; Μπο-ρεί ή πεταλούδα ν' άντισταθεί στο φά-νο που την τραβάει;

Η Λαΐς τον κύτταζε ψυχρά και του είπε:

— Καθόμουν έδώ ήσυχη κυτά-ζοντας τη νύχτα να πέσει σιγά-σιγά επάνω στην πεδιάδα, σαν έ-νας μενεξεδένιος πέπλος, και ήλ-θες έξαφνα να μ' άνησυχήσεις... Δεν σε θέλω έσένα. Περιμένο τον Άγνωστο που όνειρευόμουν και που δεν συνάντησα άκόμη ποτέ στη ζωή μου.

— Θυμήσου, Λαΐς, πως γιά σε-να έγκατέλειπα την μητρό μου, της είπε ο θάβιος θυμήσου πως γιά να μη σε χωριστώ δεν έφυ-γα γιά μέρη όπου με περίμενε ή δόξα. Θυμήσου άκόμη πως έσύ με-να άφείλεις όλα τα πλούτη σου.

— Έίκανες ό,τι σου άρεσε, του είπε ή Λαΐς, με το ίδιο πάντοτε άδιόφορο ύφος. Έγώ δεν σου ζή-τησα ποτέ τίποτε...

— Ώστε δεν θα μ' άγαπήσεις ποτέ;

— Φάβιε, δεν μπορώ να σ' ά-γαπήσω. Σε είδα πολύ ταπεινό-μενο μπροστά μου γονάτισες γιά να φιλήσεις την άκρη του πέπλου μου, σέρθηκες στα πόδια μου ζη-τώντας την ένοια μου. Έγώ θα ήθελα ν' άγαπήσω έναν που να μην έχη φύληση το χρώμα του έ-γώ πατώ, όπως έκανες έσύ!...

Βλέποντας πως ήταν άδύνατο να την συγλήνη, ο θάβιος φώ-ναζε με θυμό:

— Φεύγω τότε γιά πάντα! Δεν θα με ξαναδής πιά! Ύπαρχουν στον κόσμο γυναίκες που θα ή-σαν υπέρφανεσ γιά την αγάπη μου... Έσύ δεν είσαι άξια να σ' αγαπώ.

Η Λαΐς, ακούγοντάς τον, γέ-λασε δυνατά και είπε:

— Είμαι θεαία, πως γρήγορα θα ξεσυγυρίσης κοντά μου!

Τού κάκου ο θάβιος προσπα-θούσε με γλάντια και μεθύσια να ξεγιάσει την πεντάμορφη Λαΐδα. Δεν μπορούσε ούτε στιγμή να την λη-σμονήσει. Η άνάμνησίς της ήταν πιά δυνατή από το κρασί και από κάθε άπόλαυσι.

Ένα πρωί, ενώ περιπατούσε ά-σκαπα στην πεδιάδα ακολουθών-τας το ρεύμα του ποταμού, είδε, έξαφνα μπροστά του, σαν σε ό-νειρο, τη Λαΐδα ντυμένη φτωχικά, με μιά πηλινή όδρια στο κεφάλι και με τα χέρια στους γοφούς. Πήγαινε να πάρη νερό άπ' το πό-ταμι σαν τη φτωχότερη γυναικία! Γιατί;

Μιά τρελλή έλπίδα έκανε τον θάβιο να μεθύσει από χαρά. Μή-πως ή άγαπημένη του είχε μετα-νιώσει και πήγαινε να τον ξανα-βρή; Μιά κραυγή έέφυγε άπ' το στόμα του:

— Λαΐς! Η γυναίκα με την όδρια προ-χώρησε όμως χωρίς να του άπαν-τήση.

— Λαΐς!... Λαΐς! Ξαναφώναζε ο θάβιος.

Η νέα γύρισε τότε και του είπε:

— Έμένα φωνάζεις μ' αυτό το όνομα;... Έμένα με λένε Σαλ-μονέ.

— Άπογοιτευμένος ο θάβιος την άφησε να περάσει.

Πόσο της έμοιαζε! Ήταν ίδια ή Λαΐς, με τα φαινίνα μαλλιά, τα σκοτεινά μάτια και το λυγε-ρό κορμί, ή Λαΐς ντυμένη φτωχι-κά αλλά πάντοτε άρώα και επι-δλητική. Μιά ίδια πέρασε τότε άπ' το μυαλό του και τρέγοντας προς την Σαλμονέ της είπε:

— Είμαι δοσάμένος και πλού-σιος. Θέλεις να σολλωσω το μέ-τωπό σου με νυφικό στεφάνι; Θέ-λω να μείνης σ' ένα παλάτι τρι-γυρισμένο από τριανταφυλλίες; Θέλεις τέλος να είσαι ο θησαυ-ρός μου;

Θαμνωμένη άπ' τις όπισθεσίες και μαγευμένη άπ' τη θερμή του φωνή, ή Σαλμονέ δέχθηκε να τον ακολουθήσει.

Ο θάβιος έχτισε ένα πολύτι-μοιο μ' εκείνο στο οποίο έμεινε ή σκληρόκαρδη Λαΐς, παράγγειλε γιά τη Σαλμονέ χιτώνες και πέ-πλους κεντημένους άπ' τα ίδια χέ-ρια που είχαν κεντήσει εκείνους που είχε χάρισει στη Λαΐδα. Και τα κοσμήματα ήταν τα ίδια που είχε προσφέρει άλλοτε στη Λαΐδα.

Όταν όλα ήταν πιά έτοιμα, έ-να θρόνο την ώρα που άρχιζε να σκετινιάζει, την άγαπημένη άρα της Λαΐδος, ή Σαλμονέ ντυμένη

πλούσια, με τα μαλλιά και το σώ-μα μυρωμένα με τα ίδια άρώμα-τα της Λαΐδος, έαπλωμένη πάνω σ' ένα δέρμα τήγρεως άκούσε το τραγούδι μιάς σκλάβας που το συνάδωναν οι ήχοι μιάς κιθάρας, περιμένοντας τον θάβιο.

Και ο θάβιος έστρεψε σε λίγο. Γιά μία στιγμή στάθηκε θαυμά-ζοντας το μαγευτικό θέαμα. Η άγαπημένη του πιά χαμογελούσε γλυκά και του είπε χαϊδευτικά, με τη γλυκειά φωνή της:

— Έλα κοντά μου, άγαπητέ μου, γιά να σου πω πόσο είμαι εύχρηστη και να σ' εύχαριστή-σω...

Ο θάβιος γονάτισε μπροστά της, φίλησε τα χέρια της και της είπε:

— Έγώ πρέπει να σε εύγνωμο-νώ. Πριν σε γνωρίσω ήμου πιά δυστυχισμένος. Άποψε όμως νοι-ώθω γιά πρώτη φορά την καρδιά μου γαληνεμένη από χαρά.

Και λέγοντας αυτά ο θάβιος σήκωσε το κεφάλι του προς την Σαλμονέ. Το θέλημα του άντα-μώθηκε με το δικό της και τότε πάγωσε άπ'το φρίκη. Στο ύποτα-κτικό εκείνο θέλημα δεν άνεγνώ-ριζε το θέλμα της άλλης, δεν έβλε-πε την παιχνιδιάρικη έκφρασι- των ματιών της Λαΐδος, δεν έβλε-πε τη γοητεία και την σκληρή ό-περηφάνεια της ψυχής της. Κι' έτσι σε μία στιγμή σχίσθηκε ο πέπλος της άσπατης γιάτι είδε πόσο μάταιο ήταν να θέλη να γε-λωσήσει τον εαυτό του.

Άλλοίμονο! Μόνο τα μάτια εί-νε της ψυχής ο καθρέφτης. Και ποτέ δυο ξενάγρια μάτια δεν εί-νε τελειώς όμοια στο χρώμα, στη λάμψη, στην ψυχή που καθρεφτι-ζουν.

Γι' αυτό και ο θάβιος δεν μπό-ρεσε να ξαναβρή μέσα στην ανα-λαμπή των ματιών της Σαλμονέ την χαμένη Λαΐδα του. Κι' έφυ-γε μακριά και κανείς δεν τον ξα-ναείδε πιά...

ΝΤΑΝΙΕΛ ΡΙΣ

ΤΙΜΙΑ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Ένας εύγενής που είχε κάποια έκκερη δική, έστειλε κάποτε στο δικαστή Θωμά Μούρ, γιά να τον καλοπιάσει, δυο πολύτιμα δοχεία κρασιού.

Ο Μούρ ο όποιος ήταν τίμιος δικαστής, τα γέμισε με έδακτό κρασί και δίνοντάς τα πίσω στον όπρητή του εύγενούς που τα είχε φέρει, του είπε:

— Να πής στον κύριο σου πως αν δεν του φτάσει αυτό το κρασί, θέτω εύχαριστός στη διάθεσή του όλα τα βαρέλια του κελλαριού μου...

Οι άδελφοι του Γερο-Παρατατικού

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΜΠΑΝΙΟ

Μετέβην εις το θάληρον το Παναγιωμένον, το εύθαρώς γλαυκοειδές και πολλαπλά θαυμάσιον, έχων άφρώδεις παρείας και μυστακά στριμμένον, ίνα ποίησω πάραυτα καγώ λουτρόν θαλάσσιον!

Έμφυλλοχωρησάμενος έντός των υφανένων κι' εύθως προχωρησάμενος, είδον και τι δεν είδον, πλήθος ώραιων γυναικων μικρων και νεαρων, σκεδόν ημιγυμνωσας έφάναζον κι' επήδων!

Τας εξερεύνησα καλώς διά του οφθαλμού, κι' άμέτρως ηδυνόμενος πρό του παϊδρού (θεάματος), ταχώς άπεφάσιον να εύρεθώ όμοιο, και μη γυνώριζον τί θα ήν έρωτικώδης κά- (ματος),

να θουτηχθώ μετ' αυτών εις τας γλαυκας (θαλάσσας), τας σφριγηλάς δυνάμεις μου κατασπώντων (άπασας!)

Περικλεισάμενος ούκοιν έντός μιάς καμ- (θίνης), εξέδυσον το σώμα μου το πεπρωτοφα- (νές),

πλήν ως έξήλαρον με μαγιά ήκούσθη έξ ά- (πείνης):

(Βοήθεια! Χαθήκαμε! Τό τέρας του Λοχ- (Νέσι!...)

Ο ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Ο Πάλλ Γιαθόρ

Κινηματογραφικές ΠΕΝΝΙΕΣ

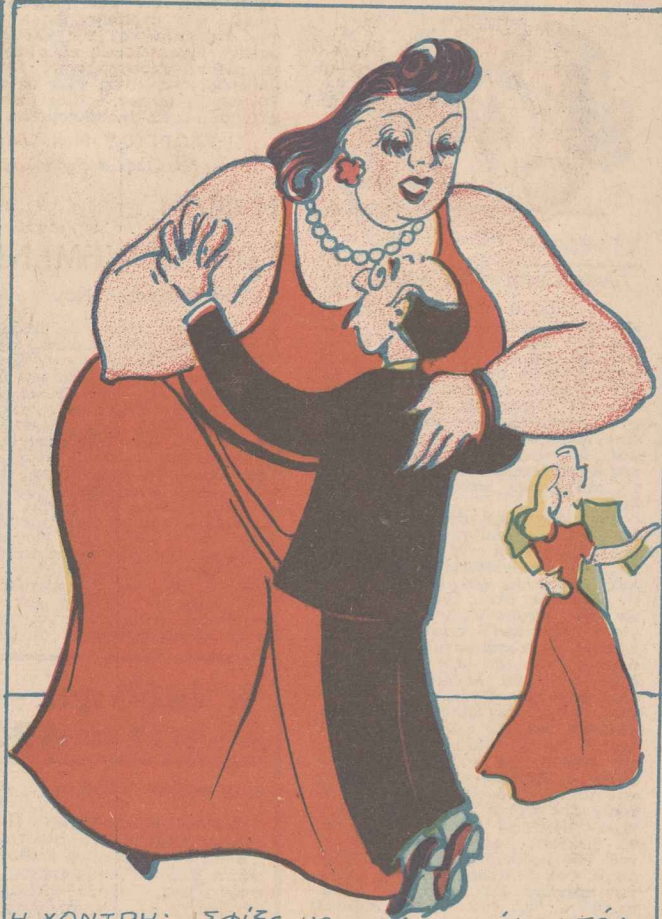

Ο ΠΡΩΤΑΘΛΗΤΗΣ ΑΡΣΕΩΣ
ΒΑΡΩΝ ΤΑΞΙΔΕΥΕΙ

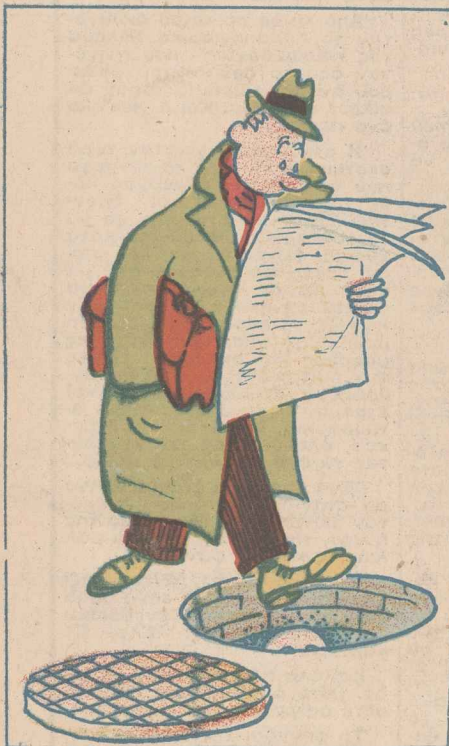
- Αχθοφόρε, μετάφερε τīs απο-
βιενές μ'ε, σε παραναλῶ.

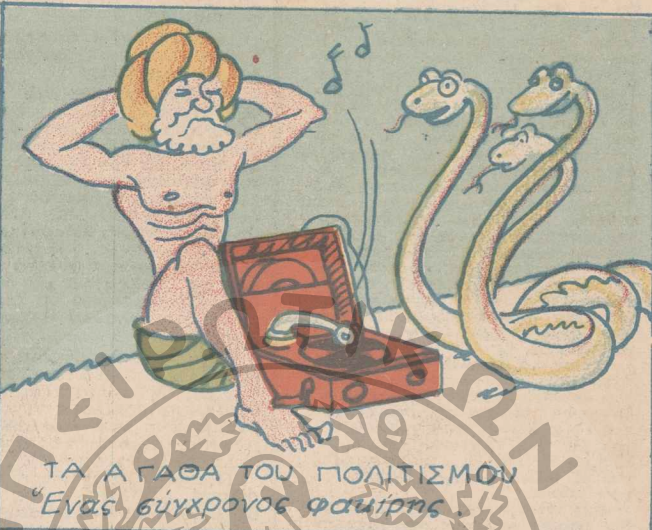
- Καί πῶς τ'α πῆγες με-
τόν πρώτῳ σου ἀρρω-
στο; Σέ πληρώσε καλῶς.
- Πολύ καλῶς, τόν λο-
γαριασμό μου τόν
πληρώσε ἡ χήρα!

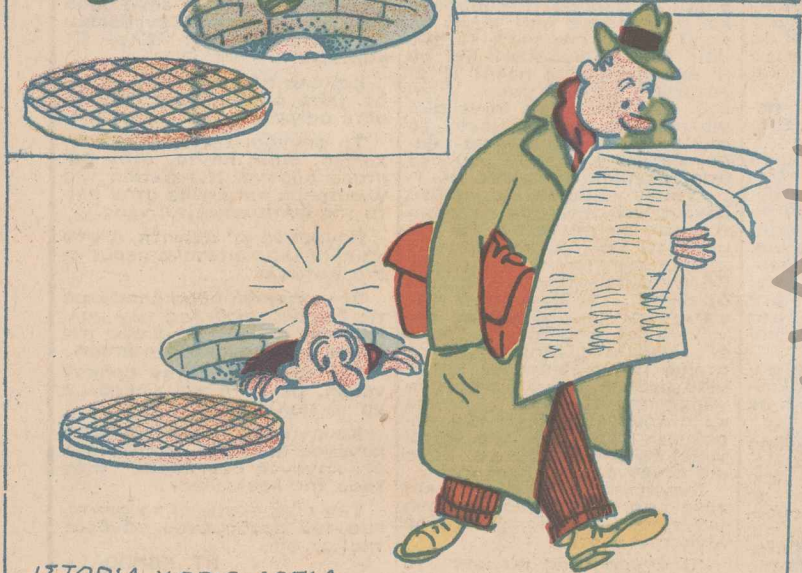
Η ΧΟΝΤΡΗ: - Σφίξε με πολύ, χρυσό μου, τόν
χορευτή θέλω νά τόν νοιώθω!

- Ἀπόψε εἶδα, στ'ὄνειρό μου
πῶς, μου χάριζες ἕνα θαυ-
μαῖο υἱάκι, καί αὐτοῦ εἶ-
ναι τ'α γενεθλιά μου...
- Ἐπὶ τῇ ευκαιρία αὐτή, ὁ-
γάπη μου, θά σου χαρί-
ω ἕνα ὄνειρρρυίτη.

ΤΑ ΑΓΑΘΑ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ
"Ένας σύγχρονος φαίρης"

- Βοήθεια, βοήθεια...
Ο ΚΟΥΦΟΣ: - Εἶπατε τίποτα;

ΙΣΤΟΡΙΑ ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ